

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Margaret için.

**El yordamı bir tutarlılıkla işleyen ve kaçınılmaz
olan değişim, kimi zaman kaderin yaptırdıklarıyla
karıştırılır.**

**ERIC AMBLER
Dimitrios İçin Bir Tabut**



Bronz tenli adam ön bankonun ardında durmuş, göz ucuyla ona doğru bakıyordu, tek kelime etmeden bakışlarını tekrar yere doğru çevirdi.

Katil, geçen iki gece boyunca, akşam yemeğinden dönen Epstein adlı çiftle beraber yavaş adımlarla yürüyerek, otel lobisinde kendisinin iki kez görülmesine izin vermişti. Gece görevlisi, onu bu çiftin oğlu sanmıştı. Her şeye rağmen, kısa mesafeden, gerçekten *"Venezia Mi Amore"** yazısıyla süslenmiş, çok zevksiz bir tişört giyen, o şımarık Amerikalı turist çocuklardan biri gibi görünüyordu.

Görevlinin kendisini hiçbir şekilde fark etmediğinden emin olup içini rahatlattıktan sonra, katil başı önde, lobide gezintiye çıktı. Üçüncü kata kadar merdivenleri tırmanarak, nemli sessiz koridora ulaştı. Otele önceki gelişlerinde, bu koridoru takip ederek, arka çıkış kapısından binayı terk etmişti. Ancak, bu kez 33 numaralı odadan önce durdu. Kulağını ahşap duvara dayayarak bir şeyler duymaya çalıştı.

İçeriden ayak sesleri geliyordu. Sonra, tuvaletten gelen bir sifon sesi duyuldu, aynı anda televizyonda bir erkek sesi: 'This is CNN' anonsunu yaptı.

Kadın: "Yarın Cafe Lavena'da, tamam mı?" diye sordu.

Kapıya çok yakın şekilde bir erkek homurdandı. Bu iyiydi. Çünkü önce adamlarla karşılaşmak istiyordu.

* *Aşkım venedik.*

II HANCI

Bermuda şortunun kemerine yerleştirdiği iki nesne, şortun üzerinde bıraktığı tişörtünün etekleri tarafından gizleniyordu. Koridorda yalnız olup olmadığını anlamak için her iki yanını kontrol etti ve elini uzatıp beline yerleştirdiği nesnelerin sağda duranını çekip çıkardı. Rulo haline getirdiği derginin içine saklanmış onsekiz santim boyunda siyah metal bir boruydu bu.

Sağ eliyle silahı tutarken, sol eliyle de kapıyı vurdu. Derginin üzerinde, Rolling Stone adlı grubun logosu kıvrılmıştı, sadece 'ing' ve 'sto' harfleri görünüyordu.

"Kim o?" diye seslendi içerideki adam.

"Oda servisi" dedi katil, elinden geldiğince sesini alçaltarak.

"Oda servisi mi?" diye tekrarladı adam. "Sen bir şey sipariş ettin mi?"

"Bir şey sipariş etmek mi?" dedi karısı.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı. "Korkarım siz sipari..."

Katil derginin içindeki silahı hızla çekip, ateşleme manivelasına bastı. Silahın içinde asit dolu bir ampul kırıldı; çıkan gaz bulutu direkt adamın yüzüne yayıldı.

Adamın şaşkınlığını fırsat bilen katil elindeki dergiyi yere atarak belindeki diğer nesneyi çıkardı. Bu da onbeş santim boyunda gümüşten yapılmış başka bir tüptü. Yatakta, televizyona dönük oturmuş olan kadın, çıplak ayaklarını ovuşturuyordu, başını çevirdi, dili tutulmuştu, korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış, odaya giren çocuğa baktı. Kocasını hala ayakta, yavaşça sallanıyordu.

Adam dizlerinin üzerine düşer düşmez, katil onun yanından geçti. Elinde çıkardığı boğma teli ile kadının sağ tarafında durdu, fakat kadın hala ne olduğunu anlamamış bir halde kocasına bakıyordu. Teli kadının boğazına **dola-**
yıp bütün ağırlığını geriye doğru verdi.

Durduğu açıdan, şakağını ve yanağının yumuşak kıvrımını görebiliyordu kadının. Yanağında aşağı doğru ince tüyler vardı. Şakağı ise şeffaf damarlarla örülüydü. Katil teli germeye devam ettikçe bu damarlar önce maviye **ardın-**

dan belirgin bir menekşe rengine dönüştü.

Otuz saniye sonra her şey sona erdi.

Kapı hala aralıktı. Odayı boylu boyunca kat edip, itele-yerek kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Derginin arasından düşen zehirli gaz silahını alarak yatağa kadar getirdi ve Peskett'in yanına yerleştirdi. Olan biten, neredeyse sessizlik içinde gerçekleşmişti. Etrafı arayacak yeterli zamanı vardı artık. Garip ama Keyes ona, araması gereken şeyin ne olduğunu söylememişti. Aradığı bilimsel bir bağıntı mıydı, evet! Fakat ne şekilde? Bir mikrofilm mi, bir kağıt parçası üzerine mi yazılı, manyetik bir bantta ya da dijital bir cihaz içinde mi, yoksa bazı köşeleri kıvrılmış bir iskambil kağıdı destesine mi kodlanmış... Hepsi mümkün.

Hızlı fakat soğukkanlılıkla aramaya koyuldu. Televizyonda CNN, Filistin Mülteci Kampları ile ilgili bir haber veriyordu. Aramaya devam ederken, ilgisi ara sıra ekrana kayıyordu.

Çiftin ne bavullarında ne üzerlerinde ne de adamın cüzdanında anlaşılır şekilde bir formül bulunmuyordu. Aradığı şeyin gizlenmiş olabileceği, diğer olağan yerlere bakmaya başladı; yatağın altı, aynanın arkası, klozet rezervuarının içi. Hiçbir şey yoktu. Odanın ortasına dönüp düşündü.

Adam diferansiyel geometri uzmanıydı, yani bir matematikçi. Dolayısıyla, bir şeyleri gizlemek için gelişmiş yöntemlerden haberdar olan birisi olamazdı. Daha çok, iskambil kağıtlarının köşelerini kıvrılabilecek ya da benzeri akıl oyunlarına yatkın birisi olmalıydı. 'Uygulamalı Veri Sistemleri'nde çalışmıştı, tanıdığı insanlardan bir şeyler öğrenmiş de olabilirdi.

Katil, öğrendiği şeyler üzerinden bazı varsayımlar çıkararak ilerleyecekti.

Cesetlerin ceplerinden ve kadının çantasından çıkarttığı, komidinin üzerine yayılmış eşyalara yöneldi. Bozuk paraların hiçbirinin ortası delik değildi. Herhangi bir gizli bölme bulamadı. Kadının saç fırçasını inceledi. Bulduğu telefonu söküp içini inceledi, hiçbir şeye rastlamadı. Cihazı

İHANET

tekrar kapattı; duraksadı ve boş gözlerle CNN'e baktı: bir dış macunu reklamı vardı ekranda. Tekrar işine devam etti.

Adamın tıraş fırçası ve kremi göründüklerinden farklı şeyler değillerdi. Odanın herhangi bir yerinde bir dizüstü bilgisayar da yoktu. Bulabildiği tek elektronik araç bir CD çalardı. İçinden pilleri çıkardı ve cihazın dışına başparmağı ile bir iki kez tıklattı. Piller de bilindik pillerdi sadece.

Karnında bir endişe solucanı kıpırdanmaya başladı. Bu hissi bastırmak için elinden geleni yaptı.

Küçük holde yüz üstü yatan cesede doğru ilerledi, yanı başında dizlerinin üstüne çöktü. Aramasını, cansız bedeni daha bir dikkatle inceleyerek tekrarlardı. Gözlerinin hiçbir takma değildi ya da bacaklarının hiçbirinde derin bir yara izi bulunmuyordu. Adamın üzerinden, gizlenmiş bir formül de çıkmamıştı.

Doğruldu, odayı baştan sona yürüdü ve bu kez de kadının cansız bedenini incelemeye başladı.

Hiçbir şey yoktu.

Karnında kıvrılıp bükülen solucan, tekrar ama daha kuvvetli bir şekilde harekete geçmişti.

Komedine yaklaştı ve adamın cüzdanını ikinci kez açtı, kredi kartlarında Steven Epstein yazılıydı. Cüzdanın içinde, kullanımda olan, Visa, Mastercard ve American Express kartları vardı. Kartların plastik kaplamalarını yoklayarak, herhangi bir oynama yapıp yapılmadığını araştırdı. Cüzdanı bir kenara koyup bavula doğru yürüdü. Bavulun içindeki fotoğraf makinesine uzandı, içindeki filmi çıkarıp cebine sokuşturdu. Belki de adam formülü fotoğraflayıp sonra da ortadan kaldırmıştı. Kendini çiftin uçak biletlerine bakarken buldu. Aradığı şey, belki, koltuk ya da uçuş numaraları gibi sıradan şeylerin içinde gizli olabilirdi. Halbuki her şey sıradandı.

Biletleri parmaklarının arasında buruştururken aklına takıldı: Steven Epstein, birinci sınıfta, koridor tarafındaki koltukta uçmuştu. Ya bu yanlışsa?

Katil, bu uçuşa ait herhangi bir belgenin bulunup bulun-

madığını merak etti birden.

Bildiği kadarıyla, çift o tarihten bir sonraki gün yolculuğa çıkmış olmalıydı. O da bu sebeple gece harekete geçmişti . Hala bu yolculuğa ait bir belge bulamamıştı.

Biletleri tekrar açtı, New York'a dönüşleri iki gün sonrasına ayarlanmıştı. Acaba planlarını mı değiştirmişlerdi?

Kafası karışmıştı yine, bilete uzun uzun baktı. Bir kenara koyup adamın pasaportuna uzandı, ilk sayfasını açtı. Adı: Epstein, Steven. Uyuğu: Amerika Birleşik Devletleri. Doğum tarihi: 21 Ekim 1947. Tekrar cüzdana uzanıp içindeki Montana eyaletinden verilmiş sürücü belgesine göz gezdirdi ve birden kaşları çatılıverdi. O ana kadar farkına varamadığı hata, daha ilk bakışta göze çarpıyordu. Montana!

Aniden koyduğu filmin yanından elini cebine sokup deli gibi karıştırmaya başladı. Keyes, o yüzü tamamen hafızasına aldıktan sonra fotoğrafı yok etmesini söylemişti fakat ona güvenmemiş, sözünü dinlememişti; yani kurala uymamıştı.

Fotoğraftaki kişi, kapıyı açan adamdan en az on yıl daha yaşlıydı.

Katil odadaki iki cesede bakarak, hafifçe bir küfür savurdu.

Oda görevlisi başka bir oda göstermişti; yanlış Epstein.

Uzun uzadıya ayakta bekledi. Dizleri tutulup kalmıştı. Cesetlere bakarak bir dakika daha geçirdi. Bir küfür daha salladı, fotoğrafı cebine atıp eşyalarını toparladı ve ardına bakmadan odayı **terketti**.

BİR

1.

Kamara dokuz metrekareydi.

Duvarlar boş ve beyaz alçı panellerle kaplıydı; yalnızca yatağın başucunda, at sırtında türbanlı altı adamın olduğu taş baskı bir resim asılıydı. Yerdeki halıların tüyleri kaba-rık, rengi ise gözü rahatsız edecek kadar maviydi. Kapının tam karşısında Hannah Gray'in kafasında canlandığı bir ka-mara penceresinden çok daha büyük, yuvarlak, uçuk renkli bir pencere -lomboz*- vardı.

Pencerenin hemen önünde; üzerinde bir lamba, içine leylaklar konulmuş bir vazö ve bir meyve kasesi bulunan alçak, kızılâğaçtan yapılmış bir masa duruyordu. Hannah kapıya doğru döndüğünde, solda kalan duvara yaslanmış bir çalışma masası, duvara monte edilmiş bir televizyon ve buzdolabı; sağdaki duvarın önünde ise, tek kişilik bir yatak, bir abajur ve tik ağacından yapılmış şifoniyeri gördü. Şifon-yerin üstünde ise, dijital ekranı 12:00'yi gösteren saatli bir radyo duruyordu.

Buzdolabının içinde bir şişe şampanya, iki tane soğutulmuş bardak, bir şişe su, bir kase çerez ve bir paket pil buldu. En uçta duran masanın çekmecesinde, iki paket mide bulantısı hâpı, plastikten yapılmış bir bilezik, bir çift kulak tıpası ve prezervatif vardı.

Prezervatifi aldı, elinde çevirmeye başladı.

Birkaç saniye sonra tekrar yerine koydu, çekmeceyi kapatıp araştırmasına kaldığı yerden devam etti.

Banyo küçük ve derli topluydu. Duş kabinin içi de aynı şekilde küçük ve derli topluydu. Beş dakika gibi kısa bir sürede orada görülmesi gereken ne varsa hepsini görmüştü; kendini yatağa attı. Gemi, dalgalar yüzünden hafifçe iskeleye vuruyordu, bu sallantı midesinin bulanmasına neden oldu.

**Lomboz: Gemilerde genellikle yuvarlak olan kamara penceresi.*

BIANET

bakan kırk dört kamarasında, seksen yolcu ağırlamaktadır. Özellikle ilk birkaç gün deniz tutmalarına karşı rahat bir yolculuk yapılabilmesi için, güvenlik önlemleriyle donatılmıştır; birazdan hepsini göreceğiz. Gemimiz, Amerika Birleşik Devletleri Kıyı Koruma ve Sağlık Bakanlığı'nın da içinde bulunduğu, uluslararası çevre ve güvenlik standartlarına uygundur..."

Renee Epstein nefes almak için bir an sustu. Hannah o arada hemen, "Otelde bir kaza oldu," dedi. "Yüzüğümü klozetin içine düşürdüm. Bahse girerim, doğru kanalizasyona gitmiştir. Sonsuza kadar yok oldu. Kocam öğrendiğinde beni öldürecek."

"Ah, canım," dedi Renee Epstein. "Ne kötü."

"...Yolculuğumuz süresince, Aurora II adlı gemimizin pek çok lüksünden ve avantajlarından yararlanmak isteyeceksiniz. Gemimizde beş tane güverte bulunmaktadır. En alttaki A güvertesinde, gemi mürettebatının odaları ve doktorumuzun ofisi vardır. Onun üstündeki ana güvertede yolcu kamaraları ve resepsiyon bölümü bulunmaktadır. Ana güvertenin üstünde, kurtarma sandalları bulunduğundan, filikalar güvertesi denilen, güverte bulunmaktadır. Aynı zamanda, filikaların olduğu güvertede salon, kütüphane ve bir toplantı salonunun dışında, birkaç tane daha yolcu kamarası göreceksiniz. Ve geliyoruz -birden yüzü abartılı mimiklerle dolmuştu- içinde mutfak, yemek salonunun ve lobinin olduğu, şu an bulunduğumuz en üst güverteye. Son olarak da, dış merdivenler kullanılarak girilen, büyük küçük herkesin sevdiği, güneş güvertesinde bulunan yüzme havuzumuz vardır."

Kalabalık kendi arasında konuşmaya başlamış, gülüşmeler olmuştu.

Gemi müdürü, "Öyle sanıyorum ki, hepsinden bir anda yararlanmak isteği doğuyor insanın içinde," diyerek devam etti. Otuz yaşlarında, ışıltılı gözleri, kumral saçları, üstünde lacivert, maceraya çıkan kişilerin o çok bilindik kıyafetlerine benzeyen şeylerden giymiş, bronz tenli, çok hoş bir

İHANET

eğer kendini banyoya **kilitlemediyse**, kocam **Steven'la** da tanışabilirsiniz. **Korkarım** ki kendini iyi hissetmiyor. Deniz yolculuğunda çok kötü olur. Ah, sizden ricam, onunla konuşurken yüzüne bakın lütfen. Gün geçtikçe kulakları daha ağır işitiyor"

"Sizi rahatsız etmek isteme..."

"Bütün hepsini öğrenmeye çalışmalısınız," dedi Renee Epstein zorlayarak.

"Bu da, bazı bilgilere kendinizden bir şeyler ekleyebilirsiniz anlamına geliyor, değil mi? Tembellik yapmak istemezsiniz herhalde şekerim. Her zaman böyle bir şans ayağımıza gelmiyor."

Elmacık kemikleri ağrımaya başlamasına rağmen, Hannah, zoraki gülümsemesine devam ediyordu. Kısa bir süre sonra, bu gülümseme bir sinir patlamasına dönüşebilir diye düşündü. Hiçbir şey söylemeden sırtını dönüp gidebilirdi; kadın ne düşünürse düşünsündü.

"Kesinlikle ısrar ediyorum," dedi Renee.

"Gerçekten okumak zorundasın hayatım. Mükemmel bir kitap."

"Çok nazıksınız. Fakat şimdi odama gidip bavullarımı açmam gerekiyor. Belki daha sonra..."

"Bir dakika bile sürmez. Haydi," dedi ve elini tuttu Renee.

"Burada göreceğimiz bir şey kalmadı zaten."

Hannah elindeki ele baktı. Arkası damarlı, mavimsi ince bir eldi; parmakları ise narin ve uzundu.

Kendisini son zamanlarda hiç yapmadığı şeyleri yapıyor olarak bulabilirdi ama şimdi şunu yapabilir miydi acaba; sadece arkadaş olmaya çalışan yaşlı kadının elinden, kendi elini sert bir şekilde çekip kadının canını yakabilir miydi?

'Tabii ki yapabilirsin', diye düşündü. 'Ve yapacaksın da. Hem de hemen **şimdi**'.

Sonra aklından geçen bu düşüncelere kendisi de şaşırarak:

"Çok nazıksınız," dedi. "Sadece bir dakika için geliyorum. Teşekkür ederim."

3.

Hannah banyodan gelen sesi işitince birden kadının kocasını anımsadı; Steven Epstein banyoda kusuyordu.

Şimdi, Hannah'ın yüzünde özür dilercesine bir gülümseme vardı. Renee Epstein, hiç **durmadan** konuşuyor, bir arı gibi bavulların etrafında dolaşıp kitabı bulmaya çalışıyordu. Hannah ise, bu hasta adamın odasında, kendini davetsiz misafir gibi hissetmişti.

"Gemi yolculuğunda hep hastalanır. Berbat bir durum bu. Doğruyu söylemek gerekirse, son yolculuğumuzda **olanlardan** sonra, bir daha onunla yolculuğa çıkacağımı hiç sanmıyordum. Aslında bu yolculuğa arkadaşım Martha'yı getirmeyi planlıyordum. **Martha** ve ben çok yolculuk yaptık. İki yıl önce Vietnam'a gitmiştik; önceki yıl da Nil Nehri'ne. Bu yıl da Yangtze'ye gitmeyi düşünüyorduk. Fakat, kocam Steven son anda fikrini değiştirip bana eşlik etmeye karar verdi. Yaşananlardan bazı dersler çıkarmak lazım, değil mi hayatım?" dedi, banyodaki kocasına duyurmak istermiş gibi sesini yükselterek söyledi bu sözleri.

"Mide bulantısı haplarını içtin mi? Dolapta duruyordu." Banyodan yanıt gelmedi.

"Tamam, işte burada," dedi Renee Epstein. Eğilmiş olduğu bavulların üzerinden kalkıp, Hannah'ın eline karton kapaklı, ciltsiz kitabı verdi. Kitabın kapağında, yıkılmış yanan kaleler, havada uçan ateşli oklar ve elinde kılıcı, ölmek üzere olan yere yığılmış zırhlı bir adam resmi vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Hannah. Kapıya doğru yöneldi.

"O zaman akşam hoş geldin yemeğinde görüşmek üzere..."

"Steven, misafirimizle tanışacak kadar kendini iyi hissediyor musun?" Hala yanıt yoktu.

"Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur, Bay Epstein," diye sesini banyodaki adama duyurmak isterce-

İHANE

sine bağırdı Hannah. "Dışarı gelmenize gerek yok. Daha sonra görüşürüz."

"Hayatım, acele etmene gerek yok! Bir bardak şampanya alır mıydın acaba? Buralarda bir yerde Charlie'nin fotoğrafları var. Biliyorum, sen evlisin ama belki bir arkadaşın için..."

"Çok teşekkür ederim. Ama şimdi gidip bavullarımı açmam gerekiyor. Kitap için teşekkür ederim. Şimdilik hoşça kalın!"

Hannah zaman yitirmeden dışarı çıktı ve kadının daha fazla uzatmasına izin vermemek için hemen kapıyı kapadı.

Kırmızı halı kaplı holde, kapısındaki altın plakette 47 yazan odanın, Epsteinler'in odasının önünde bir dakika durdu. Sonra, kendi kamarasının bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı. Bacaklarının titrediğini hissetti, ayakta duramayacak gibiydi. Hannah, 'deniz bacakları'nı hala almamıştı, diye düşündü. Veya 'deniz bacakları' da diğer modası geçmiş terimlerden biri miydi? Tıpkı 'lomboz' gibi. Destek almak için bir eliyle duvara tutunarak odasına doğru dikkatle ilerlerken, bir taraftan da Renee Epstein'in odasına kadar gitmekle doğru yapıp yapmadığını düşünüyordu. Şu an en son ihtiyacı olan şey, arkadaş edinmekti. Son zamanlarda çok hata yapmıştı...

Hiçbir zararı dokunmadı, diye düşündü. Sadece nazik olmaya çalışıyordu kadın.

Paranoyaklaşmaya başlama hemen.

Eğer onu gemiye kadar izlemişlerse -ki bu pek mümkün değildi- yeni estetik yüz ameliyatı geçirmiş yaşlı ajanlardan biri olması olanaksızdı. Hayır, olsa olsa takım elbiseli, büyük olasılıkla güneş gözlüğü takan bir adam olurdu onu izleyen. Kravatsız ama mutlaka güneş gözlüğü takan ve eski püskü gri ceket giyen bir ajan olurdu. Fakat izlemesi için arkasından birini göndermiş olamazlardı. Olabilir miydi? Onun nerede olduğunu bilseler bile, gemi yolculuğuna bir ajan göndermezlerdi. Onu tutuklamadan önce karaya ayak basmasını beklerlerdi.

Fakat kuruntuya düşüyordu, hiç kimse onu izlemiyordu. Bundan neredeyse emindi.

Kamarasına girer girmez kapısını kilitledi. Ciltsiz kitabı yatağın üstüne fırlatıp pencereden dışarı bakmaya gitti. Bir köşeden, rüzgarda dalgalanan İtalyan bayrağıyla birlikte, yıkık dökük bir deponun arkasında duran, Aziz Mark Kilisesi görünüyordu.

Hayal kırıklığının neden olduğu o komik ve ufak titremeyi tekrar hissetti midesinde.

Yunan adalarına doğru yolculuk için gemiye binerken, Viyana'da durmak hem romantik hem de dramatik olmalıydı. Ama gemi emekli insanlarla doluydu ve her nasılsa onlardan ilk ödevini almıştı bile: 'Haçlı Seferleri Tarihi'.

İçini çekti.

Camda titreyen yansımasına gözlerini dikmiş, pencereden dışarıya bakarak bir dakika daha geçirdi.

Sonra döndü ve bavullarına doğru yürüdü.

4.

Bavullarını açmıştı.

Elbiselerini gardıroba yerleştirirken, göstermiş olduğu sabra şaşırmadan edemiyordu. Gemi yolculuğu sadece bir hafta sürecekti. Buna rağmen, yine de nerdeyse bir ay yetecek kadar kıyafet almıştı yanına: bluzlar, şallar, kaşmir bir hırka, jean pantolonlar, etekler, bikiniler ve 'Pashmina' eşarplar almıştı. Muhteşem becerisi sayesinde, küçük bir bavulun tamamına sığdırabilmişti tüm bu kıyafetleri. Bavulunun içindekileri bir gören olsa asla eve dönmeyeceğini düşünebilirdi.

Ama bu doğru değildi. O buraya sadece kafasını dinlemeye gelmişti. Fırsat kendiliğinden çıkmıştı, çok kötü günler geçirmişti ve son günlerde Frank'la aralan kötüydü. Sonuçta bavullarını hazırlamıştı ve şimdi buradaydı.

Şu anki durum, tabii ki geçiciydi. Gemi yolculuğu biter bitmez Chicago'ya geri dönecekti.

Tüm bu olanlardan sonra, başka nereye gidebilirdi ki?

İHANET

Bütün kıyafetlerini yerleştirdikten sonra, elindeki kağıtları yatağın üzerine yaydı ve düşünmeye başladı. İki bin dolar seyahat çeki ve beş yüz dolar da nakit vardı. Yani tabii ki geri dönecekti. Bu parayla uzun süre geçinemezdi, en azından bugüne kadar alışmış olduğu tarzda yaşamasına imkan yoktu.

O an kafasında yankılanan bir ses: ‘Ortak hesabı unutma Hannah,’ dedi. Unutmamıştı, Ülkesinde, 112.000 dolar daha eklenmiş bir ortak hesabı vardı. Frank hakkındaki hislerinde yanılmıyorsa eğer, çok yakında o hesap bir işe yaramayacaktı. Yani bu para havaya uçabilirdi.

Havaalanındaki buluşmaları sırasında Vicky'nin verdiği yolculuk broşürü duruyordu paranın yanında. Şu ana kadar broşürü şöyle bir okumuştı sadece. Aklını meşgul eden başka şeyler vardı çünkü. Hiçbirini kafasından atamıyor, hepsine bir anda çözüm bulmaya çalışıyordu. Broşürü aldı ve üstünkörü sayfalarını çevirdi.

Frank hakkındaki hissettikleri tamamen yersiz miydi? Sadece bir paranoya mıydı? Yoksa, tam tersi miydi? Belki de, onu bir sonraki limanda bekliyor olabilirlerdi. Önümüzdeki hafta, Tribune Gazetesi'nde resmi çıkabilirdi; hem de ön sayfaya -suçluların başlarına örtülen bir ceketle- polisler tarafından, bir arabaya bindirilirken çekilmiş resmi basılabilirdi.

‘SAĞLIKSİGORTASI DOLANDIRICILIK

DAVASINDAKİ KAÇAK YAKALANDI’

‘ULUSLARARASI İNSAN AVI

TUTUKLAMAYLA SON BULDU’ diye atılan büyük başlıklar olabilirdi.

Fakat hayır, uluslararası insan avı yoktu ki. Şirketin, bildiği kadarıyla, dolandırıcılık olayı bile yoktu. Sadece Frank'tan edindiği bazı hisler vardı. Sadece hisler. Büyük olasılıkla her şey onun kafasındaydı.

Vicky telesekreterine mesaj bırakıncaya kadar, Hannah her nedense, hayatının bitmiş olduğunu düşünüyordu. Koltuğunda oturmuş, başı ellerinin arasında, Frank’la yap-

tığı en son konuşmasından sonra başlayan acısını dindirmeye uğraşıyordu. Sonra telefon çaldı, **makineden** bir tık sesi duyuldu ve Vicky'nin sesi adeta buhar gibi odanın içine yayıldı:

"Hannah telefonu aç lütfen." Sözcükler birbirine karışıyor; Vicky gururla, hatta olgunlaşmış bir huzur duygusuyla konuşuyordu. "Biliyorum oradasın. Telefonu aç! Greg harika bir ödülle onurlandırıldı. Onu trilyon dolarlık bir anlaşma için Londra'ya görüşmeye gönderiyorlar. Maggie ve ben de gidiyoruz. Bu tatile gidemeyeceğimiz anlamına geliyor. Biletleri değiştirmek için de çok geç, uçak yarın kalkıyor. Bu yüzden bedava bir Venedik yolculuğuna ne dersin? İzne çıkma zamanın yaklaşıyor, değil mi? Ve Tanrı bilir; biraz dinlenmek istiyorsundur. Hatta fazladan bir bilet bile var. İstersen yanında birini de götürebilirsin. Lütfen, bu mesajı aldığında beni cep telefonumdan ara."

Hannah telefonu kaldırdı.

İşte o andan itibaren, yolculuk hakkında düşünmeye başlamıştı. Gezegenin öbür tarafına hiçbir şey düşünmeden koşarcasına gitmek? Hiç para olmadan, bittikten sonra hiçbir yere gitme ihtimali olmadan? Çok aptalca. Ama sadece yolculuğa çıkma düşüncesi bile reddedilemeyecek kadar cazip. Tabii ki, bu geçici bir yolculuk. Tabii ki, yaşamına geri dönecek **tekrar...**

Peki, niye Vicky'nin ismiyle yolculuk yapıyorsun?' diye beyninin bir kısmı sormadan edemiyordu. Niye dışarı çıkmadan önce telesekretere yeni bir kaset koymuyorsun? Ve Vicky'nin mesajını yok etmiyorsun?

Seçeneklerini yok etmemek için, Vicky'nin mesajını cevapladı. Sadece en kötüsünü düşündüğü için yaptı bunu.

Vicky'nin aramasından sonraki yirmi dört saat içinde, havaalanında buluştular, Hannah biletleri ve broşürleri aldı. Birbirlerine teşekkür ettiler ve vedalaştılar.

Düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında broşürü kıvırdı sonra bir yere yerleştirdi. Broşürün yanında adres

HANET

defteri duruyordu. Adres defterinin yanında sahte bir pasaport. Ve pasaportun yanında, Renee Epstein'den aldığı gerçekte onun bile olmayan ciltsiz kitap. Birdenbire, bavullarını açmış olması gözüne saçma göründü. Ne yapacaktı? Eğer önümüzdeki hafta Frank tutuklanacak olursa ve asla geriye dönemezse ne olacaktı? Ne yapacaktı, bütün hayatı boyunca elde ettikleri tüm bunlarsa?

Biraz birikim; diye düşündü karamsar bir şekilde. Biraz birikim, Illinois'ın Sağlık Hizmetleri Derneği'nde bir zamanlar yükselen genç yıldız olarak parlayıp Yale Üniversitesi'nden mezun olması.

Pasaporta uzandı ve ilk sayfasını açtı. İçindeki parlak fotoğrafa bakarken yüzü tekrar aydınlandı: solgun, siyah gözler, kirli sarı saçların altında somurtkan bir yüz. Annesinin sık sık dediği gibi, eğer o kadar ciddi durmasaydı, daha güzel bir bayan olabilirdi. Şimdi bu fotoğrafa bakarken annesinin ne demek istediğini daha iyi anladığını sanıyordu. Gözleri siyah bir elmas gibi, sert ve delercesine bakıyordu.

Ancak, bu uluslararası bir kaçağın yüzü müydü? İnanması çok güçtü.

İnanması bundan daha da güç olan başka bir şey de pasaportun kontrolden hiçbir sorun olmadan geçmiş olmasıydı. Hannah'a göre, yaptığı pasaportun sahte olduğu çok belliydi. Kişisel bilgilerin arkasındaki mavi ve kırmızı şablon piksellenmişti. Aceleyle kendi evindeki renkli baskıyla yapabilmişti ancak. Vicky Ludlow'un imzası çok sırtıyordu, daha önceden böyle bir imza atmadığı çok belli olan, dikkatlice hesaplanıp yapılmış bir imzaydı. Çünkü belki de daha önce denememişti. En kötüsü de, Nisan 2002 tarihini seçmiş olmasıydı ki bu tarihin yeni pasaportlarda • olması gerekiyordu, bir sonraki Eylül'ün 11'inde pasaport, dijital bir imaj ve gizli değişikliklerle yapılmıştı. Bu onlardan biri değildi. Fakat görevliler bacaklarına bakmaktan, bunlara dikkat edememişti.

Dairesindeki bilgisayarda sahte pasaportla ilgili herhan-

gi bir kanıt bırakıp bırakmadığını merak etmeye başlamıştı. Disketi yeniden formatlamıştı. Anladığı kadarıyla, disketin içindeki herhangi bir bilgiye tekrar ulaşmak mümkün değildi. Ama yine de içinde öyle rahatsız edici bir his vardı ki bir yerde küçük bir kanıt bıraktığına dair, sanki bu işin uzmanı kişiler o kanıtı rahatlıkla bulabilirlerdi.

Eğer öyleyse, bir yerlerde bir kanıt bıraktıysa ve bu kanıt uzman kişiler tarafından rahatlıkla bulunursa, bu durumu kötü diye adlandırmak az gelirdi. Bu çok kötüydü. Kötüden de öte, berbatı.

Orada bir yerlerde her zaman için babası vardı mutlaka. Eğer bir şeyler kötüye gitmeye başlarsa, babası kesinlikle o problemi -küçük problemi- çözerdi.

Ama gururunu yenip babasına yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Pasaportu tekrar yerine koydu, adres defterini aldı. Bir an için, defteri açıp Frank'in numarasını çevirip ondan bazı cevaplar istememek için kendini zor tuttu. Ama telefonu FBI tarafından dinleniyor olabilirdi. Frank'i aramasını bekliyorlardı belki. Amerika Birleşik Devleti Polisi veya Posta Denetleme Servisi ya da bazı ofislerin müfettişleri tarafından dinleniyor olabilir miydi?

Adres defterini yerine koydu ve iki tane Xanax* alıp yuttu. Farkında olmadan, sol bileğine sarılı solmuş eşarbi çıkarmak için elini kaldırdı.

Bütün stresli zamanlarında eli bilinçsizce veya içgüdüyle hep aynı yöne doğru hareket ederdi. Aniden kendini tuhaf hissetti. Bir şeylerin farkında olması, onu neredeyse fiziksel harekete zorluyordu. Niye bir kuruş bile parası yoktu? Kolejden yeni mezun olduğunda, babasıyla birlikte bir şeyler yaparlardı ve o zamanlar da hiç bu kadar parasız kalmamıştı. En kötü borçlandığı dönemlerde bile, sırtını dayayabileceği birileri olurdu mutlaka. Şimdi, yakalanmış olsaydı, güvenilebileceği kimse yoktu etrafında, tıpkı ülkesindeki banka hesabına güvenemediği gibi.

**Xanax: Antidepresan, bir tür ilaç.*

LIANET

Şu an gerçekte yüz yüze gelmeliydi: açlıktan ve soğuktan donma ihtimali vardı.

Hayır, Frank ona bu durumda sırtını dönmezdi.

Bu sadece bir tatildi. Başka bir şey değildi.

Yatağın üzerine uzandı ve gözlerini kapadı.

Birden evdeki çiçekleri aklına geldi ve gözlerini açtı. Hiçbir şey düşünmemişti onlar için. Apartmanın kapıcısı Craig'den ara sıra çiçeklerine su vermesini rica edebilirdi. Craig bütün gün, apartman girişindeki masasının arkasında, hiçbir şey yapmadan öylece oturur, henüz okumaya yeltenmediği muhteşem kitaplarına bakar dururdu. Çiçeklere rahatlıkla su verebilirdi. Ama ona bunu sormayı düşünmemişti işte. Artık bunu istemesi için çok geçti. Zaten çiçekler, büyük olasılıkla şu ana kadar çoktan ölmek üzereydi bile.

Hatta ölmüş olabilirlerdi. Hannah, o an çiçeklere gıpta etti.

İKİ

1.

Daisy masasının arkasından gülümsüyordu. Elinde mesajların yazılı olduğu kağıtları ileriye doğru uzattı.

Keyes, ofisine doğru ilerlerken kağıtlara şöyle bir baktı. Kağıttaki, 'SEN DIŞARDAYKEN' yazısını gördü. İlk mesaj Rachel'den gelmişti. Kağıdı daha fazla okumadan elinde buruşturup çöp sepetine fırlattı. Eğer Rachel'in biriyle konuşmaya ihtiyacı varsa, bırak lanet olası avukatıyla konuşsundu. Şu an onunla konuşacak durumda değildi.

Diğer birkaç mesaj ise kesinlikle dikkatini vererek okuması gereken mesajlardı, ama acelesi yoktu. Daha sonra okuyabilirdi. Mesaj yazılı kağıtları masasının köşesine yerleştirdi. Sonuncusu, nedense, sessizleştirmişti onu. Leonard'ın aradığı yazılıydı. Aramış olduğu saat okunaksızdı. Zamanın altında ise, Daisy'nin yazdığı tek bir sözcük vardı:

'Olumsuz.'

Olumsuz, diye düşündü Keyes.

Şimdiden gözleri yorgunluktan küçülmüş, göz yuvarlarının içinde yok olmuştu.

Çalışma masasındaki sandalyeye adeta yığılmıştı, telefona uzandı ve düğmeye bastı.

Yarı aralık kapıdan, yandaki odadan gelen sesleri duyabiliyordu. "Evet," dedi Daisy telefon hoparlöründen.

"Leonard ne zaman aradı? El yazını okuyamıyorum."

Sesindeki sertliği hemen hissetmiş, biraz yumuşatmaya çalışmıştı. Bir dakika geçti. Kağıdın hışırtısı duyuldu. Uygulamalı Bilgi Sistemleri'ndeki her şey eski modaya uygun bir şekilde üç nüsha olarak yapıldı. Şu Tanrı'nın cezası diyete başladığından beri, hiç bu kadar rahatsız hissetmemişti kendini.

"Üç-elli," dedi Daisy. Sesine bir ağırbaşlılık katarak, onun ruh halini öğrenmeye çalışmıştı. "Tekrar arayacak."

İHANET

"Tam olarak ne söyledi?"

"Sadece, olumsuz."

"Aradığı zaman hemen telefona bağla. Ne olursa olsun fark etmez. Bana bağla."

"Tamam," dedi Daisy.

Düğmeye tekrar bastı ve konuşma sesi yok oldu.

'Olumsuz.'

Bu, canı cehenneme şey de ne demek oluyordu?

Her iki şakağına da orta parmaklarıyla dokundu, birkaç dakikalığına ufak daireler çizdi -sık daireler, daire içinde daireler- sonra, gözlerini ovuşturdu, gelen mesajları aldı ve çalışmaya koyuldu.

Uygulamalı Bilgi Sistemleri (UBS) Şebekesi'nin 'Ping Tepki Zamanı' denilen bir konuyla ilgili olarak, INFOSEC'ten Bay Dick Bierman aramıştı. Bu, her ne demekse, bilmiyordu. Keyes baştan savma kaçamak bir cevap yazmıştı küçük bir kağıda. Bierman sürekli kurcalıyor, UBS Bilgisayar Sistemi hakkındaki ayrıntıları, büyük çaba harcayarak öğrenmek için sürekli aptalca sorular soruyordu. Notu, mesaj kağıdının üzerine yapıştırmıştı. Sonra mesaj kağıdını, üstüne yapıştırılmış notla beraber evrak sepetinin içine attı. Bırak Dick Bierman'la Daisy ilgilensin, diye düşündü. Diğer bir mesaj da, Nevada'da bulunan Gamma sitesindeki Screen House'da* görevli olan Alex Petrov'dan geliyordu. Petrov'un daha fazla su pompasına ihtiyacı vardı. Bunun anlamı, daha fazla paraya ihtiyacı olmasıydı. Adam, rutin kağıt işlemlerini yapamayacak kadar sabırsızdı. Kendisi bunlarla uğraşacağına, Keyes'in değerli zamanını boşa geçirmesini tercih ediyordu.

Keyes, Petrov'un önerdiği rakamı okudu, ikiye böldü, sayfanın üzerine başka bir rakam yazarak ufak bir notla yapıştırdı. Bu da doğru evrak sepetine gitti. Bırak bununla Daisy ilgilensin. Doğru düşünemeyecek kadar açtı. Bu işlerin hiçbiri için iyi durumda değildi şimdi.

**Screen House: Ekran ev (GözetlemeEvi)*

Önünde duran diğer notu algılayıp anlayana kadar bir dakika boyunca uzun uzun baktı. Düğün organizasyon şirketinin bıraktığı mesaj, kızının düğünüyle ilgiliydi. Suçluydu, fakat bunu halledebilirlerdi; düğün şirketinin iyi çalışmasından dolayı onlara teşekkür etmeliydi. Organizasyon şirketi onu merak içinde bırakarak, böyle bir notu yazmak için, son dakikaya kadar beklemişti. En iyisi oldu, diye düşündü, yüzünü ekşiterek, elindeki notu buruşturup çöpe attı.

‘Olumsuz.’

Bu Tanrı’nın cezası şey de ne demek oluyordu acaba?

Epstein’i, Leonard’a bırakarak belki bir yanlış yapmıştı. Belki resmi yolları uygulamalıydı.

Hayır. Bu beyin ameliyatı değildi. Bu, anın hızına kapılarak koşan yaşlı bir bilim adamıydı. Roger Ford’a göre, Leonard bu konuyla gayet iyi ilgilenebilirdi.

Şimdi bir öğle yemeği onu daha iyi hissettirecekti.

Daisy’e, "Eğer Leonard ararsa, hemen cep telefonuma bağla," dedi ofisinden ayrılırken.

2.

Asansörde bir karatahta vardı.

Lanet olası asansörde, diye düşündü Keyes; İsa aşkına. Gerçekten yumurta kafalıların buna ihtiyacı var mıydı? Gerçekten katlar arasında inip çıkarken, beş veya on saniye içinde böyle bir şeyin ilham vermesi mümkün müydü ve eğer bu yazılmış şeylerden, bu şekillerden, yumurta kafalıları, o an için bir anlam çıkaramazlarsa, herhalde sonsuza kadar da bir anlam çıkaramayacaklar mıydı? Eh, belki çıkaramayabilirlerdi. Gerçek olan şuydu ki kafalarının nasıl çalıştığını hiç anlayamamıştı. Yarısı, araba kullanmazdı, VCR programlayamaz veya kendi çamaşırlarını yıkayamazlardı fakat aynı adamlar, ezberden pi sayısını yüzlerce ondalık sayılara ayırabilirlerdi.

Kapılar zemin katla birleşen yere doğru sessizce açıldı.

Geniş manzaralı pencereden, hükümet yardımı ile

İHANET

yapılmış, yeşil çimenli uzun bahçeler görünüyordu. Koruma görevlileri, molalarda, bahçelerin birleştiği yerlerin çevresinde dolaşırlardı. Çıplak gözle bakıldığında, bu görevliler, diğer büyük şirketlerin güvenlik kontrol noktalarındaki görevliler gibi iyi huylu görünüyorlardı. Bölgede yaşayanlar, her bir koruma görevlisinin, M134 makineli silahlarla donatıldığını asla bilemezlerdi. Tıpkı, UBS'nin, yeraltına inmiş, tüm bölgelere, neredeyse her yarım kilometrede bir, evlerin yüzlerce metre altına, odunluklara veya kızlarının ölmüş hemstirleri için açtığı küçük mezarların altına bile yayıldığını bilmedikleri gibi.

Keyes, kafeteryaya doğru yürürken, edilmesi mümkün ögle yemeği tekliflerini geri çevirmek istercesine, çeşitli tanıdıklarına başını hafifçe sallayarak selam verip geçiyordu yanlarından. Yaptığı diyeteye göre, ögle yemeğinde sadece salata yiyebilirdi. Fakat bu sabah kahvaltı etmediği için, ögle yemeğinde biraz kaçamak yapsa da olurdu. Ayrıca bu sabah düğün için sakladığı smokinin içine de girebilmişti; küçük bir ödülü hak ettiğini hissediyordu. Günde 1500 kaloriyi aşmadığı sürece sorun değildi.

Cep telefonu çaldı, titreşimini bacağında hissetti.

O an, en yakın kapıya doğru yönünü değiştirip, ögle güneşinin altında banklara oturmuş, ton balıklı sandviçlerini yiyen sekreterlerin olduğu, Japon tarzı dizayn edilmiş bahçeye indi. Telefonu kulağına götürmeden önce, hepsini geçerek kendine sessiz bir köşe buldu.

"Arayan Leonard," dedi Daisy. "Hemen bağlıyorum."

Keyes, uzaklardan bağlantı yapıldığını belirten, sanki su altından gelen seslere benzeyen, boşluktaki cızırtıları dinlemeye başladı. Bahçıvan balık dolu göletin etrafında eğilip kalkıyor, çevrede yengeç gibi dolanıyordu. Sonunda bir ses duyuldu. Sanki bir borunun içinden geliyormuşçasına ses, "Keyes?" dedi. "Evet," dedi Keyes, telefonu aniden kulağından çekti, güzel seslerin havada uçuştığı bir ortamda ögle yemeğini yiyordu Leonard.

Küçük oğlan çocuğunu andıran gıcırtilı sesiyle, yaptığı

açık saçık konuşmaları dinlemek her zaman ilginç gelmişti. Leonard neredeyse otuzundaydı ama şükürler olsun ki kendi özel durumu, hypopituitarism* yüzünden -bir keresinde açıklamıştı Keyes'e ve o da, kendine acımadığı için hayran kalmıştı ona- on iki ya da on üç yaşından büyük göstermiyordu. Sesi de o yaşta bir çocuğun sesi gibi çıkıyordu.

Belki, Leonard'ın kendine acıması için bir nedeni yoktu. Eğer böyle bir rahatsızlığı olmamış olsaydı, belki de, şu anki işinde başarılı olamayabilirdi. Roger Ford onu bulmadan önce, Leonard, sürekli oradan oraya gezen bir sirkte tuhaf bir şovda görev alıyordu. CIA, onu bu durumundan terfi ettirmişti.

Keyes telefonu tekrar kulağına koydu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Lanet olası yanlış odaya girdim. İşte bu oldu."

"Yanlış oda mı?"

"Doğru isim. Yanlış kişi."

Keyes gözlerini kapadı.

Leonard tekrar küfür etmeye başladı. Adam bir inşaat işçisi gibi lanet yağdırabilirdi, hiç kuşku yok ki sirkte çalışırken elde ettiği bir yetenektir bu. Keyes balıklarla dolu olan havuza baktı. Su yüzeyinin altında turuncu renkli dal parçaları vardı.

Doğanın güzelliği ve dengesi, diye düşündü. Balıklar, küçük küçük daireler çizerek hareket ediyorlardı. Tüm bahçe, doğallığı yaratmak, enerji akışını yakalayabilmek için dizayn edilmişti. *Relax*.

"Tanrı'nın cezası görevli çocuk," diye söyleniyordu Leonard.

"Bana yanlış odanın numara..."

"Ben konuyla ilgileneneğim," diye söz verdi Keyes.

"Senin için söylemesi kolay. Tabii sen değilsin onla..."

"Sakin ol," dedi Keyes, ve söylediklerini dinlemesini sağlamak istercesine nefesini çekti.

"Dayanmanı istiyorum. Şimdi neredesin?"

Hypopituitarism: Büyüme hormonu eksikliği.

İHANET

"Seni tekrar arayacağını," dedi Leonard ve bağlantı koptu.

3.

Sabah kahvaltısını yapamadığı gibi, neredeyse öğle yemeği de yiyemeyecekti.

Onu bekleyen akşam yemeğini düşünmeye başladı; kocaman bir akşam yemeği, 1500 kalorilik. Leonard'ın tek-
rar aramasını beklerken ruhunu dinç tutmalıydı. Ruhunu
dinç tutmak için ölesiye bir şeylere ihtiyacı vardı. Bütün bu
olanaklar, çalışan işçiler -tüm bu feng shui ve Japon bah-
çelerindeki küçük balıklar- her şey kendi kontrolünün
dışında geliyordu.

SİA'ya mı gitmeliydim, diye düşündü.

Savunma İstihbarat Ajansı (SİA), Uygulamalı Bilgi Sistemlerinin güvenliğinden (UBS) resmi olarak sorumluydu. Ancak, eğer Epstein'in kaçtığı ortaya çıkarsa, o üst kademedekiler, Keyes'in bu özel şovu idare etmekteki yeteneğine olan inançlarını kaybedeceklerdi. Aslında, hata Keyes'den değil, şanssızlıktan kaynaklanıyordu. Lanet olası görevli İtalyan çocuk yanlış oda numarası vermişti, çünkü otelde Epstein adında iki çift vardı. Ahmakça bir yanlışlık yapılmıştı. Hiç tahmin edilemeyecek cinsten bir hata.

Daha da kötüleştirme, diye düşündü kendi kendine.

SİA'ya git.

Hayır. Kapıda Barbarlar vardı. Diğer seçenekleri olduğu sürece -mesela, Roger Ford ve Ron Nichols gibi- onlardan yararlanacaktı.

Roger Ford kolejden beri arkadaşıydı. Arkadaşlıkları mezun olduktan sonra daha da ilerlemişti, iki hırslı genç bekar erkek kariyerlerini yapmak için kendilerini Beltway Şirketi'nde bulmuşlardı. Ondan sonraki yıllarda, ikisi de ayrı ayrı yönle gitmiş; Ford CIA'de, Keyes ise UBS'de görevlendirilmişlerdi. Ancak o yıllardan öyle güzel şeyler kalmıştı ki, arkadaşlıkları bugüne kadar devam etmişti.

Ron Nichols, UBS'de, resmi olarak, 'Kriz Yönetim Danışmanı' olarak görünüyordu. Ron Nichols her yıl 186.000 dolar maaş alıyordu. Aslında Ron Nichols diye biri yoktu. Keyes bunun gibi özel durumlarda acilen para sağlayabilmek için, on altı ay önce böyle bir kimlik yaratmıştı. Ford kişisel harcamalar yaptığında, o harcamalar Ron Nichols'ün cebinden çıkıyordu.

UBS, düşük kapasiteyle çalışıyor olsa da, diğer hükümet şirketleriyle kıyaslandığında hem avantajlı hem de avantajsız durumlarla karşı karşıya kalmıştı. Edinilen avantajlar asıl olarak finans yönündendi. Keyes'in bütçesi biraz orada, biraz burada açık veriyordu. Savunma İlerlemiş Araştırma Kaynakları Şirketi, (SİAK), aslan payıyla girmişti bu ortama. 'Los Alamos Ulusal Laboratuvarları' şirketinden hem işin uzmanı personel hem de yüklü miktarda maddi destek sağlamıştı. Geriye kalan para ise, kaynaklarının tümü belli olmayan, 'No Such Agency'* takma adıyla ortaya çıkan, genel Amerika bütçesinde belirli hesabı olmayan, NSA'dan elde edilmişti. Beyaz Saray'ın beş bin dolarlık kül tablası satın almasıyla, NSA'nın finansal problemleri çözülmüş oldu.

Fakat bu durumun diğer bir yönü de vardı. Mutfaktaki pek çok şefe göre, UBS herkese karşı güvenilir olmalıydı. Dick Bierman gibi çok sayıda insan -düzinelerce insan- sadece Keyes'in mahvolmasını bekliyorlardı. Sonra da şirketin içine sızıp dizginleri ele almak istiyorlardı.

Bu yüzden, onun için başka seçenekler de mümkünken, SİA'ya gidemezdi.

Daisy ofise gelip çalışma masasının üzerine bir dosya bıraktı. Teşekkür edercesine başını sallayıp, ilgisini tekrar elindeki telefona yöneltti. Onun, New York şehri Polis Departmanı'nın ikinci dereceden dedektifi olduğuna inanan bir İtalyan polisiyle konuşuyordu şu an, Viyana'ya uçan -bu da eski karısının verdiği tüyoya göre- şüpheli bir katilin peşinde olduğunu sanıyorlardı.

*No Such Agency: Varolmayan Şirket

İHANET

O anda Leonard tekrar aradı, şimdi hazırды.

Keyes, "Epstein bu sabah gemiye bindi," dedi. "Bu da, adamın takip edilmediğini düşündüğü anlamına geliyor. Yani, herhangi bir sorun olmayacak senin için."

Leonard bir şeyler mırıldandı.

"Kaza ile dökülmüş süt. Üstünde durmanın anlamı yok," dedi Keyes.

Leonard hiçbir şey söylemedi. Keyes hızla diğer konulara geçti.

"Yarın Methoni'ye ulaşacaklar, bütün günü orada geçirip akşam yemeğinden sonra tekrar yola çıkacaklar. Benim senden istediğim, bu gece o adaya gitmen..."

Kurutma kağıdının üzerinde açık duran dosyalara baktı.

"...ve kendine bir oda bul. Altı tane otel var; herhangi biri olur. En yakın havaalanı otuz mil uzakta, Kalamata'da. Tüm bu dediklerimi yapar yapmaz, Daisy'e her şeyi bütün detaylarıyla bildir. Gerekli desteği veriyorum. Seninle otelde buluşacak ve gerekli yardımı yapacaklar.

"Destek mi?" dedi Leonard merakla.

"Odayı ayarladıktan sonra..."

"Ben yalnız çalışırım." Lafını bölerek araya girdi Leonard.

"Bu sefer değil, yalnız çalışmayacaksın. Eğer otelde işler yolunda gitmezse..."

"Benim hatam değildi."

"Bunun farkındayım," dedi net bir ses tonuyla. "Ancak, bu sefer desteğe ihtiyacın var. Çünkü yarın sabah Sapienza Kalesi'nde çalışmaya gidiyorsun. Ve sen orada çalışırken, gemiye gidip adamın kamarasını temizleyecek birine ihtiyacımız olacak."

Aslında, Keyes bunun o kadar da gerekli olduğunu düşünmüyordu. **Greenwich'in** şöyle ucundan gördüğü, muhteşem ufaklık kara deliklerin yaşam süresini tahmin eden formülü içeren kağıdı, Epstein belki imha etti ya da etmedi. Greenwich'e göre bu kara delikler muhteşemdi. Fakat formülün yazılı olduğu kağıt var olsun ya da olmasın,

bu durum zor bir durumdu. Greenwich Keyes'i, Epstein'in sonuçlara tekrar ulaşabilir olduğuna ikna etmişti. Bunun bu kadar önemsenmesi, ortalığı karıştırmadan önce Epstein'in susturulmasından kaynaklanıyordu. Formülü tekrar ele geçirmek, önümüzdeki günlerde Keyes'in rahatlamasına neden olacaktı. Keyes bunu sadece kendisi için istemiyordu, aynı zamanda başkalarının eline geçip geçmediğinden emin olursa, bu herkes için daha iyi olacaktı. Greenwich'in, Epstein'in sonuçlara tekrar ulaşabileceğini iddia etmesinden şüphelenmesine rağmen, hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu. Yani, önlem aldıktan sonra, hata olursa olurdu artık.

"Ne kalesi?" diye sordu Leonard.

"Sapienza. Yarın turdaki grubun gideceği yer. Kendine işini rahatlıkla yapabileceğin bir nokta bul. Ve arkanda görgü şahidi bırakma. Sence başarıyla yapabilecek misin?"

İkna edici tonla, "Yapabilirim," dedi.

"Tüm ayrıntıları Daisy'e bildir," dedi Keyes ve telefonu kapattı.

Bir dakika boyunca hiçbir şey yapmadan masasının üstündeki şeylere boş gözlerle baktı. Sonra tekrar telefona uzanıp Washington'daki Roger Ford'un numarasını çevirdi. Son zamanlarda yardım istemek için sık sık arayıp durmuştu. Eski arkadaşların bile, hatta özellikle eski arkadaşların sabrını çok fazla zorlamamalıydı. Fakat yine de şansını denemek istiyordu. Bunu, bu çetin bir oyuna benzeyen şeyi, bitirmeye ihtiyacı vardı. İş çetin bir oyun oynamaya gelince de, hiç kimse Roger Ford gibi oynayamaz, onu yenemezdi.

Ford meşgul görünüyordu. Kısa bir süre, hoş sohbet bir şeylerden bahsettiler. Sonra Ford, Keyes'in istediği şeyleri, Leonard'ın yerine getirip getiremeyeceğini sordu. Keyes orada ufak bir problem çıktığını anlattı ona -ki bunun sorumlusu Leonard değildi- ve şu an, bazı şeyleri yoluna sokmak için, takımı bir araya getirme konusunda endişeleri vardı.

İHANE

"Küçük bir takım," dedi Keyes. "Bir ya da iki kişi. İşini becerebilen adamlardan oluşan bir takım. Ve hemen şimdi, bugün başlamaya hazır olanlarından."

Ford dikkati dağılmış şekilde sordu; "Ne tür bir işten söz ediyoruz?" Keyes, Ford'un parmaklarını klavyenin üzerinde tıklatmasını duyuyordu.

"Güvenli bir bölgeye girmeli, sonra araştırmasını yürütmeli. Ve herhangi bir şey yanlış gittiğinde, onu çözebilecek durumda olmalı."

Ford susmuştu. Keyes de; Ford problemi mi düşünüyor yoksa başka bir şeyle mi ilgileniyor diye, merakla beklemeye başladı.

"Şu adamın ismini düşünüyor..."

Keyes kaleme uzandı.

"Dietz adında bir adam. Birkaç yıl önce emekli olmuş. Fakat kayıtlara göre, hala zaman zaman bize yardım ediyor."

"Geçmişle ilgili bilgiler var mı?"

"'70'lerde on yıl Langley'de bulunmuş. '83'de ise, FBI-CIA kuruluşu olan 'COURTSHIP' adlı birimin bir parçası olmuş. New York'ta çalışmış, görevi Sam Amca'nın casuslarına KGB'den asker toplamakmış. Federal Sluzhba Bezopasnosti (FSB) ortaya çıktığı zaman oyun biraz değişmeye başlamış. Taze kan gelmiş. '91 İlkbaharı'nda, Dietz, erken emekliye ayrılmış. Fakat, dediğim gibi, elimdeki kayıtlara göre, yılda bir ya da iki kez ortaya çıkıyor. Sanırım para almak için."

Keyes kaşlarını çatı. "Umarım bu konuda tecrübelidir."

"Dietz yeteneklidir. Bizim için bir şey yaparsa şimdi, bu basit kağıt işleri olmaz."

"Sende numarası var mı?"

Ford ona numarayı verdi. Sonra sohbete daldılar ve Ford bir toplantısı olduğunu söyleyip telefonu kapattı.

Bir sonraki telefon görüşmesini yapmadan önce, Keyes kımıldamadan bir süre oturdu.

Bu ikisi -Leonard ve Dietz- bu işi yapabilirler miydi

acaba? SIA'ya gitmek yerine, kendi insanlarıyla iş yaparsa eğer, şu an başında olan işlerden daha fazlasıyla uğraşacaktı. Bu işi halledebilirler, diye düşündü. Onlar profesyonel adamlardı, ayrıca onlar gibi hiç kimse, gemiye gidip çevreye bu kadar bela olamazdı. Yolcuların çoğu yaşlıydı zaten. Mürettebat da maaşlarını almamıştır. En kötüsü, eğer kendini bilmez birkaç güvenlik görevlisi müdehale etmeye çalışırsa, kendilerini o an başları gövdelerinden ayrılmış şekilde bulurlar. Evet, Epstein gemi yolculuğuna çıkmakla ölümcül bir hata yapmıştı.

İlk anda, Keyes bunu bir yanıltmaca sanmıştı. Epstein, UBS'yi bir kenara atıp, karısına bu gemi yolculuğu için rezervasyon yaptırmıştı. Fakat, o sabah İtalyan polisi onu gemiye binerken görmüştü. Yani tuzağa düşmüştü. Ördek yakalandı diye düşündü.

Gerçekten ilginç, böyle muhteşem bir adam, ancak böyle aptalca bir hata yapabilir. Fakat hatalar oluyordu işte. Otel odasının yanlış olması fiyasko, diye düşündü.

Epstein gibi bir dahi bu hatalara karşı, diğerlerinden daha az duyarlı değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Epstein meslektaşları arasında dalgın olarak ün salmıştı. Hayali numaralarla hokkabazlık yapan bu tür bir beyinle, her ay kirasını zamanında ödeyen bir beyin aynı değildi.

Ve Epstein, bazı ilginç ahlaki düşüncelerin emrine amade olarak, neredeyse vaktini geçici bir heves peşinde koşarak geçirmişti. Bu ciddi hamlesini yaptıktan sonra, geçen hafta, paniklemişti. Artık doğru düzgün düşünemiyordu.

Belki Keyes, daha fazla güven vermeliydi adama. Epstein'in ahlaki kaygıları, sadece Keyes'in kendi tahmini idi. Belki de adam sırlarını, en yüksek fiyatı veren birine satacaktı. Acaba böyle dikkatsizce ortalarda dolaşmasının nedeni, yakalanacak kadar uzun yaşamaya niyetinin olmaması mıydı? Eğer herhangi bir şekilde tökezleyecek olursa, bu atom bombasının çocuk oyuncağı gibi görünmesine neden olur, sonunda, bu macerasını

İHANET

sağlama almak için **intiharın** tek yol olduğunu hissetmiş olabiliirdi...

...çok iyi, bu harika olurdu.

Epstein'in sonuçları tekrar edilebilirdi. Bu konuda **Greenwich'in** söyledikleri ortadaydı.

Önemli olan şey adamı susturmaktı. Bu iş, yirmi dört saat içinde halledilecekti. Sonra her şey normale dönebilirdi.

Yeraltındaki patlama, gök gürültüsü gibiydi. Masasının üstündeki oğlunun resmi sinirli bir şekilde bakıyordu. Keyes resme uzanıp düzeltti.

Normale dönecek, diye düşündü. Ya da, UBS'de her şey olabildiği kadar normale dönecekti.

Telefonuna uzandı ve Roger Ford'un verdiği numarayı çevirdi.

UÇ

1.

"Benim ilk gemi yolculuğum," dedi Jill Murhpy, "devamlı kusuyorum."

Ağızına bir çatal dolusu domuz pastırması ve yumurta götürdü. Altmış beş yaşlarında ufak tefek bir kadındı, platin rengi kısa kesilmiş saçları ve zümrüde benzeyen harika gözleri vardı. Öfkeli kelimesi, kadını tarif etmek için akla gelen ilk kelimeydi. Gemi müdiresi, Jackie Burns'ün seçeceği kelimeden daha cömert bir kelimeydi. Jackie kadını dikkatle izliyordu, hiç kuşku yok ki, Jill Murphy, bu neşeli, kültürlü havayı rahatlıkla bozabilirdi.

Jill Murphy ağızındaki lokmayı bir dakika çiğnedi, yuttu ve devam etti.

"Sekiz yıl önce Illyria'daydım. Harold'um yeni ölmüştü. Gün gibi hatırlıyorum. Kızıma mektup yazıyordum. Bir cümle yazıp sonra banyoya gidiyordum, dönüp yazdığımı yırtıp atıyor, daha sonra başka bir cümle yazmaya başlıyordum."

Hannah somurtkan bir şekilde önünde duran meyveli yoğurduna baktı ve kaşığını içine daldırdı.

Dört kişi, filikaların bulunduğu güvertede, kol yerleri çiçek baskılı kumaşla kaplı tahta sandalyelerin olduğu, alüminyum masanın çevresinde oturuyorlardı. Hannah'ın solunda, sabah duşunu aldığı için hala ıslak kumral saçlarıyla oturan Jackie Burns vardı. Jill Murphy neşeli bir şekilde her beş dakikada bir kusmasıyla ilgili gevezelik ediyordu. Masanın karşısında sadece Yıldırım diye tanıştırılmış bir Türk oturuyordu: kırklı yaşlarında, kemikleri olgunlaşmamış, yakışıklı, kepçe kulaklı ve uykulu gözlerle tabağına odaklanmış bir adamdı.

"Üzgünüm," dedi Jill. "Dayanılmaz mı? Vicky iyi hissetmiyor gibi görünüyor."

Bunun kendisine söylendiğini fark etmesi bir dakikasını

İHANET

almıştı. Sonra elini özür dilercesine salladı. "Çok kötü bir gece geçirdim," dedi.

"Kim geçirmedi ki?" diye söylendi Jill. "Gecenin bir yarısı kalkıp, 21 'deki çocuğun el arabası sürmesini izledim. Eğer batıl inançları olan bir kişi olsaydım, bunun kötü bir işaret olduğunu söyleyebilirdim. Ve hepiniz bilirsiniz ki, şimdi bunu söylüyorum, yirmi bir uğursuz numara değil mi? Üç kere yedi veya öyle bir şey işte."

"Yedi uğurludur," diye düzeltti Jackie.

"Ah, belki yüksek sesle söylememeliydim. Buradaki insanların çoğunun bir ayağı çukurda zaten."

Hannah, tam da konunun can alıcı yerine geldiğini hissetti.

"Bir kişi mi...öldü?"

"Dün gece," dedi Jill. "Böyle yerlerde her zaman olur, değil mi Jackie?"

Jackie sadece omuz silkti.

"Zavallı adam." Jill çatalıyla tabağının kenarında duran yumurtadan bir parça aldı. Tam ağzına götüreceken, eli havada öylece kaldı. "Daha dün onunla konuşuyordum. İsmi Bruce Greene'di. Ve zavallı karısı. Düşünemiyorum bile."

"Her neyse," dedi Jackie. "Şimdi, herkes merakla..."

"Hayatımda ilk defa birinin ölümünü," diye araya girdi Jill, "üçüncü gemi yolculuğumda gördüm."

"İtalyan Rivierası'nda. İsmi Helen Lowenthal'dı. Hiç bir zaman unutmayacağım. Onunla ne yapacaklarını bilemediler, sonunda, limana ulaşınca kadar, onu etlerin olduğu buzdolabına koydular. Ve ne oldu biliyor musunuz? Taş gibi donmuştu. Rıhtıma geldiğimizde, koridorların köşelerinden dışarıya çıkaramadılar. Limanda, ceset çözülmesiye kadar beklemek zorunda kaldık. En komik olan kısım da, hiç kimsenin aklına, onu ayağa kaldırıp köşelerden geçirip dışarı çıkarmak gelmedi. Düşünebiliyor musunuz?"

Hannah bakışlarını başka yöne çevirdi. Bu konuşmalar olmadan da zaten yeterince hasta hissediyordu kendini.

Deniz gayet sakindi. Kendini hasta hissetmesi pek doğal değilmiş gibi görünüyordu. Deniz, geminin kenarlarından suyun derinliklerine doğru göz kamaştıran türkuvaz renginde gölgeler oluşturunuyordu; geniş ufuk sayesinde koyu bir mavilik vardı çevrede. Aurora II'nin kenarlarına köpük köpük dalgalar düzenli olarak çarpıyordu, geminin suda bıraktığı izlerde beyaz köpükler fırl fırl dönüyordu.

Renee Epstein, güneşten korunmak için kollarını kaldırarak masanın yanından geçiyordu. Jackie Burns sandalyesinde dönerek, "Bayan Epstein," diye seslendi. "Kocanıza söyleyebilir misiniz, paketini gönderirken herhangi bir sorun olmayacak? Eğer kamaranızın dışına bırakırsanız, postaneye gidip gitmediğiyle ben kendim ilgileneneceğim. Ücreti fişinizde belirtilecektir."

"Renee Epstein yavaşladı. "Paket mi?" diye sordu.

"Evet, dün benden bir paket göndermemi rica etti."

"Ah!" Renee biraz afallamış görünüyordu. "Tamam, ona söyleyeceğim. Bu sabah herkes nasıl?"

"Herkes Bruce Greene'den çok daha iyi," diye başladı Jill. "Gecenin bir yarısında..."

Güvertenin üstünden gelen bir hoparlör sesi konuşmasını kesti. Yunan aksanıyla kötü bir İngilizce konuşan kaptanın gürleyen sesi duyuldu.

"Bütün yolcuların dikkatine," dedi, "Bir saat içinde Methoni limanına demirlemiş olacağız. Eğer yolcularımızdan Sapienza Kalesi'ne yapılacak tura katılmak isteyenler olursa, lütfen resepsiyon bölümündeki kağıda isimlerini yazdırsınlar. Eğer, turumuzda bize eşlik etmek istemeyenler olursa, Methoni şehrinde özgürdürler, istediklerini yapabilirler. Lütfen, herkesin saat beş buçukta gemide olması gerektiğini ve saat altıda hareket edeceğimizi unutmamasını rica ediyorum. Teşekkür ederim. Hepinize iyi günler."

Bir sürü cızırtıyla hoparlör kapandı.

2.

Aurora II limana yanaşırken, iri yarı bir adam limanın bir ucunda durmuş sigara içiyor ve çevreyi izliyordu.

İyi bir gözlemci bile bu adamın nereli olduğunu bilmekte zorlanırdı. Bölgenin insanlarına benzemiyordu, ama Akdenizlilere özgü giyinmişti: üstünde yakaları açık renkli bir tişört, rahat bir pantolon ve ayağında solmuş sandaletleri vardı. Gri kollarla dolu göğsündeki altın zincir ışıltıyordu; geniş omzuna astığı kahverengi deri bir çantası vardı. Eğer biri adama dikkatlice baksa, rıhtım boyunca bağlanmış yarım düzine gemilerden birinde görevli olduğunu düşünebilirdi. Her biri değişik ulusların bayraklarını taşıyan, Aurora II'den büyük veya ondan küçük gemilerden birinde çalışıyor olabilirdi.

Rıhtıma bitişik park alanı modern ve Amerikan tarzındaydı. Adamın yanında duran bir turist, standın üstünde, 'The Backstreet Boys,' 'NSync' ve 'Ricky Martin' yazılı tişörtler satıyordu. Bu standları geçer geçmez pek çok telefon kulübesi, dondurmacılar, pil ve radyo kulaklığı satan güneşten yanmış işportacı çocuklar vardı.

Parkın arkasındaysa, ne modern ne de Amerikan tarzında olan Methoni kasabası görünüyordu. Küçük evler, çevredeki denizin koyu mavi yeşil rengine karşın, şeftali, sarı, açık kahverengi ve yumuşak pastel renklerine boyanmıştı. Evlerin pencerelerinde çiçek saksıları vardı. Bir sürü çiçek saksısının içindeyse, sere serpe uzanmış kediler şekerleme yapıyordu. Bodur ağaçlar bu manzarada benek benek duruyor, gölgeleriyle adeta yıpranmış bir yamayı andırıyorlardı.

Aurora II, limana demirlemesinin üzerinden yarım saat geçmesine rağmen, adam hala olduğu yerde duruyor, sigarasının birini söndürüp diğerini yakıyor ve çevreyi izliyordu. Bu süre içinde, gemi rampaya iyice yanaşmıştı; harab olmuş bir tur otobüsü ise gemiden inenleri bekliyordu. Yolcular, vızıltı halinde, otobüsün çevresinde küme

küme karaya ayak basıyorlardı.

Francis Dietz bileğindeki saate baktı. Bir elini kıvrıcık, gümüş rengi saçlarına doğru götürdü. Diğer eliyle ise, hep aynı hareketlerle sigarasını ağzına götürüp, sonra tekrar yavaşça geri indiriyordu.

3.

"Vicky," diye seslendi Jackie. "Geliyor musun?"

Hannah geriye döndü. "Bana bir dakika izin verir misin?"

"İstersen beş dakika vereyim." Sesinde daha önce hiç bu kadar belli olmayan zoraki bir neşe vardı. "Ama daha fazla uzatma. Otobüs seni almadan giderse, bütün gününü bu adada yalnız geçirmek zorunda kalırsın ve bayıltıcı spreyi-ni yanında taşımadığın sürece, burada kalmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

Hannah belli belirsiz gülümsedi ve tekrar döndü.

Ankesörlü telefonu fark ettiği zaman, kafasını bir şeyin kurcaladığını hissetti. "Bayıltıcı spreyini getirmediğin sürece, bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum." Yunanlar cinsel yönden saldırgan oldukları için mi bunu söylemişti? Jackie bunu kastetmiş olmalıydı. Genç güzel bir bayan -eğer Hannah, kendiyile gururlanacak olsa, otuz iki yaşında, hala kimilerine göre genç sayılır, gururlanabilirdi- bütün bir günü, bir Yunan adasında tek başına geçirmek istemezdi.

Veya belki de yanlış anlıyordu. Sık sık, herkesin üzerine geldiğini düşünüyordu -her şeye rağmen, hoş bir bayan, iyi bir eş adayı, güzel yetişmiş, düzgün bir aileden gelen biriydi- sonrasında, her şeyin kendi hayal dünyasından kaynaklandığını anlayınca utanmıştı. Beyni her zaman bir şeyleri çarpıtmaya, muzırca çalışmaya eğilimliydi. Örneğin, masanın ucunda duran bir deri parçasını prezervatif sanmıştı ama Tanrı'ya şükür ki, bundan kimseye bahsetmemişti. Araştırmısından sonra açığa çıktı ki, prezervatif sandığı şey, deri üzerinde kan toplanmasıyla oluşan scopo-

LIANET

lamine hastalığına iyi gelen bir ilaçtı.

Ama ilk bakışta, yanıldığını sanmıyordu. Zaten mürettebatın ona baktığını görmüştü, hem de yan gözle değil, bile-rek ve müstehcen bir durum olduğunu sezinleyerek. Yeni evli olduğunu düşünüyorlardı. Yeni evli; kendi jenerasyonundan daha çok, anne ve babasının jenerasyonu ile bağlantı kurduğu tuhaf bir kelimeydi. Ama bu kendisinin verdiği bir izlenimdi: gizemli bir şekilde ortadan kaybolan düğün bandosu, gemi yolculuğunda yanında kocası olmayan bir kadın.

Eğer böyle düşünüyorlarsa, bırakacak öyle düşünmelerine izin verecekti. Yine de bu, gerçeği bilmelerinden daha iyiydi. Telefona uzandı ve cebinden küçük bir adres defteri çıkardı. Frank'ın numarasının yazılı olduğu sayfayı bulduğu halde, iyi fikir değil diye düşündü. İyi fikir değil, Hannah. Sakın yapma.

Fakat yapmazsa, hiçbir zaman doğru olup olmadığını öğrenemeyecekti.

Yapmazsa, Chicago'ya dönebilir ve kendini bir kabusun içinde bulabilirdi; eski bir filmde kalma bir başlığın dönen reklamını hayal etti. Sonunda, Frank'ı arayıp Chicago'ya dönmenin güvenli olup olmadığını öğrenmenin gerektiğini düşündü. Mümkün olduğunca dikkatli olacaktı. Kredi kartını kullanmayacaktı. Ödemeli arayıp telefonda bir dakikadan daha fazla konuşmayacaktı. Arayan kişinin izini bulmak için yeterli olan süre bu muydu?

Doğru hatırlıyorsa, filmlerde ve televizyonlarda bu sürede telefonun yeri tespit edilebiliyordu. Fakat, o filmlerde ve televizyonlarda yapılanın gerçek olduğunu kim bilebilirdi?

İngilizce konuşan operatör onu başka bir operatöre, o da başka bir operatöre bağladı ve sonunda ezbere söylediği numaraları anlayan biriyle konuştu. Arkasını dönüp önünde duran kasabaya bakarken, kurulan bağlantıda parazit sesleri vardı. Güneş tam tepeye gelmiş, kasaba öğle uykusuna yatmıştı, bölge halkı evlerine çekilmişti. Havada zaman

kaygısı olmayan uykulu bir hal hakimdi.

Güzel diye düşündü.

Keşke eline biraz daha para geçirebilseydi kaçmadan önce, birkaç yılını buna benzer adalarda seyahat ederek mutlu olabilirdi. Bölgenin rengini, kültürünü yaşırdı.

Keşke eline...

Telefon çalıyordu.

4.

Operatör ismini sordu. Nerdeyse Vicky Ludlow diyecekti; sonra Hannah Gray... Fakat çabucak düşünüp, "Zavallı ayıcık," dedi.

Onun için bu, Frank'in beslediği hayvanın adıydı. Daha sonra da kanıtlandığı gibi, herkes için bu öyleydi. Ama kaç kişi onu bu takma isimle arayabilirdi ki? Sadece Frank'in anlamasını umuyordu. Telefon iki kere çaldı sonra bir ses cevap verdi. Frank'in o tanıdık, kulak tırmalayıcı, yüzlerce kilometre uzaklık yüzünden incelmış sesini duyabiliyordu. Operatör tekrar araya girdi: güney aksanıyla genizden konuşan bir Amerikalıydı. "Bu bir telesekreterdir," dedi bayan.

"Eğer bir mesaj bırakmak..."

Hannah telefonu kapattı.

Telefona bakarak, tekrar denemesi gerekip gerekmediğini düşündü.

Tabii ki denememeliydi. Zaten, biraz önce bile aramalıydı. Çünkü cevabı biliyordu. İçinde derinlerde, iç güdülerine ve sezgilerine dayanarak biliyordu. Frank ona sırtını dönmüştü. Onu doğru hapisaneye gönderebilirdi. Büyük olasılıkla, şu an bunun için uğraşıyordu.

"Onunla konuşmaya çalıştım, ama bu tipleri bilirsiniz," diyecekti Frank.

Zaten şimdi bütün çevresindekileri yanına toplayıp, futbol hakkında bazı yorumlar yaparak, kadının harcamaları üzerine ortak espriler yapıyordur. Yanındakiler de, zoraki gülümsemeye çalışarak, başlarıyla onay veriyorlardır.

IIHANET

Erkeklerin birliği. Bu tipleri bilirsiniz. Kafalarında bir fikir vardır, başka hiçbir şey söyleyemezsiniz onlara...

Aslında, saçma sapan bir yargılamadan dolayı suçlu bulunduğunu, düşündü Hannah.

Dolandırıcılıkla ilgili ilk davada tökezlediği zaman, doğruca Bill Scarborough'a gidip raporu dosyalattırmalıydı. DRG'nin şifresiyle ilgili bir davaydı ve belgeleri derinlemesine incelediğinde, sadece bir kişinin sorumlu olabileceğini fark etti. Frank Anderson'un ta kendisiydi o kişi.

Scarborough'a gideceği yerde, nedense, bir açıklama için Frank'a gitmişti. Uyduruk olsa da yaptığı açıklamalara inanmıştı. Dürüst olmak gerekirse, şimdi düşündüğü zaman, belki, Lake Shore Drive apartmanındayken tökezlemeye başlamıştı aslında. Frank'ın muhteşem bakış açısı.

İkinci kez Frank'ı yakaladığında, ilk hasta öldükten sonra ilaçların reçetesinin tekrar dağıtımı ve faturası için Scarborough'a gitmeyi düşündü. Sahte İddialar Yasası'nda, bir söylentinin, herhangi bir yargının minimum yüzde on beşi dikkate alınırdı. Frank'i ele vermiş olsaydı, şu an rahatça oturuyor olabilirdi. Ama tabii ki ele vermemişti. Bunun yerine onu korumaya çalışmıştı. Babasının küçük kızı, bir kişinin yaşamıyla insanları korumayı çok erken yaşta öğrenmiş, dersler çıkarmıştı.

Üçüncü kez onu yakaladıdaysa artık çok geçti.

O zamandan beri ilişkilerinin cinsel yönü de bitmişti. Hannah kendini güçlü hissederek ve ilişkilerini bitirmeye kararlı olarak Frank'a gitmişti. Gelecek sefer, seni korumak için orada olmayacağım. Ve eğer bana sorularla gelirlerse, bildiğim her şeyi anlatacağım onlara, demişti.

Frank sırtmıştı, şaşırtırcasına basit bir sırtıtmaydı bu. TGIF'de, cuma gününün indirim saatlerinde, Chicago-luların geriye kalanlarıyla beraber oturmuş, Brooklyn biralarını yudumlamışlardı.

Frank, kibar sayılacak bir ses tonuyla "Zavallı ayıcık," demişti. "Hatırlamalısın, ellerin tam olarak temiz değil."

Nerdeyse onun tehdit etmesini bekliyormuş ve sanki

feunu planlamış gibiydi.

Ortak hesap açmalarını önermişti, aynı zamanda kendini garantiye alırken, onu kendi ağılarıyla sıkıca bağlamak istiyordu. Ve birazcık yalan dolandan sonra Hannah kabul etmişti. O anda ilişkilerinin romantik bölümü yok olmuştu zaten, ama iş daha yeni başlıyordu.

Frank'in, herhangi bir risk almadıklarına dair kendisini ikna etmesine izin vermişti. Bu şirket çok büyük demişti. Bunu söylediğinde üst dudağında birasından bulaşan bir köpük vardı; yüzünde basit bir gülümseme belirtmişti tekrar. Bu şirket kocaman. Bunu becerebilirler. Belki asla fark etmeyecekler bile, zavallı ayıcık. Sana söz veriyorum.

Ona inanmıştı.

İşte şimdi çok geçti. Geçmişe dönüp baktığında, son konuşmalarında, Frank'tan çok olumsuz elektrik almıştı, bu inkar edilemez görünüyordu. İlişkileri bitmişti, bozulmuştu. Bunu Frank söylememişti, ama o yine de biliyordu. Ve Frank'in yorumuyla, ilk dolandırıcılık olayı Hannah'ın olabilirdi. Yine Frank'in yorumuyla Machiavellian gücü olabilirdi Hannah. Cadı kurnazlığıyla onu ikna etmişti.

Arkasından biri geliyordu. Elindeki adres defterini suçlu suçlu cebine tıktırdı ve arkasına döndüğünde Jackie Burns'le yüz yüze geldi.

"Hadi," dedi Jackie "Biz gidiyoruz."

Orda durmuş sigara içen ve çevreyi izleyen adamı geçerek tozlu arsayı birlikte yürüdüler. Jackie sanki sinemada yer gösteren görevliler gibi, Hannah'ı doğrudan doğruya Renee Epstein'le yollarının kesiştiği yere, bekleyen otobüse doğru götürüyordu.

"İşte burada!" dedi Renee. "Sevgilim, bu sana bahsettiğim genç bayan Vicky Ludlow."

Renee Epstein'in yanında oturan adam, Hannah'ın tahmin ettiğinden daha yaşlıydı, seksenlerinin sonunda bir adam. 'Lekeli ciğer' gibi bir kafa derisi vardı, hilekar sessiz gözleri, yüzüne kilitlenmişti adeta. "Bu o mu?" dedi. Kökleri Doğu Avrupa'ya dayanan zayıf bir aksanı vardı.

İHANET

"Güzel değil mi? Tabii ki evli. Ama belki, oğluma arkadaş olabilir diye düşündüm..."

"Kitap yanınızda mı?"

Açık neredeyse suçlayıcı bir tavrı vardı adamın. Hannah şaşırmıştı. Renee, kocasının böyle pot kırmasına alışkınmış gibi geniş bir gülümsemeyle Hannah'a bakıyordu.

"Hayatım," dedi Hannah'a. "Çok üzgünüm ama bir yanlış yaptım galiba. Steven kitabı henüz bitirmemiş."

Hannah koltukların arasından kaçarcasına geçip bir yere oturdu ve yüzüne anlamsız bir gülümseme yerleşti. "Ben daha başlamadım bile," dedi. "Gemiye biner binmez, bizzat kendim, kamaranıza getirmekten memnun olacağım."

Jackie Burns otobüse bindi, çabucak şoförle konuşup mikrofona uzandı.

Otobüs rıhtımdan ayrılır ayrılmaz, "Günaydın!" diye cıvıldaayan ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Bugün özel bir gün yaşatacağız sizlere, bayanlar ve baylar. Dünyaca ünlü Sapienza Kalesi'ne gideceğiz. Yapının inşası, on üçüncü yüzyılda Venedikliler tarafından başlatıldı..."

5.

Francis Dietz otobüs gidene kadar -gürültüsü tepenin en üstünde yok olasıya kadar- beklemişti. Sonra sigarasını atıp Aurora II'nin bulunduğu iskeleyle doğru yürümeye başladı.

Kiralanmış kamarotların üçü de beyaz üniforma giymiş, iskelede duruyorlardı. İki Filipinli, üçüncüsü Yunandı. Dietz yaklaştıkça, bir elini deri çantasının içine doğru daldırdı. Adamlar öne atıldı, Yunan olan, kalın kolunu adamın göğsüne doğru tuttu. "Yardımcı olabilir miyim?" diye abartılı bir samimiyetle sordu. Dietz gülümsedi, sanki bir şey kazanmış gibi gülen yüzü, vurdum duymaz ve ciddi bir ifadeden, açık ve sevimli bir ifadeye bürünmüştü, elini çantadan çekti. "Gemiye bakmam gerekiyor," dedi. "Güvenlikle ilgili konular. Bir dakika bile sürmez."

"Güvenlikle ilgili konular mı?" diye tekrarladı adam. Ne

tür güvenlik?"

"Ulusal güvenlik," dedi Dietz ve aniden elini uzattı, adamlarla tokalaştı. Üçünün de gözleri onun elini izledi. Güç bela görülebilen çarpık başparmağı ve avucunun içinde kıvrılmış kağıtlar vardı. Yunan kabin görevlisine uzandı ve elini sıktı tekrar.

"Beş dakika," dedi. Diğer iki adam birbirlerine baktılar. Dietz başıyla selam verip adamları geçerek, koşarcasına iskeleye doğru gitti. Gemiye adımını atar atmaz, arkasında-ki tartışmayı duyabiliyordu.

DORT

1.

Bir avuç dolusu gül; **yumuşacık** ve havadan daha hafif duruyordu.

Keyes gülleri elinde tutmuş, kilisenin kapısına bakıyor, **yeni** kocasıyla dışarı çıkacak kızını bekliyordu. Kızının kolejden arkadaşı, şimdi onun damadı olmuş görünüyordu. Bu fikir tıpkı avucunun içindeki güller gibi havadan hafifti ve açıkça gerçektir işte. Keyes bu çocuğun, kızının yaşam yolculuğunda ancak olumsuzluk getiren bir durum olacağını hayal edebiliyordu. Ama birbirlerine kutsal evlilik yemini etmelerini izlemişti. Sadece; birbirlerinin parmaklarına yüzükleri takmalarını, birbirlerini öpmelerini seyretmişti...

Çevresindeki iki sıra boyunca duran insanlar, benzer şekilde bir avuç dolusu gülü sıkıca kavramış, merakla kilisenin kapısına bakıyorlardı. Şu ana kadar düğünde her şey yolunda gitmişti, ama gelin ve damat nerdeydi? Keyes gözlerini Rachel'in yakalamaya çalıştığını fark etti. Henüz gelin ve damat ortaya çıkmadığı için, bir yolunu bulup Keyes'i suçlamak istemişti. O da bakışlarını ondan kaçırmış, gözleri kapıya odaklanmış bir şekilde duruyordu. Telefonun titreşimini bacağında hissetti.

Duymazlıktan geldi. İşte şimdi dışarıya çıkıyordu gelin ve damat -Margot kocaman sırıtıyor, bugüne dek olmadığı kadar mutlu görünüyordu; bir kez öfkeli ama sessiz küçük Joe Cifelli'ye böyle mutlu görünmüştü- Keyes elindeki çiçekleri havaya kaldırdı. Evliliği onaylamıştı ya da onaylamamıştı, artık iş işten geçmişti. Margot bir yetiş-kindi, kendi kararlarını verebilirdi. Ve gururlu bir baba olarak görevi kibar olmaktı şimdi.

Diğerleriyle birlikte çiçekleri gökyüzüne fırlatmıştı ve birkaç dakikalığına havada çiçekler uçuşmuştu.

Gelin ve damat resepsiyona katılmak için bekleyen Li-

muzin'e doğru ilerlediler. **Rachel** hala onunla göz göze gelmeye çalışıyordu. Telefonun titreşimini hala bacağında hissediyordu. Dönüp cebinden almak için hatifçe eğildi ve telefonu kapattı. Bugün kızının düğünü vardı. Bugün uygun değildi.

Fakat Daisy bugün hangi gün olduğunu biliyordu. Eğer çok acil olmasaydı kesinlikle **aramazdı...**

Dick Faulk, sırtına vuruyordu. Margot'un vaftiz babasıydı. "Tebrik ederim," dedi. Keyes, Dick için baş belası diye düşündü. Aynı zamanda, Margot'un **Cifelli'yi** kabul ettiğine inanmıyordu, sırtına böyle vurması ona acıdığını gizlemek içindi. "Tebrik ederim, **Jim**. Ne gün ama. Ne gün."

2.

Büyük Joe Cifelli, düzgün bir şekilde, hiç bitmeyecekmiş gibi konuşuyordu.

Keyes durmuş, dudaklarının hareketini izliyor ama söylediği şeylere hiç dikkatini vermiyordu. Ördeği sudan çıkar, diye düşündü. Ördeği sudan çıkar.

"Bu kız evliliği denemeye hazır," dedi Cifelli. Seninle ve Missus'la olanlardan sonra demek istiyorum. Yalnız bir jenerasyon yanlış yaptıysa öbür jenerasyon da yapacak anlamına gelmiyor. Haklı mıyım?"

Keyes donmuş bir yüz ifadesiyle başını salladı.

Cifelli'nin arkasındaki bir grup insan sonbahar yapraklarının arasında öylece boş boş dolaşıyorlardı. Keyes bu durumun artık bitmesini diledi içinden, kokteylin de bir an önce bitip, şerefe kaldırma bölümüne geçilmesini istedi. Şerefe kaldırma bölümüne kadar bu berbat gece neredeyse bitmeyecekti.

Garson solundan geçip servis arabasında domuz eti ve somon balığı ikram ediyordu misafirlere. Tepsinin içindekilere gözleri yerinden fırlayacakmış gibi baktı. Açlıktan ölüyordu.

"Şimdi, bana sorarsan," diyordu Cifelli, "kim ne derse

İHANET

desin, bu senin suçun değil Jim. Herkes benim ve Rosalie kadar şanslı değil. Ve bunun yanında, sen bir kaza yaptın değil mi? Bir çocuğunu kaybettin ve evliliğin mahvoldu. Umarım haddimi aşmıyorumdur burada. Artık aile olduk değil mi? O yüzden birbirimize karşı dürüst olmalıyız."

Margot birden ortaya çıkmıştı, Keyes'e sarıldı, sonra Cifelli'ye sonra tekrar Keyes'e sarıldı yerinde duramayacak kadar heyecanlıydı,

"Annem çadırın arkasında ağlıyor," dedi.

Keyes gözlerini kırptırdı.

"Gidip onunla konuş," dedi Margot, "Lütfen!"

"Tatlım, benimle konuşmak istediğini hiç sanmıyorum."

"Benim için lütfen, bu düğünü mahvetmeyin, baba. Lütfen."

"Ben mi mahvedeceğim?"

"Lütfen! Sadece git ve konuş onunla."

Kızına baktı, solgun ve sinirleri bozuktı, tıpkı annesi gibi. Sonra Cifelli'ye baktı, içini çekti ve tamam dercesine başını salladı.

Ancak, Rachel'le kahrolası konuşmayı yapmak içinden gelmiyordu. Masaların arasından zorla geçti, dışarıya çıktı. Önündeki bar alçaktı ve çok geniş bir alana yayılmıştı. Tuhaf bir şekilde sessiz görünüyordu. Barı ışıltılı çadırın tam yanına kurmuşlardı, fonda 'Sis' adlı şarkı çalıyordu "...Sonbahar yaprakları..." Sadece birkaç dakikası vardı, en azından, kadeh kaldırmadan önce halledebilirdi.

Kimsenin onu izlemediğinden emin olduktan sonra, hafifçe eğildi ve telefonunu aldı. Telefonu çalıyordu; belki bu süre içinde hep çalmıştı. Ekranda Daisy'nin ismi görünüyordu. Telefonun cevap ver düğmesine bastı ve kulağına götürdü.

"Efendim,"

Daisy'nin sesi titrek, net duyulmuyor, gidip geliyordu.

"...rahatsız ettiğim için..."

Bekledi.

"...gamma...kritik..."

Ağzı kitlenmiş gibiydi.

"...havai fişekler," dedi kadın.

"Nasıl kötü?"

Bağlantı daha da kötüleşiyordu. Cızırtılar, garip sesler kulağının içindeydi. Sonra, bir dakika için, ses çok net duyulmaya başladı. "Isaac şefe gitti. Greenwich çok kızgın. Havai fişekler..."

Aniden Keyes, Daisy'nin neden söz ettiğini anladı. Havai fişekler. Bir patlama değil; bir başarısızlık değil. Başarı. "Kritik Başarı İki" elektronların, fotonların, muonların ve pozitronların ateşlenmesini gösteriyor. Yarı atomik parçacıkların patlaması, bu işi yaptıklarının göstergesi.

Başardılar.

İçini bir sevinç kapladı; hemen erteledi o sevinci. Başka bir zaman kutlamalıydı. Fakat o sevinci hala hissediyordu, en derinlerden yüzeye sığıyordu. Bu kadar ay, bu kadar yıl, işte şimdi "Kritik Başarı İki" ye sahiptiler.

"Epstein'den ne haber?" diye sordu. Kafası büyük bir hırsla şimdiden 'Kritik Başarı Üç'le meşguldü. Greenwich, Epstein'in yok oluşundan sonra deneylerin empoze ettiklerindeki morotoryumu ihlal etti -kara deliklerin değerli yaşam sürelerini tahmin etmekte kullanılabilecek Epstein'in formülünü sağlama alıncaya kadar, çalışma tamamen durdurulmuştu- ama adamın iç güdülerini doğru çıkmıştı. Devam etmişti ve gamma sitesi hala vardı. Yani üçüncüsüne başlamayı düşünmek çok doğaldı. Greenwich de hiç kuşkusuz aynısını yapacaktı.

Sadece bir çıtırtı sesi çıktı. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"...henüz," dedi Daisy. O garip seslerden ne söylendiği anlaşılmadı.

"Bir veya iki saat daha buradan çıkamayacağım. Hala ofiste misin? Gamma'ya nakliye yapmam gerek."

"...hafta sonu," dedi.

"Minnettarım Daisy. Önerin için teşekkür ederim."

"...kaldırım," dedi.

İHANET

Güldü, telefonu **kapadı** ve tekrar cebine koydu.

Havai fişekler.

İşte başardılar. Şimdi, Epstein konusu bir çözüme ulaşır ulaşmaz, artık hiçbir problem **kalmayacaktı**.

Arkasında bir hışırtı **duydu**. Hemen döndü ve Rachel'i gördü.

Kirpiklerindeki rimel mavi iki sıra çizgi halinde yüzüne yayılmıştı ama boynunu saran ince gümüş kolyesi ve tepesinde topladığı saçıyla harika görünüyordu. İlk baktığı anda, bu kadının içinde bir zamanlar yaşamış olan o kızı, o aşık olduğu kızı görmüştü.

Başlarda beraber geçirdikleri her anın çok güzel olduğunu hatırladı. Çocuklar gibiydiler. Sonra yaşam daha karmaşık bir hal almaya başladı; evlilikleri daha gölgeli, daha rahata düşkün bir durum almıştı. Pek çok yılı, iyi ve kötü günleri, sıkıntılı ve mutlu anları sanki bir ip cambazı gibi yürüyüp geçmişlerdi.

İşte bu ilişki hastane odasına sürüklenmişti. Bu süreç sona erdiğinde, evlilikleri de sona ermişti. Keyes kendi içine kapanmıştı. Çok uzun bir süre öyle geçirmişti hayatını. Tekrar döndüğünde ise, Rachel gitmişti.

Rachel ileri doğru bir adım attı.

"Telefonlarıma cevap vermiyorsun," dedi.

Keyes dudaklarını ısırды, cevap vermedi.

"Yorgun görünüyorsun," dedi.

"Sadece ne kadar güzel görüdüğünü **düşünüyordum**."

"Ve zayıf. Kilo mu verdin son zamanlarda?"

Keyes sanki istemeden zayıflamış gibi omuz silkti.

"Çok zayıflamışsın," dedi kadın. İleri doğru bir adım daha attı. Elini onun eline doğru götürdü. Ona sarılmış, yüzünü göğsüne dayamıştı şimdi.

Kadın omuzlarını iyice kaldırdı. Keyes ağlamasına izin verdi. Eli beceriksizce nerede duracağını bilmiyormuş gibi hareket ediyordu. Çadırın içinde, "Sis" adlı şarkı bitmek üzereydi; başka şarkı başlamadı. Biraz sonra, şerefe kadeh kaldırmalar başlayacaktı.

"Bizim küçük kızımız," dedi Rachel. Sözleri Keyes'in göğsüne yaslandığı için boğuk çıkmıştı.

"Mutlu görünüyor," dedi Keyes.

"Bilmiyorum. Mutlu mu görünüyor? Bunu söyleyemem."

Keyes bir elini Rachel'in saçlarını okşarken buldu. Kuruydu; sık sık boyuyordu. Diğer duygularını tamamlayan acıma hissi belirdi içinde. Zavallı Rachel diye düşündü. Her şeyi kaybetmişti, değil mi? Neredeyse saçma sapan şeyler söyleyecekti ona. Projeyle ilgili şeyler, 'Kritik Başarı Üç'e bir kez başladıklarında her şeyin nasıl değişebileceğini. İsteseler geçmişte bazı şeyleri değiştirebileceklerini... bazı çözüm yollar olduğunu... her şeyi arkada bırakmak, hiç olmamış gibi davranmak ...dön sinyali bu Tanrı'nın oğlunu alacağına dair bir işaret miydi? Mümkün değil. Şans bile bu kadar etkili olamazdı. Kaza bir hataydı. Ve hatalar, ne derece büyük olursa olsun, yeterince çabayla düzeltilebilirdi.

Ama böyle bir şey söyleyecek olsa, Rachel onun delirdiğini düşünebilirdi.

Onun yerine, "Kadeh kaldırma başlamak üzere," dedi.

Başını salladı, çenesi gömleğine değmişti. "Oraya birlikte gitmeliyiz. Margot'a bunu başarabildiğimizi göstermek için."

"Rimelin akıyor. Tıpkı bir rakuna benziyorsun."

Burnunu çekti, bir yerden kağıt mendil çıkardı -işinin ehli sihirbazlar gibi mendili gizlediği bir yerden çıkarırdı- ve yanaklarını sildi.

Sonra kollarını düzeltti ve cesurca gülmeye çalıştı.

Kollarını çekerken başlarında bir felaket dolaştığını düşündü. Onları paramparça eden bir felaket ve yine onları bir araya getiren aynı felaket. Hiçbir şeyin anlamı yoktu artık. O kaza Jeremy'i aldıktan sonra, artık hiçbir şey bir anlam ifade etmiyordu.

Kolları birbirlerine kilitlenmişti. Diğer eli, sanki endişelerini gidermek istercesine, kadının bileğini kavradı.

İHANET

Hiç kuşku yok ki, yarın tekrar avukatlardan konuşuyor olacaklardı. Fakat bu gece, birbirlerine nazik olabilirlerdi. Güzel bir geceydi ve küçük Joe Cifelli yanlarındaydı.

Havai fişekler.

Başardılar.

Başını eğdi, tekrar gülümsemeye başladı ve birlikte çadıra doğru yürümeye başladılar.

BEŞ

1.

Kırk adım kadar uzunluktaki taş duvarlar, camgöbeği rengi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Hannah, her nedense dünyanın bu bölümündeki renklerin abartılı olduğunu düşünüyordu. Gri renkli duvarlar koyu ve kat kat dizilmişti. Gökyüzü harikulade parlak bir mavilikteydi. Uzaklarda, Ochre Kayası, kırmızımsı, sarı, gri, yeşil denize doğru uzanıyordu. Deniz, hapishanesiyle ünlü Sapienza Kalesi'nin adasını yok etmeye çalışıyordu. Grup, yıkıntılar arasında dolaşüyor, oyulmuş taşlar içinde dik kayaları ve aslanları inceleyerek yavaşça kuleye doğru ilerliyordu.

"Sapienza, bilgelik anlamına geliyor" dedi Jackie Burns. "Bu ada Ege denizi ve İyonya'ya kadar olan bölümde stratejik bir noktadaydı, daha genel söylemek gerekirse, İtalya'dan Doğu Akdeniz'e kadar olan bölümde. Yürürken lütfen dikkat edin, çağlar boyu bu büyük kalenin yapımında birçok değişik uygarlığın da katkısı olduğunun kanıtlarını göreceksiniz. Turumuzun biteceği yer olan hapishane kulesi on altıncı yüzyılda Türkler tarafından inşa edilmiştir. Bununla birlikte, bu büyük kalenin inşası üç yüzyıl daha önce başlamıştır"

Hannah, düşündüğünün aksine, bu gezintiden hoşlanmaya başlamıştı. Manzara hoş ve sakin, rüzgar yumuşak ve ılıktı. Devamlı içini kemiren şüphe o an aldığı zevki bozmakla tehdit ediyordu sanki, ama şimdilik bu duyguyu kontrol altına almasını becermişti. Her şeye rağmen tüm bildiği, bunun sadece bir tatil olmasıydı. Bir hafta içinde rahat bir kafa ve vicdanla tekrar eski hayatına dönecek, her şeye yeniden başlayacaktı. Ve bu sefer her şeyi düzeltecekti.

Aklının yıkıcı, negatif bölümü, bir şeylerin yolunda olduğuna inanmak istemiyordu, sürekli sorular soruyordu.

İHANET

Acaba çiçeklere ne oldu? diye bir ses yankılandı beyninde. Senin zavallı çiçeklerin. En azından çiçekleri düşünbilirdin...

Hannah kafasının içindeki sesi duymazlıktan geldi. Etrafta ilgisini dağıtacak yeterince ses vardı zaten. Bir tarafta, Jackie Burns hala ders veriyordu. Diğer tarafta ise Epsteinler yapışkan gibi yapışmışlardı kendine.

Bay Epstein üçüncü kez, gemiye döner dönmez kitabı getirmeyi unutmamasını tembih ediyordu. Hannah hiç ilgilenmiyordu. Zaten kitabı geri götüreceğini her defasında söylemişti. Adamın sürekli aynı şeyi söylemek ihtiyacı hissetmesinde bir tuhafılık var diye düşünmüştü. Belki Alzheimer hastasıydı.

"Tamam," dedi Jackie Burns. Elini kaldırdı ve grup çevresine toplandı. "Şimdi hapishane kulesinin tepesine gidiyoruz. Lütfen birbirinizden ayrılmamaya çalışın. Göreceksiniz ki bizden başka bir grup daha var ve birbirimize karışma ihtimalimiz çok büyük. Buna dikkat etmeliyiz. Ayrıca taşlara çok dikkat edin, hepsi kaygan."

Uykulu bakışlı Türk -Yıldırım- grubun arkasında sürüsünü izleyen bir çoban gibi durmuştu. Hannah adama baktı, sonra bakışlarını çevirdi, sonra tekrar baktı. Gerçekten hoş görünümlü, egzotik bir hali vardı. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Ve Epsteinlere nazaran kendi yaşına daha uygundu. Mademki buradaydı, buranın tadını çıkarmaya çalışabilirdi. Kim bilir, birkez daha Yunan adalarına gelirmiydi acaba?

Neredeyse yapışmış gibi, hala arkasında duran Epsteinlerin yanından ayrılıp Yıldırım'a doğru yürüdü. Fakat onun olduğu yere geldiğinde, Yıldırım çoktan grubun diğer tarafına geçmişti, Jackie'yle konuşmak istemişti. Bir kez daha yaşlı çiftle yalnız kalmıştı. Yaşlı adam uzağa, ufka doğru bakıyordu, ama doğrusunu söylemek gerekirse sanki kendi içine bakıyor gibiydi.

Alzheimer diye düşündü tekrar. Hastalığı bu olmalı.

"Kuleye üçer kişilik grup halinde gireceğiz," diyordu

Jackie. "Lütfen kendinize eşlik edecek iki arkadaş daha bulun. Eğer birini bulamazsanız, her zaman için ben veya Yıldırım size eşlik etmeye hazırız."

Bayan Epstein gülümseyerek Hannah'a baktı. "Ne diyorsun?" diye sordu. "Beraber grup olalım mı?"

Hannah hayal kırıklığını göstermemeye çalıştı. Daha kötüsü de olabilirdi diye düşündü. Aslında bir bakıma -yaş farkı, sinir bozucu görevler ve aksi bir kocaya rağmen- o da yavaş yavaş bu kadına benziyordu yaşı ilerledikçe. Bu kadın büyükannesini hatırlatıyordu, bu yüzden ona benzediğini düşünmüştü. Büyükannesiyle bir kez, çok yakın olmuşlardı. Bu da çok uzun zaman önceydi "Üçümüz beraber mi?"

Grup, en kenarı oluşturan Hannah ve Epsteinlerle birlikte, tekrar hareket etmeye başladı.

2.

Steven Epstein'in kafasındaki tartışma sürekli devam ediyordu: Sürüncemede bırakmak, buna mantıklı düşünce süsü vermek.

Zaten sürüncemede bırakması yüzünden başı derde girecekti. Venedik'teki otelin banyosunda, kağıdın son parçasının yanışını izledikten sonra, kitabın arka yüzündeki denklemleri karalamıştı. Birden artık değiştirilemez bir şey yaptığını fark ettikten sonra, hemen fikrini değiştirmişti. Ve işte şimdi de Renee kitabı birine vermişti.

İçinin bir bölümü rahattı, çünkü formül parmaklarının arasından kayıp gitmişti ve hayatta kalmaya devam ediyordu. Kesinlikle iş açısından, Epstein'in kariyeri açısından muhteşem bir başarıydı, varabileceği en son noktaydı. Greenwhich'in çabalarına ve birdir bir oynayarak geçirilen yıllara mal olmuştu. Fakat üsttekiler onun keşfettiği şeyi alıp bu keşfe dayanarak kendilerine bir yetki sağlayarak, projeye, şu ana kadar olan hızından daha da hızlı bir şekilde devam edeceklerdi. Bu gerçeğe rağmen eksik bir adım Phoenix'in, sanki halıya bir şey dökülmüş gibi tepki ver-

İHANE!

mesine neden olacaktı, ki Manhattan projesinde çok korkulmuştu.

Ama bu hala Epstein'in o büyük korkusunun nedeni değildi: projesi başarıyla sonuçlanacaktı. İnsanoğlunun var oluşunda eşsiz silahın yaratılması konusundaki dehasının meyvelerini kesinlikle bir yerlerde alabilecekti.

Yani başarısı yok olmak zorundaydı. O formül olmadan, Keyes bile bu projeyi devam ettiremezdi.

Fakat gerçekten bu formülün sonsuza kadar yok olması gerekiyor muydu?

Sürüncemede bırakmak, diye düşündü. Aptallık.

Geçmiş bütün bir on yılda, sürüncemede bırakmanın örnekleri yaşanmıştı. UBS'de ilk görevi kabul ettiği zaman bazı şüpheleri olmuştu. Ama bunları bir kenara bırakıp kendini işine vermişti. Her zaman için fikirlerini değiştirecek zaman bulabilirim diye düşünmüştü. Şimdiyse zamanı kalmamıştı işte.

Kitap ortadan kaldırılmalıydı.

Ancak içindeki bilim adamı bu gerçeğe inatla karşı çıkıyordu. Bilgiyi güvende tutmak için bazı yerler olmalıydı. Bilgi doğru ellerde güvende olabilirdi. Tedbirli, öğrenmiş, filozof ellerde. Yüz kere bir karara varmıştı. Kendini denklemden, sinir bozucu UBS'den uzak tutmalıydı. Ama çalışmasını doğru ellere bırakmayı göze almalıydı, ki buluşu sonsuza dek yok olmamalıydı. Bir uzlaşma.

Gemiye döndükleri zaman kitabı kadından almak için yeniden uğraşmalı, sonra bir zarfın içine koyup gemi müdürüne Princeton'daki arkadaşına göndermesi için ricada bulunmalıydı. Daha sonra kendini banyoya kilitleyip bir şişe propoxyphene içmeliydi. Deniz tutmasından rahatsız olduğunu iddia edebilirdi; Renee önemli değildi zaten. UBS formülün kaybolduğunu düşünecek, o da beş dakika içinde ölmüş olacaktı. Onlarsa daha yavaş hareket etmeye zorlanacak, belki bir on yıl veya bir yüz yıl daha kendilerini başlamaya hazır hissettikleri güne kadar, bu çalışmanın öylece durmasına göz yumacaklardı.

İlek yol buydu.

İşte bu. Artık karar vermişti. Ve bu sefer bu kararını uygulayacaktı.

Niye yeryüzündeki son günüm bugün, diye düşündü Epstein.

Anlamalı ve özel bir gün olması gerekiyor gibi görünüyordu. Güneşin ışıkları muhteşem altın renginde olmalı; çevresindeki konuşmalar hoş ve anlayışlı olmalıydı. Fakat tam tersi güneşin ışıkları altın rengi değil beyaz, çevresindeki konuşmalar çok sıkıcı, yavan ve basitti. Yanındaki bir çift, kameralarındaki pillerin tur sona ermeden biteceğini konuşuyorlardı. Sol tarafında duran adam ise, sıcak su içmekten şikayet edip duruyordu.

Karısı ve genç bayan -Vicky Ludlow- konuşuyorlar, tam arkasında yürüyorlardı. Epstein onlara kulak kabartmıştı. Bu kadın, kamerasında ne olduğunu farkında mıydı? Tabii ki hayır. Onun bir suçu yoktu, masumdu. Bu yanlış istemeden yapmıştı.

Çevresine şöyle bir göz atıp, kalenin bahçesindeki diğer grubu gördü. UBS'den birileri onu izlemiş miydi acaba? Olabilir, diye düşündü. Ama bu düşüncesini doğrulamak için henüz bir şey görmemişti.

Grubundan ayrılacakmış gibi görünen bir çocuğun dışında, hiç kimse onunla ilgilenmiyordu, on iki veya on üç yaşlarında, beysbol şapkasının altından zeki gözlerle ona bakan genç bir çocuk.

Bir anda göz göze geldiler ve sonra çocuk arkasını döndü.

Epstein aptallık, diye düşündü tekrar. Sadece genç bir çocuktuk işte. Durumu düşünülecek olursa, böyle şeyler hissetmesi çok doğaldı. Fakat birkaç saat içinde, bunların hepsi sona erecekti.

Acaba bitecek miydi? Bu karara daha önce de varmıştı ama yapmamıştı. Şimdi farklıydı. Bu sefer yapacaktı.

Renee onu çağırıyordu. Grup tehlikeli biçimde onları kuleye götürecek yolun üstündeki kayadan geçiyorlardı.

İHANET

Bir kere daha beysbol şapkalı çocuğa baktı. Çocuk tam ters yönde ilerliyordu şimdi.

Bir dakika boyunca çocuğun arkasından baktı.

Sonra karısının yanına gidip ona eşlik etti.

3.

"Şimdi lütfen hepiniz gözlerinizi kapatın," dedi dramatik bir şekilde Jackie Burns, "Ve buranın on sekizinci yüzyıldaki halini hayal etmeye çalışın."

Hannah, grubun söyleneni hemen yapmasına şaşırmıştı. Yaşlı insanlar çocuk gibi oluyorlar diye düşündü. Sanki bir şey yapmaları istenince bu dünyayı unutuyor gibiydiler. Elleri havada, aktivitelerini başkalarının yaptırmasına izin vermiş çocuklar gibiydiler. Yeterince açtı, içlerinden birkaçı gözlerini kırıştırıp, suçlu suçlu bakarak hile yapmaya bile hazırdı.

"Beş yüzyıl önce, savaş gemileri saldırdığında," diye başladı Jackie, "gemiler önce bu hapishane kulesiyle karşılaşıyorlardı. Şimdi, hepinizden daha önceki yolculuklarda esir alınmış bir Yunan askeri olduğunuzu hayal etmenizi istiyorum. Sizi esir alan Venediklilerin bilmediği bir şey biliyorsunuz, diğer bir gemi hemen arkadan geliyor. Kurtarılmayı bekliyorsunuz. Fakat kurtarıcılarınızı beklerken bir şey oluyor. Bu kuleye hapsediliyorsunuz. Kulenin içini gördüğünüzde, esir alınmış bir asker olarak neler yapabileceğinizi düşünmenizi istiyorum sizden. Diğer gemilerin ilk geleceği yer de bu kule oluyor. Ve gemideki insanların, sizleri kardeşleri gibi göreceklerini mi sanıyorsunuz? Hayır. Hepsi kana susamış durumdalar o kadar uzun deniz yolculuğundan sonra, ciddiler ve gitmeye niyetleri yok. Merdivenlerini kulenin duvarlarına dayayıp, kılıçlarını çekmiş bir şekilde tırmanacaklar kuleye."

Grup paslı demir kapının önünde toplanmıştı. Kapıyı geçince kulenin hapishane kısmındaki, dökük taş basamakların yarısı gölgede kayboluyordu. Hemen yanında kuleye vuran dalgalar etrafa koku yayıyordu.

"Bu duvarlara zincirlendiğinizde, içinde bulunduğunuz durumun ironisini yavaş yavaş kalbinizde hissediyorsunuzdur. Saatler sonra, günler sonra kardeşleriniz oraya geldiğinde, kılıcını ilk çeken kişinin, canınızı alacağını bilerek yaşamak zorunda kalıyorsunuz. Bu düşünce size işkence ediyor adeta. Kendi pisliğiniz içinde zincirlenmiş halde, açlıktan ölecek durumda ve umutsuz bir şekilde bekliyorsunuz. Eninde sonunda, belki, sizi esir alanları çağırıyor ve bir yudum su karşılığında gelecek olan gemi hakkında bilgi vermeye razı oluyorsunuz. En büyük merhametleri sizi acı çekmeden öldürmek oluyor"

Etraftaki herkes gözlerini açmıştı. Renee Epstein bile pür dikkat dinliyor, ağır makyaj yapılmış kirpiklerinin arasından etrafı izliyordu.

"Tamam!" dedi Jackie yüzünde gülün bir ifadeyle. "Lütfen, dışarıda üzerinden geçtiğimiz kaya köprü gibi kaygan olan basamaklara çok dikkat edin. Ve gruptaki arkadaşlarınızdan ayrılmamaya dikkat edin. Herhangi birinizi kaybetmek istemeyiz. Ve içerde bir hayalet görürseniz, çok uzun bakmayın lütfen. Bizi gemiye kadar izlemesini istemeyiz. Değil mi?"

Gülüşmeler olmuştu. Grup tekrar toplanıyor, herkes kendi arkadaş grubuna dönüyordu. Hannah ve Renee Epstein her nedense öne doğru ilerlemişlerdi. Hannah kalenin arkasına giden köprünün karşı tarafına bir göz atmıştı. Genç çocuk kendilerine doğru hareket ediyor, kendi grubunu beklemediği belli oluyordu.

"Sırada biz varız," dedi Renee Epstein. Bir eli kocasının elini tutmuş, diğerini de Hannah'a uzatmıştı.

4.

Hapishane kulesinin merdivenlerinden çıkarken Hannah dışarıdan, Jackie Burns'ün ısrar edici bir tonda ders vermeye devam eden sesini duyabiliyordu.

"Bu kale, doğu Akdeniz'in en önemli gözetleme kulelerinden biriydi. Önemi, bulunduğu bölgeden kaynaklanı-

HANET

yordu. Saldırı olduğunda, körfezden savunma yapmak her zaman daha kolaydır; girişi kapamış olursunuz. Ve Venedikliler mümkün olduğunda askeri işlerini hep deniz yoluyla yapmak istemişlerdir."

Kulenin ilk katına liken ve yüzyılların kokusu sinmişti. Hannah'ın Epstein'le birlikte bulunduğu yer yuvarlak, neredeyse yirmi adım çapında, sert gri taşlardan yapılmış, duvarlarında kuytu oyuklar olan bir yerdi. Her oyukun yanında demirden mengeneler vardı. Kayadan yapılmış döner merdiven, yüksek pencerelerden içeri sızan zayıf gün ışığı tarafından aydınlanıyordu. Renee Epstein Hannah'ın yanında loş bir yerde duruyor, dikkatle merdiveni inceliyordu. Ürkek bir şekilde, "Bu merdiven güvenli gözüküyor," dedi.

Kendisini de aynı şeyi düşünürken bulduğu halde, onu ikna etmek için, "Bir sorun olacağını zannetmiyorum," dedi.

Taş basamaklar aşınmış halde haince duruyorlardı.

Bir dakika geçti. Sonra, Hannah önde, Epsteinler onun tam arkasında tırmanmaya başladılar. Dışarıda Jackie hala konuşuyordu.

"İkinci kata ulaştığınızda, üçüncü kata çıkmayı sağlayacak tahta bir merdiven göreceksiniz. O merdiveni kullanıp kullanmamanız size kalmış ama kullanacaksanız, lütfen dikkatli olun. Tabii ki, merdiven on üçüncü yüzyıla ait değil. Yeni bir merdiven, bizim gibi turdaki insanların yararlanması için getirilmiş. Gerçekte, kulenin iki hikayesi var. Neden merdiven üçüncü kata konmuş sizce? Yakından bakarsanız yukarıda darağaçlarının olduğunu göreceksiniz. Siz, etrafınızda dönemeyecek kadar küçük, o taş oyukların içine zincirlenmişken, asker arkadaşlarınızın hemen yanınızda asılmasının üzerinizde bıraktığı psikolojik etkiyi bir düşünün... Gemideki kamaralarınızın çok küçük olduğundan şikayet ederken de, iki kere düşünmenizi istiyorum."

Belli belirsiz gülümsemeler oldu. Yolcular Jackie'nin

çaka yapmak konusundaki bitmek bilmeyen isteğinden şimdiden bıkmışlardı.

Hannah ikinci katın sonuna geliyordu. Merdiven çok sağlam görünmüyordu. Epsteinler'in yanına gelmesini beledi ve "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu

"Bence," dedi Renee, "burada beklemeliyiz."

Kadının kocası sorulan soruyu duymamışa benziyordu.

Kaşlarını çatmış, dikkatle bir üst kata bakıyordu.

Hannah merdivene uzandı. Merdiven gıcırdadı, ama sıkıca tutmuştu şimdi. Üçüncü kata geldiğinde, kulenin içi daha küçük görünüyordu. Epsteinlerin kafalarının üstünü ve duvardaki kelepçelerin metal ışıltısını görebiliyordu. Döndü, pencereden dışarıya denize baktı. Manzara şaşırtıcıydı; kocaman dalgalar, sarp kayalıklar, muazzam mavilikte bir gökyüzü vardı. Gerçekten değişmemiş, diye düşündü. Tüm bu medeniyetler... yüzyıllar boyunca gökyüzü hep aynıydı. Dünyada bu kadar süre içinde, ikinci şans gibi bir şey nasıl olamazdı?

Aşağıdan bir ses geldi.

Pencereden aşağıya baktı. Bir şey ikinci kata doğru geliyordu. Onları köprüden geçerken takip eden çocuk diye düşündü. Jackie Burns'ten kaçıp nasıl gelmişti buraya? Belki de kulenin çevresini dolaşıp kayaların içindeki bir yarıktan girmişti. Çocuk elini cebine sokup küçük gümüşümsü bir objeyi havaya kaldırmıştı. İç çekmesine benzer küçük bir esinti olmuştu. Sonra, Steven Epstein'in nefesinin tıklandığını anladı.

Hannah öylece kalakaldı.

Renee Epstein kocasının yanına ulaştığında, çocuk arkalarından dolaşıp geldi. Şimdi Steven Epstein dizlerinin üzerine çökmüş nefes almaya çalışıyordu. Çocuk hiç de çocuk gibi değil, diye düşündü Hannah. Hali, tavrı bir yetişkininkine benziyordu; yüzü loş ışıktaki, garip şekilde yaşını göstermiyordu. Hannah onları seyrederken, çocuk-adam Renee Epstein'in yan tarafına bıçağını sapladı. Her şeyi çok net bir şekilde görmüştü. Bıçak, birbirini takip

İHANET

eden hızlı hareketlerle üç kez kadının vücuduna girip çıktı.

Bayan Epstein kocasının yanına yığıldı.

Çocuk bakışlarını kaldırıp Hannah'a yöneltti, sonra merdivene uzanıp tırmanmaya başladı.

Hannah gözlerini önündeki merdivenin en üstüne çevirdi. Merdiven oldukça eski, yosun tutmuş ve çürümüştü. Ayağını kaldırıp bir adım attı. Merakla attığı adımın basamağı kırıp kırmayacağını izledi. Basamak kırılıp paramparça oldu.

Çocuk tekrar kendini yukarıya doğru çekti. Dünyanın dönmesi yavaşlamıştı sanki; zaman küçük bir bıçağın içinde sıkışıp kalmıştı.

Tanrıya şükürler olsun ki ayağıma düz şeyler giymişim, diye düşündü, tekrar adımını basamağa doğru atarken. Merdiven gürültüyle duvardan ayrıldı ve yukarı çıkmak üzere olan çocuğun üstüne doğru devrildi. Çocuk geri çekilmiş, düşen merdivenden başını korumaya çalışıyordu. Uğursuz gözlerle Hannah'a baktı. Bir saniye sonra döndü ve merdivenden aşağı doğru yok olup gitti.

Hannah çocuğun arkasından uzunca bir süre bakakaldı.

Epsteinler, vücutları birbirine yapışık, aralarında bir kan gölü oluşmuş şekilde hareketsizce yerde yatıyorlardı.

ALTI

I.

Yatağın arkasındaki hoparlörden sesler geliyordu.

Hannah başını yastığın altına sokmuş, bu seslerden kurtulmaya çalışıyordu.

Hoparlörden azalıp çoğalan tuhaf mekanik seslerden sonra, korkusunu bastırmaya çalıştığı çok belli olan Jackie Burns'ün garip sesi duyuldu:

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar." Jackie'nin sesi çok ciddi ve resmiydi. Bugün, Sapienza Kalesi'ndeki trajik olaydan sonra, gemi kaptanımız gezi programımızda bir değişiklik olacağını belirtti..."

Doktorun ellerinde, Hannah'a iğne yaptıktan sonra kalan ammonia vardı. Hannah hala yapılan iğnenin etkisindeydi, ilacın kokusunu duyuyor, başı dönüyordu.

"Malta limanında durmayacağız. Bunun yerine, denizde birkaç gün daha geçirerek, İstanbul'a gideceğiz. Oraya varır varmaz her şey araştırılacak, sorular sorulacak, bizler de yanıtlarını vereceğiz. Bu plan değişikliğinden dolayı çok üzgünüz. Lütfen, kendim ve 'Adventure Dynamics' ve Aurora II'ye ait bütün gemi personeli adına, sizden özürlerimizi kabul etmenizi rica ediyoruz."

Dışarıda, kamaranın camlarına koyu renkli dalgalar vuruyordu. Birkaç martı havada dönüyor, suya batıp çıkıyordu. Hannah'ın gözleri mekanik şekilde onları izliyordu.

Renee Epstein'in bıçaklanarak öldürülüşünü görmüştü.

Şöyle böyle kadından hoşlanmaya başlamıştı. Hoşlandığını, tıpkı kendi büyükannesinde de olduğu gibi, sinirlenmesiyle belli etmişti. Bu her zaman ona özgü bir şeydi. Duygularını açıklamayı öğrendiğindeyse geç olmuştu. Büyükannesini, Renee Epstein'i yanında olmadıklarında sevmişti.

Zihni oldukça karışık.

Bir cinayete tanık olmuştu.

IIHANET

Asla tekrar uyuyamayacaktı.

İnledi ve bütün gücüyle yüzünü yastığa bastırdı.

2.

"Vicky?"

Gözleri açıldı. Jackie Burns yatağın kenarında oturuyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Hannah bir dirseğinin üstünde doğrulmak için uğraştı. "Susamış," diyebildi.

Jackie buzdolabına gitti. Hannah pencere panjurlarının inmiş olduğunu gördü. Lamba açıktı, yumuşak parıltılı bir ışık yayıyordu. Jackie suyu alıp tekrar yatağın kenarına geldi. Hannah şişenin kapağını açmadan, başını yastığa götürdü. Gözleri saate doğru hareket etti. Saat sekizi yirmi geçiyordu. Ama sabah sekiz miydi yoksa akşam sekiz mi? Bilmiyordu.

Jackie acıyarak ona bakıyordu. Uzanıp alnının kenarlarındaki saçları düzeltti. "Hiç uyuyabildin mi?"

Hannah cevap vermedi. Alnına değen el soğuk, teselli edici bir anne eli gibiydi.

"Hepimiz biraz sarsıldık, ama eminim sen herkesten daha çok sarsıldın..." dedi Jackie.

Bu olayları olduğundan hafif gösterme çabasıydı.

Aslında Hannah, doktor iğneyi yaptığı ana kadar, kendi içine kapanmasına izin vermemişti. O ana kadar kendini zorlayarak ayakta durmuştu. Kuledeki o uzun bekleyiş boyunca ve elinden geldiğince olayın nasıl olduğunu anlattığı Jackie'yle ve uykulu bakışlı Türk ile yaptığı konuşma boyunca zorlanarak ayakta durmuştu. Ama aslında, daha üçüncü kattayken kendini içine kapamıştı.

Bir cinayete tanık olmak yeterince büyük bir travmaydı zaten. Ayrıca, çocuk-adamın arkasından gelmesi daha da kötüydü. Kuledeki üç saat, Hannah'ı aşağıya nasıl indireceklerini düşünmekle geçmişti. Epsteinler'in cesetleri bataniyelerle örtülmüş, büyük bir zahmetle hapishane kule-

sine taşınmıştı. Tüm bunları izlerken tuzağa sıkışmış gibi hissetmişti kendini ve titreme krizine girmişti.

"...ama bunu duyunca çok sevineceksin," diyordu Jackie, "her şey yolunda gitti şu ana kadar. Bilmiyorum, yapılan anonsu duydun mu? Adadan ayrılmaya karar verdik. Doğruca İstanbul'a gidiyoruz."

"İstanbul mu?" diye tekrarladı Hannah donuk bir şekilde.

"FBI bütün öğleden sonrayı adada ön araştırma yaparak geçirdi ve yolculuğumuza devam etmemize karar verdiler. Böyle bir davada yargılama hakkı, olayın meydana geldiği yerde yapılır. Fakat olay bir limanda meydana geldi. Biz de polis merkezini arayıp eyalet departmanı ile görüşmelerini sağladık, ve şimdi herkes, şirket, FBI, Yunanlar, Türkler aynı sayfada, yani herkes eşit. Doğru İstanbul'a gidiyoruz." Bir an sustu. "Oraya gider gitmez Vicky, FBI seninle görüşmek istiyor. Tanık olduğun için."

Hannah boş bir ifadeyle bakıyordu. "Niye şimdi yapmıyorlar?" diye sordu.

Jackie bronzlaşmış cildinin üzerinden görünmeyen ufak bir deri parçası kopardı.

"Şey, ne olduğu tam olarak belli değil. Ama açıkça görülüyor ki, Methoni'de bulunacak başka bir cevap yok. Ve Yunanlar kendi topraklarında böyle bir olay olmadığı için çok mutlular şimdi. Daha geçenlerde, 17 Kasım Örgütü'nün, bu terörist grubun yaptığı eylemin etkisini yok etmek için çok çaba harcadılar ve uluslararası ilişkilerinin karmakarışık hale gelmesini hiç istemiyorlar. Biz zaten Türklerle aynı yataktayız, tabii ki, ne olursa olsun, bizi ağırlayacaklar. Epsteinler'e olanlar çok trajik bir durum. Olanları değiştirmenin olanağı yok. Şimdi önümüze bakmalıyız ve hepimiz için bir şeyleri mümkün olduğunca kolaylaştırmalıyız."

Hannah başını salladı.

"Baş Güvenlik Memuru Yıldırım'la bu konuyu konuştum. İkimiz de, şu an senin için en önemli şeyin biraz din-

İHANET

lenmek olduğu sonucuna vardık. Yani limana ulaşır ulaşmaz, elinden geldiğince soruşturmaya yardımcı olmaya hazır olmalısın."

Hannah tekrar başını salladı.

"Öyle görünüyor ki, Bay Epstein epey önemli bir kişiymiş," dedi Jackie. Onunla gemide mi tanışmıştın?"

"Evet gemide tanışmıştım."

Jackie şimdi şüpheli gözlerle bakıyordu Hannah'a. Hemen ifadesini değiştirdi, yüzü daha sevecen bir hal almıştı, profesyonelce hiçbir açık vermeyen bir yüz ifadesine bürünmüştü.

"Eee. Tüm konuyu bilmen gerekir diye düşündüm. İyice kendine geldin mi?"

"... hala kütük gibiyim."

"Bu doktorun sana verdiği yatıştırıcı ilaç yüzünden. Yakında etkisi tamamen yok olacak. Şu an aç mısın?"

Hannah aç olup olmadığını düşündü. Sonra kafasını salladı.

"Peki," dedi Jackie. "Benim şimdi yolculara ayıp olmaması için akşam yemeğine **katılmam** gerekiyor. Eğer bir şeyler yiyebilecek durumda olduğuna kara verirsen, telefon etmen yeterli. Görevliyi ara. Sana ne istiyorsan getirecektir."

"Teşekkür ederim."

"Ve eğer canın herhangi bir şey konuşmak ya da herhangi bir şey **isterse**..."

"Sanırım sadece biraz daha uyuyacağım."

"Tamam öyleyse," dedi Jackie. "İyi uykular."

"Teşekkür **ederim**."

"İyi uykular," dedi tekrar Jackie. Hannah'a son bir boş gülümsemeyle baktı ve odadan ayrıldı.

3.

Burası çok güvenli değil, demişti Renee Epstein.

Hannah da onu herhangi bir sorun olmayacak, diye telkin etmeye çalışmıştı.

Güvenli olmamıştı tabii ki. Hem de hiç olmamıştı.

Bütün bunlar bir rüya mıydı? O yüz, tuhaf bir şekilde yaşı belli olmayan yüz! Epsteinler ölüm de bile birbirlerine dokunuyorlardı.

Ateşli bir rüyaydı, diye düşündü. Hastalanmıştı. Hava daha da kötüleşiyordu ki bu hiç yardımcı olmuyordu. Deniz kabarmış, gemi acımasızca bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı.

Hannah bitmişti.

İstanbul'a ulaştıklarında FBI'la görüşeceklerdi. Gemi-deki her yolcu, adeta mikroskop altına alınacaktı. Pasaportunun sahte olup olmadığına bakacaklardı. Ve dayanacak hali kalmayacaktı.

O da bir bakıma, Jackie Burns kadar kötüydü. İki cinayetin tanığı olmuştu. Ve hala kafası kendi sorunlarıyla meşguldü.

Şu an bundan sonrasına bakmaya ihtiyacımız var ve hepimiz için mümkün olduğunca bir şeyleri kolaylaştırmalıyız.

Belki, bu hayatın sadece bir parçasıydı, diye düşündü Hannah. Belki hayatın anlamı, ölüm yüzünü gösterdiğinde bile devam etmektir.

Onun durumundaysa devam edip gideceği yer sadece hapishaneydi.

Kafasını kurcalayan bir ses konuşmaya başlayınca gözlerini hafifçe araladı.

Hatırla: burada olduğuna dair hiçbir kayıt yok.

Birdenbire aşırı derecede sıcak olduğunu hissetti. Üstündeki örtüyü kenara itti ve sırtüstü döndü, kollarını bacaklarını açıp rahatça uzandı.

Doğruydı. Gemide olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktu. Yolcu kayıtlarına göre, gemide olan Vicky'di. Eğer bir yolunu bulup yakalanmadan buradan çıkıp evine -babasına- ulaşabilirse, hala bir şansı olabilirdi...

Babasının kapısına gidip, tutuklanması için haklı nedenleri olduğunu söylese, acaba o ne tepki verirdi?

İHANET

Aralarında sorunları olmuştu olmasına ama kendi öz kızına sırtını döner miydi acaba? Hayır. Avukatıyla bir anlaşma yapardı. Adam Baltimore'da ceza avukatıydı; elinden geldiğince en iyi koşulları sağlardı onun için. Frank'i bir kenara itip şirketine gidecek, onlar da bütün hatalarını affedecek, sicilini temizleyeceklerdi. Güzel yeni bir başlangıç yapacaktı.

Olmasını istediği şey buydu.

Fakat başka seçenek var mıydı?

Dudağını ısırarak başka bir seçenek bulmaya çalıştı, ama hiçbir şey bulamadı. Son birkaç aydır yaptığı hatalar seçeneklerini azaltmış, elinde hiçbir şey bırakmamıştı.

Yavaş yavaş Yıldırım'ı düşünmeye başladı.

Geminin baş güvenlik memuruydu. Eğer güvenlik memuru İstanbul'daki gümrükten fark edilmeden geçmesine yardım etmek için bir yol bulamazsa, kim bulabilirdi?

Kaşlarını çatarak, on dakika daha olduğu yerde kaldı. Sonra yataktan kalktı. Kendini hasta hissetmiyordu. Şifoniyerin üstündeki aynada kendine baktı. Saçları dar-madağındı. Gözlerinin altı morarmış ve çürümüş gibi görünüyordu. Yıldırım'la bu haliyle konuşsa hiçbir şey elde edemezdi.

Tanrı makyaj diye bir şeyi niye yaramıştı ki?

Banyoya gidip uzun uzun düşün aldı ve tekrar aynada kendini inceledi. Daha iyi görünüyordu. En azından yapacak bir işi vardı şimdi. Hiçbir şey olmamasından iyiydi.

Her şey hiçbir şeyden daha iyiydi.

Makyajını yaptı ve işini yapmaya gitti.

4.

Francis Dietz düşünceli bir şekilde otelin balkonundan bakıyordu.

Akşam olmaya başlamıştı. Methoni kasabası geceye hazırlanıyordu. Açık havadaki, masalanna temiz örtüler örtülmüş kafelerin bayan garsonları, yürüyüşe çıkmış turistleri gözlerine kestirip onların yollarını kesiyorlardı.

Dietz'in arkasında ise Leonard, odadaki koltuğa uzanmış şekerleme yapıyordu. Oradan nefes alışını duyabiliyordu ve bu ağır havada zor nefes alıyordu.

Tekrar düşüncelerine döndü. Epsteinler'in odası boştu. Leonard çiftle ilgilenmişti, ama hala formülü bulamamışlardı. Belki, bu orada bir kopyanın olmadığı anlamına geliyordu. Belki bu oyun gerçekten başlamadan bitmişti.

Bununla birlikte, Leonard Epsteinler'e eşlik eden genç bayanı da bildirmişti. Eğer bir şekilde bu bayan bu işe karıştıysa, belki formüle ulaşmalarında da onlara yardımcı olabilirdi.

Keyes'e de rapor edebilirdi bunu. Keyes bu halkadan çıkarılamazdı henüz, bu çözüm bulmaktan çok daha fazla sorun yaratabilirdi.

Leonard'ı uyandırmamak için odanın içinde sessizce yürüdü. Ön kapının yanında duran telefondan Keyes'i aradı. Keyes ofisinde değildi, mesaj bıraktı, sonra telefonu kapadı ve balkona dönüp sigara paketini çıkardı.

Kime ulaşabilirdi? Yurchenko, diye düşündü. FSB'nin üyesiydi bir zamanlar. -FSB eskiden KGB idi- Yurchenko, yeni korumaları da eski korumaları da bilirdi. Büyük olasılıkla, Yurchenko, Ismayalov'la temasa geçmesini sağlayacaktı. Vladimir, 'Akbaba' olarak bilinen, şirketin en kurnazı, kendi kendini terfi ettiren eski bir patrondur. Akbaba'nın temasları uluslararasıydı. Bir alıcı bulabilirdi, Dietz bundan emindi.

Ama onu geçiyordu. Zamanı geldiğinde, o da kendi planını uygulayacaktı. O ana kadar sabırlı olmak zorundaydı.

Bir sigara yaktı. Sabır diye düşündü.

Y E D İ

1.

Hannah Gray içkiyi işaret ederek, garsondan bir votka tonik aldı ve sonra önündeki lobiye döndü.

Gece yansından birkaç dakika önce, ortalıkta kimsecikler kalmamıştı. Geminin müzisyeni piyanoda "Summer time" adlı şarkının gelişi güzel bir versiyonunu çalıyordu. Piyanonun önünde oturan yaşlı bir çift, yumuşak ve çatlak sesleriyle şarkı söylüyorlardı. İki garson ve Hannah'ın kendisinden başka görünürlerde kimse yoktu. Kabarmış olan deniz, öğleden sonraki olayın şokuyla birleşince, yolcuların büyük çoğunluğunun erkenden odalanna çekilmesine neden olmuştu. Bir bakıma, burada, lobide kimselerin olmaması Hannah'ı çok şaşırtmıştı. Ölüm bu huzurlu yolculuğa zorla girmişti ve yüzünü göstermişti. Yolcular yalnızlığa çekilmişlerdi.

Yıldırım, Hannah'ın solunda bulunan dinlenme odasından çıkıp köşedeki masanın üstünde bıraktığı viskisini ve bir paket İngiliz Oval marka sigarasını almak için geliyordu; Hannah, önüne çıkmadan önce, üçe kadar saydı. Çarpıştıkları zaman, çok dikkatle tuttuğu içkisinden birkaç damla bluzunun önüne döküldü. Yüzünü buruşturdu.

Yıldırım, "Özür dilerim..." derken, aynı anda Hannah da "Benim hatam," dedi.

Yıldırım barın yanında bir parça kokteyl peçetesi buldu, ve o an kendisinin Hannah'ın bluzunu silemeyeceğini fark ettiği için beceriksizce peçeteyi ona uzattı.

"Özür dilerim. Lütfen beni bağışlayın," dedi Yıldırım.

"Benim hatam. Sanırım hala ellerim titriyor."

"Sizin için yeni bir içki almama izin verin."

"Ah, almanıza gerek yok. Ben sadece.."

"Lütfen," dedi Yıldırım ve kendi masasını işaret ederek, "Lütfen. Israr ediyorum."

2.

"Eğer bana soracak olursanız," dedi Hannah, "bu yasaya uygun olup olmama sorunu, ahlaki bir sorun değil."

Yıldırım başı hafif eğik bir şekilde dinliyordu. Tam yorum yapacakken, kadın tekrar atıldı: "Frank ve ben birbirimizi sevmeyi bırakalı çok uzun zaman oldu. Sadece çocuklar için bir aradaydık. Ama şimdi anlıyorum ki bu bir hataymış. Mutsuz bir evliliği devam ettirmeye çalışan ebeveynlerdense boşanmış ebeveynlere sahip olmak çocuklar için daha iyi. Siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

Yıldırım, oturduğu yerde şöyle bir kımıldar gibi oldu, pek dinlemiyormuş gibi bir ifadeyle sigarasını kaldırdı.

"Bu yüzden, Lucas'la bu yolculuğa gelmeyi kabul ettim. Belki yapmamam gerekirdi. Ama birbirimize aşığız. Aşık olmanın ne demek olduğunu bilirsiniz değil mi? Çok güzel bir duygudur. Böyle hissettiren bir şeyin nesi yanlış olabilir ki? Fakat ah, yine de yanlıştı işte. Bunu şimdi görebiliyorum. Lucas beceremedi ve son dakika ben yalnız gelmek zorunda kaldım. Ama şimdi bir sürü yalan söylemek zorunda kalacağım. Çünkü kocam beni San Francisco'daki bir sempozyuma katıldığımı sanıyor. Fakat şimdi soruşturma başlayacak ve kocam ona yalan söylediğimi öğrenecek, ayrıca, resmi olarak boşanmadık henüz ve çocukların velayetini üstüne alacak, hepsi benim suçum olmuş olacak, çünkü beklemem gerekirken, Lucas'la birlikte yolculuğa çıkmayı deneyecek kadar aptalım. Sanırım sadece... Ah Tanrım," dedi.

"Konuyu dağıttım değil mi?"

Yıldırım omuz silkti.

"Özür dilerim. Biraz sarhoşum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım hala şoktayım."

"Bu şaşırtıcı değil," dedi Yıldırım. "Bugün yaşadıklarınız düşünülecek olursa. Sanırım hepimizin biraz keyfi kaçtı."

"Kusura bakmayın. Bunları anlatmamalıydım size. Sa-

HANİT

dece... Neyse, siz iyi bir dinleyicisiniz."

Adam tekrar omuz silkti.

"Hadi biraz sizden konuşalım," dedi Hannah. Oturduğu koltuğu düzeltti. "Çok ilginç bir aksanınız var."

Yıldırım güldü.

Çok ciddi erkeklerin ara sıra kendilerini rahat bıraktıkları anlardaki yaptığı gülmeye benzer bir gülmesi vardı: ciddi ve gönülsüz, biraz da çocukça. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Mm. Kesinlikle. Türk müsünüz?"

"Ohio körfezinden. İstanbul'da doğdum, ama ailem ben on dört yaşındayken Amerika'ya yerleşti."

"Yani orada büyüdünüz?"

"Evet, dört yıl orada yaşadım. Sonra İstanbul'a geri döndüm. Siz Chicago'dansınız, doğru mu?"

"Washington'da doğdum; o rüzgarlı şehirde büyüdüm. Ama boşanır boşanmaz batıya gitmeyi düşünüyorum. Melekler şehrine. Lucas'ın yaşadığı yere. Daha önce gittiniz mi hiç?"

Başını salladı ve içkisini kaldırdı.

"Chicago orta batıda oluyor," dedi. "Teknik olarak. Ama Ohio'dan daha doğulu bir şehirdir. İnsanlar hızlı yürürler ve ayaklarına bakarlar. California'da ise her şey farklıdır. Bagajları yoktur. İnsanlar yukarı bakarlar; ileri bakarlar. Bir insan kendini California'da tekrar bulur."

Yıldırım; içkisinden bir yudum, sigarasından bir nefes çektikten sonra başını salladı.

"Boşanacağım asla aklıma gelmezdi. Bir kez evlenince hep evli kalınır sanırdım. Ama hayatın nasıl devam edeceğini bilemedim. Biliyorsunuz, insanlar zamanla birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Bu bir klişedir, ama doğrudur. Birçok klişe doğrudur. Bunu yaşım ilerledikçe daha iyi anladım."

Konuşurken, onu ilgiyle dinleyip dinlemediğini öğrenmek için, Yıldırım'ın vücut dilini anlamaya çalışıyordu. Şimdi izlenecek yol baştan çıkarıcı mı yoksa sempatik mi

olmalıydı? Vücudunun hareketlerinden bunu anlarsa, daha sonraki yaklaşımı daha bilinçli olurdu. Yıldırım yüzünü Onun olduğu taraftan, piyano çalan adamın olduğu tarafa doğru çevirmişti. Ağlamayı aklından geçirdi. Ama ağlayacak hali hiç yoktu. Biraz uğraştı bunun için. İşte, gözünün kenarında bir damla yaş vardı. Eliyle sildi. "Ah, Tanrım, lanet olsun."

"Olsun hiç önemli değil," dedi Yıldırım.

"Hayır, bu şey, bu..." sanki cesurca göz yaşlarına hakim oluyormuş gibi titreyerek nefes aldı. "Benim aptallığım ve hencilliğimdi. Şimdi bunun faturasını çocuklar ödeyecek. Bugün böyle talihsiz bir olay yaşandığı için, şimdi cezasını çocuklar çekecek, bu adil değil. Tabii ki Epsteinler için çok üzgünüm, ama... kim tahmin edebilirdi ki... ah, şanssızlık..."

"Biliyorum."

"Onlara ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Yıldırım başını salladı. "Elimizden bir şey gelmez artık" dedi.

"Bencillik yapmak istemiyorum. Bu olayı kolay kolay atlatılabileceğimi...sanmıyorum. Fakat şimdi kendimi ve çocuklanımı düşünmek zorundayım. Keşke, İstanbul'a varmadan önce gemiden inip gidebileceğim bir yer olsa, bu üzerime gelen kurşundan kaçıp kurtulabilirim."

Yıldırım sigarasını ona doğru tutup, "Gemide olduğunuz kayıtlara geçmiştir," Dedi.

"Hayır. Hayır değil. Takma isim kullanıyorum. Bu Lucas'ın fikriydi, güvende olmamız için. Eğer buradan gidebilirsem, hala bir şeyleri düzeltebilme imkanım var. Siz kocamı **tanımıyorsunuz**. İçki içer ve içtiği zaman kendini kaybeder. Sizce..."

Sesi azalarak fısıltıya **dönüştü**. Yıldırım onu izleyerek bekledi.

"Sizce yapabileceğiniz herhangi bir şey var mı...Ah, tanrım!" diye sarsılarak güldü. "Ne dediğimin bile farkında değilim."

İHANE

"Yapabileceğim bir şey mi?"

"Yardım edin bana...biliyorsunuz ki..."

Yıldırımın gülümsemesi yok olmuştu.

"...ortadan kaybolmak..."

Yıldırım sert bir şekilde baktı.

"Vaktinizi boşa geçirmiş olmayacaksınız," dedi. "Param var. Ve bu iyi bir şey için harcanmış olacak, biliyor musunuz? Çocuklarım için."

Bir saniye geçti.

"Çok üzgünüz ama siz şu an doğru düşünemiyorsunuz," dedi Yıldırım. "Aslında yaşadıklarınızdan sonra bu çok doğal. Bayan Ludlow..."

"Bu benim adım değil."

Yıldırım durdu.

"Bir kez kocam sarhoşken Teddy'nin kolunu kırmıştı. Ah, biliyorum, daha en başından bu yolculuğa hiç çıkmamalıydım. Bu çok aptalca ve bencilceydi. Ama aşık oldum Bay Yıldırım. Siz hiç aşık olmadınız mı?"

Yıldırım bir sigara daha yaktı, cevap vermedi.

"Ne kadara mal olur? İki bin dolar?"

Yıldırımın dudakları sımsıkı kapalıydı.

"Üç bin dolar? Eğer o kadar tutacaksa, daha fazla da verebilirim. Tabii ki şu an yanımda yok. Ama muhasebeci mi arayıp bir şeyler ayarlayabilirim." j

"Bayan... Eğer olsa bile..."

Şimdi bekleme sırası ondaydı.

"Diyelim ki çocuklarınız için, iyi bir şey için, bu parayı vereceksiniz..."

"Kesinlikle öyle. İnanın bana."

"Yine de mümkün olmazdı. Tabii ki çocuklarınız için çok üzgünüm. Ancak..."

"Dört bin dolar," dedi. "Benim için ne kadar önemli olduğunu anladığınızı sanmıyorum. Gerçek şu ki, bu yüzden işinizi kaybedebilirsiniz. Değil mi? Biraz fazla para işinize yarayabilir, gelecek birkaç ay içinde."

Yıldırım hiçbir şey söylemedi, gözlerini kırpmıyordu.

"Beş bin dolar," dedi ve ardından ekledi: "Lütfen Yıldırım, yemin ederim ki, ne yapacağımı bilmiyorum."

3.

Yıldırım bu konu üzerinde düşüneneğine söz verdi.

Bu, işi yapacağı anlamına geliyor, diye düşündü Hannah. Onu etkileyen göz yaşları mı yoksa para mıydı? Belki ikisinin karışımı da olabilirdi. Hem kimin umurundaydı ki hangisi olduğu. Bundan iki gün sonra, İstanbul'a gittiklerinde yardım etsin yeterdi...

Kamarasına gittiğinde, tekrar bir duş daha aldı. Fakat suyun altında vücudunu ne kadar temizlerse temizlesin, yine de pis hissediyordu kendini. Göz yaşartıcı bir hikaye anlatmıştı ve bu da, gemiden rahatça çıkmasını sağlayacak, çıktıktan sonra da hayal ürünü olan çocukları acımasız bir babadan kurtaracaktı. İyi bir insan olmuşa benziyordu.

"Kimse iyi değildir," diye düşündü ve sonra aniden, "Bu işi sadece para için yapacak," diye aklından geçirdi.

Epsteinler'in öldürülmesi kendi suçu muydu? Hiç de değil. Çok utanç verici dramatik bir olaydı Jackie Burns'ün dediği gibi, ama bu olayın onunla bir ilgisi yoktu. Kötü şans onu bu duruma sokmuştu, başka bir şey değil. Bu yüzden beyaz küçük yalanlar kabul edilebilirdi.

Duştan sonra, giyinecek hali olmadığı için, çıplak bir şekilde yatağa attı kendini. İçtiği bir kadeh içkinin etkisi geçmek üzereydi ve yenisini istiyordu. Sağ elini, sol bileğinin içindeki belli belirsiz olan yara izine doğru götürdü. Yara sekiz aydır vardı, ama hala kaşınıyordu. Kaşınmanın aslında kafasının içinde olduğunu fark etti, kol ve bacaklarındaki kaşınmanın bir benzeriydi. Bir dakika boyunca bileğini sakın sakın kaşdı, sonra elini geri çekti.

Yara geçmişe aitti. Asla o kişi olmayacaktı tekrar. O zaman bile o kişi değildi zaten. Bu yüzden o girişimi gönülsüzceydi. Yardım aramak, demişlerdi buna. Gerçekten, olan şey çok utanç vericiydi.

Kafasından bu düşünceleri atmaya çalıştı. Gelecekte

İHANET

daha iyisini yapacaktı. Eğer Tanrı, yakalanmadan İstanbul'a gitmesine yardımcı olursa...

İyi bir insana dönüşmüştü.

Ayağa kalktı, bir Xanax buldu ve üzerine bir de Valium aldı. Tekrar yatağa yığıldı, lambayı söndürüp yüzüstü hareketsizce yattı. Gemi, sanki uyuması için hafif hafif sallıyordu.

Bir kez iyi bir insandı. Değil miydi? Çocukken! veya iyi bir insan olmamıştı hiç. Belki, hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Ama bu doğru değildi. Frank ona pençelerini geçirmeden önce, masum, suçsuz biriydi. Köşedeki dükkandan sakız bile çalmamıştı? Çünkü o bir hırsız değildi.

Belki bir kez, kütüphaneden bir kitap çalmış olabilirdi. Ama kim çalmamıştı ki?

Bundan daha iyisini bulabilirsin, demişti bir ses. Ya annenin çantasına ne demeli?

Tamam. Bir ya da iki kez annesinin çantasından para çalmıştı. Bunu herkes yapar, diye düşündü. Bu onu hırsız yapmazdı.

Ama şu koşullarda düşündüğü zaman, bu durumun içinden kolayca çıkamıyordu. Bir keresinde de bütün tatil harcamalarını en ince ayrıntısına kadar düşünüp mantığına oturtuktan sonra, iş harcamaları gibi göstermişti. Londra'dan halı alıp fiyatın yarısını kendi kredi kartından, yarısını da C.O.D.'dan ödenmesi için ayarlamalar yapmıştı. Böylelikle vergiden kurtulmuş oluyordu. Yani, şimdi görüyordu ki, daha büyük suçlara doğru bir ilerleme gösteriyordu. Ve sonra, en dibe kadar gidecekti. Frank'la birlikte, onun rehberliğinde...ve bir gece başarısız intihar girişimi, ve banyo aynasındaki üzgün yansımasına bakarak hıçkırarak ağlaması.

"Tanrım, buradan çıkmam için bana yardım et, yemin ediyorum daha iyi bir insan olacağım. Yemin ediyorum senin için iyi olacağım."

Bu dua -eğer duaysa- kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu. İşte, Hannah Gray buradaydı, sona yaklaşmıştı,

bir kerc daha Tanrı tenezzül edip ona yardım ederse, değışeğine dair söz veriyordu. Her şeye rağmen hiç değışmemiştii.

Ama içten yemin etmişti. O şeytan değildi. En kötüsü eskiden beri birazcık...şımarıktı.

Uykulu bir şekilde kıvrıldı yatağın içinde. Henüz çok geç değil diye düşündü. Eğer bir şeyler yolunda giderse, çok geç olmayacaktı.

Çok geç olmamasını ümit etti.

Geminin sallanması hoşuna gidiyordu; vücudu dalgaların ritmine uyum sağlamıştı. Şaşılacak şekilde gerçekten iyi uyumuştı, nerdeyse masumların uykusu gibi.

SEKİZ

1.

Ana yoldan dönüp çakıllı yola girdiler. Lastikler çatırdamaya başladı.

Arabanın arkasında Keyes kımıldandı. Esnedi, kollarını uzatıp gerindi ve pencereden dışarıya baktı. Nöbetçi kulesinden gelen ışık yanmıyordu henüz. Dört tane ahşap ev görünüyordu. Nevada'nın gecesinde Gamma sitesi kesinlikle önemsiz göründü.

Yaz olmasına rağmen, çöl havası soğuktu. Sanki dışarıdaymış gibi ürperdi. Sonra nöbetçiden kimliğini gösteren belgeleri geri alıp dört binanın en büyüğüne girdi. Bilardo masası, pinball makinesi, iki alçak koltuk ve boş bir kitap rafı olan ön kapının karşısında duvarın tam ortasına konmuş televizyonun bulunduğu oyun odasına girdi. Sağ gözünü, ahşabın içinde bir düğüm gibi gizlenmiş olan retina tarama aletine yerleştirmişti. Kapı açılırken çıkardığı mekanik sesi duyabiliyordu; kitap rafı açılmıştı.

Kitap rafının arkasında bir asansör, asansörün içindeyse bir karatahta vardı. Asansör aşağı doğru gürültüler çıkararak inerken, Keyes düşünceli şekilde kara tahtaya baktı.

Ed Greenwich onu bekliyordu.

Greenvich tuhaf, 'Frankeştayn' gibi bir adamdı, boyu 1,95 metre uzunluğunda, yeşil gözlü, gırtlığında göze çarpan bir çıkıntı, bir adem elması vardı. Sanki sadece bir dakikalığına bölünmüş bir konuşmanın tam ortasında kalmışlar da yine kaldıkları yerden devam ediyorlarmış gibi, Keyes asansörden içeriye adımını atar atmaz Greenvich konuşmaya başladı. Keyes onun manik depresif olduğunu düşündü. Elleri sürekli hareket halindeydi: devamlı bileklerinin etrafında dönüyordu. Parmaklarını da birbirinin çevresinde döndürüyordu.

"Her şeye rağmen on yedi, TV gerekli değil," dedi

Greenwich. Hemen döndü ve adımlarından tıkırdayan, cilalanmış gümüş renkli koridorda Keyes'e yol gösterdi. "Ah, zaten biliyordum. Sanırım her zaman biliyordum. Fakat dün harika, harika, harika. Ama tabii ki 'Üç' tamamen değişik bir top oyunu."

Keyes başını salladı. Çevredeki elektrik donanımı dikkatini çekmişti. Çevresindeki hesapsız, aşırı elektrik tüketimini fark ediyordu. Bunun farkında olmak, evde bir sürü lambayı gereksiz yere yanık bırakan çocuklarını paylayan bir ebeveyn gibi hissettirmişti kendini, işin içinden bir türlü çıkamıyordu. Burada, yer hattına gözlerini dikip bakan ikinci bir kişi daha yoktu. Reaktör devreye girene kadar ana şebekeden bütün güçlerini emiyorlardı. Bu denli açgözlü olmaları, sorunlar doğurabilirdi.

Greenwich konuşmaya devam ediyordu, Epstein'in sonuçlarının rehberliği olmadan daha ileriye gitmek istemesine rağmen, yine de ispatlamaya hevesliydi.

Bu, karşı ataktı, olası herhangi bir resmi kanıta karşın, bu tarafın önceden yaptığı bir karşı saldırı diye düşündü Keyes.

"Subnanometre krallığı tamamen önceden söylenen değerleri gösteriyor. 81.bu, teşekkürler ters küp yasası, bunun mümkün olduğu anlamına geliyor. Ve bu durumda mümkün demek, kaçınılmaz demektir. Evet, evet, evet. Aslında dün yapıldı bu."

Ana partikül dairesindeki detektör odasına giriyorlardı şimdi. Süper yönetici mıknatıslar, sıfırın altında iki yüz derece sıcaklıkta nitrojen sıvısında tutuluyordu. Yoğunlaşmanın buz bulutlarının büyük dalgalarını dışarıya veriyordu. Vinçler üç tonluk gereçlerle insanın topladığı Stryrofoam kutusunu düşünmeden yapılmıştı. 80.Bilgisayar monitörünü yönetmek isteyen insanlar bir fil bacağı kalınlığında, yerleri yılan gibi sarmış kabloların üzerinden geçmek zorundaydılar, gürültü patırtı içinde birbirlerine seslenip sitemi oluşturan işaretleri bir yere yazıyorlardı.

"...dün herkesten öndeydik. Artık ondan hiç şüphe yok.

İHANET

Hadron 2006'ya kadar hatta, çizgide olmayacak ve üç ay içinde başarılı olmayı beklemek için her nedenimiz var, eğer bilgisayarımdaki zaman bu süreyi azaltmadıysa. Evet. Her nedenimiz var." Greenwich'in konuşmasının bittiğini fark etmesi, Keyes'in bir dakikasını aldı. Yerden başını kaldırıp Greenwich'in bir cevap beklercesine onu izlediğini gördü. "Güzel," dedi Keyes basitçe.

"Ama o bilgisayar zamanına ihtiyacım var. Eğer şimdi durmamız gerekirse, şu ana kadar kazandığımız bütün hızı kaybetmiş olacağız."

"Üzülme. Alacaksın."

"Bunun gibi bir işte, bir kez top yuvarlanmaya başlayınca, bir daha durduramazsın. Hayır durduramazsın."

"Bilgisayarlar için üzülme," dedi Keyes. "Sen kendi sonunu düşün, Ed. Ben de benimkini düşünüyüm. "

2.

Yirmi dakika sonra, ışıltılı pinball makinesinin bulunduğu oyun odasında dılar tekrar. İçtiği kahve Keyes'in midesini yakmıştı.

Greenvich tekrar konuşuyordu. Keyes'in dikkatini bir şey çekti, adam konuşurken burnunu karıştırıyordu.

"...tahtanın üstünde, alttaki çizginin bir yerinde. Tabii ki, güvenlik ihtiyacının farkındayım. Hele bugünlerde daha çok. Söylemeye gerek yok. Fakat beş ya da on yıl içinde, bir kötülük geleceğinden emin de..."

Keyes çizgilerin arasını okuyabiliyordu. Greenvich bunun karıştırma aralarında, tekrar Nobel'i düşünüyordu. "Ed," dedi. "İlk şeyler ilktir. Tamam mı?"

"Tabii," dedi Greenvich. "İlk şeyler ilktir. Sadece sesli düşünüyorum."

"İstedğini düşün. Düşünmenin bir zararı yok."

Azarlayan bir imaydı sanki bu. Dün yaptığın şeyleri bugün yapmadığın sürece. Düşünce krallığında hareket ettiğin sürece.

Keyes, kişisel olarak Greenwich'in ilerlemesinden

memnundu. Ama resmi olarak, sorumlulukları vardı, projenin çabuk gerçekleşmesi için ne kadar hevesli olursa olsun, fark etmezdi.

Keyes adamın verdiği cevaplardan, hareketlerinden sıkıntılı olduğunu anlayabiliyordu. Greenwich, Keyes'in projenin sonuçlarıyla ilgilenen, ıvır zıvır şeylerle uğraşan bir bürokrat olduğunu düşünüyordu. Özgürleştirilmiş Boşluk Vakum Enerjisi, Savunma Uygulamaları, Araştırma Potansiyeli gibi. Greenvich burada tamamlamaya çalıştıkları derin, saklı anlamları olan filozofik şeyleri, Keyes'in anlamadığını düşünüyordu. Eğer, imkanı olsa Keyes, Greenwich'in yaptıklarını yapabilir miydi? Greenwich'in izinsiz hareket ettiği gibi, o da cesurca davranmayı göze alabilir miydi? Hayır. Projenin önemini tamamen anladı. Her aşamada anladı bunu. Ve Greenvich'in bunu fark etmeyi reddetmesi, etkilemişti onu.

Keyes, Greenwich'in iğnelemesine rağmen konudan uzaklaşmaya izin vermediğini hissetti. Adam kredisine karşı bir garanti istiyordu. Greenvich azametli bir şekilde, "Bu makineler olmasa, bu kadar ilerlemiş olmayacaktık. Fakat bu makineler olmasaydı -işaret parmağını kemikli şakaklarının birinin üstüne koydu- buraya nasıl ulaşacağımızı daha en başından bile bilmiyor olacaktık."

Bu inkar edilemez şekilde doğruyd. Yoğun ekstra boyutları ile Uzay Zaman Modeli'ni geliştiren kişiydi, böylelikle projenin ilerlemesi için kapıyı açıyordu.

Keyes, adamın projeyi ilk defa açıkladığı zamanı hatırladı. Keyes gibi kelimesi kelimesine anlatınca anlayan bir adam için bile, Greenvich'in konuyu çok basit kelimelerle anlatması her şeyi anlaşılır kılmıştı. Uzay zamanı sınırlı, ama bağlı değildir, dedi Greenvich. Yerkürenin resmi yeryüzünü gösteriyor. Yerkürede istediğin herhangi bir yöne gidebilirsin ama asla bir sınırla karşılaşmazsın. Buna rağmen, yüzey bölümü sınırlıdır. İşte uzay zamanı budur, Jim. Ve bütün yapacağımız şey, küçük bir delik açmak, yer kürenin içinde bir uçtan diğer uca tünel açmak. Ortadan

İHANET

ikiye kesmek. Ama unutmamalısın ki karşımıza zamanın yanında uzay da çıkıyor...

Daha sonra diğer benzetmeler geldi. Uzay zamanını eyer şekline sokacaklarmış, sonra bir boynuzdan diğerine atlayacaklarmış. Anlatırken kullandığı mecazların hiçbirisi doğru değildi, üç boyutlu varlıklarla dört boyutlu şeyleri açıklaması zordu. Fakat yeryüzü için kullandığı ilk mecaza Keyes bayılmıştı. Bunu anlayabilirdi. Sınırlı, ama bağlı değil.

Greenvich, Keyes'e bazı anlamlı kavramlardan bile bahsedebilirdi, fiziğin başparmak taslağı ve izafiyet teorisi. İzafiyet, inanıldığı kadar zor bir konu değildir, diye açıkladı Greenwich. Sırrı çok basit, dedi.

Sır ışıktı.

Keyes'in Vermont ofisinde oturmuş, kristal sürahidenden buzlu su içerek, sakın sakın evrenin doğası hakkında tartışmışlardı.

Yüzyıllardır hepimiz biliyoruz ki, o ışık son derece hızlı. Hollanda'lı astronom, Jüpiter'in dünyadan uzak olduğu zamanlarda, uydusunun izlediği yörüngeyi gecenin geç saatlerinde gözlemleyerek, bunu ta 1676'da anlamıştı. Bu ışığın sonsuzdan az bir hızla bize doğru seyrettiğini gösteriyordu. Bu hızın büyüklüğünü tahmin bile etmiş ve ne ile karşı karşıya olduğunu düşünerek oldukça başarılı da olmuştu. Önerdiği değer, ışığın saniyede 225.000 kilometre hızla ilerlediğini söylüyordu. Artık bu değerın saniyede 300.000 kilometre olduğunu biliyoruz. Bu noktaya kadar anlaştık mı?

Keyes, adamı onayladı.

Ancak, bir şeyin hızını ölçmek istediğinde, bunu herhangi bir şeyle göreceli olarak yapmalısın. "Işık ne ile göreceli olarak hareket eder?" sorusunu ise, Albert Einstein isimli genç bir patent memuru yanıtladı: Işık hızı, evrendeki sınır hızdır ve uzayda ne denli hızlı hareket ediyor olursa olsun, herkesin ölçeceği aynı eşdeğerdir. Bunu mümkün kılmak için zaman uzar. Doğal olarak mesafe de; hız çarpı

zamandır. Eğer mesafe değışkense ve ışık hızının her zaman aynı kaldığı kabul edilirse, bağıntı bu kez zamanı vermek durumundadır.

Keyes'in kaşlarının çatıldığını gördü. Bu kadar zor bir şey değil, diye ekledi çabukça. Bir ışık huzmesinin bize doğru geldiğini varsayalım. Ben sabit duruyorum. Sen de saatte dört mil hızla hareket ediyorsun. Klasik bir tarz ile, ışığın sana daha yavaş yaklaştığı düşünülür. Ne var ki, her ikimiz de ışığın saniyede 300.000 kilometre hızla ilerlediğini gözleriz. Bu, zamanın esnemesi ile mümkün olur.

Kaş çatılması biraz azalmış, ama yok olmamıştı.

Greenvich: "Sadece mutlak zaman fikrini aklından çıkarıp atman gerekir," dedi. Şunu kabul etmelisin ki uzay ve zaman aynı bozuk paranın iki yüzü gibidir; uzay ve zamanın her ikisinin varlığı da mutlak değildir ve birinin hareketi diğerine göredir.

Bunun insanoğluna zor gelen bir fikir olduğunu itiraf etmeliyim, çünkü insanlar zamanı değışmeden hep ileri doğru giden bir olgu olarak görmüşlerdi. Ancak, yanlış bir kaniydi bu. Projeyi anlamak için Keyes'in bu gerçeği kabullenmesi gerekecekti.

Memnuniyetle kabul etmişti. Zaman sadece bir yanılsamaydı. Evet, mutlulukla bu fikri kucaklayabilirdi. Bu filozofik gizli saklı bilgiler sadece hayret verici değil, hatta daha çok mutluluk vericiydi.

Evet, evet. İşte. 'Özel' görelilik teorisini yayımladıktan birkaç yıl sonra, Einstein 'genel' görelilik teorisini yayımladı. Yerçekimi diğer güçler gibi değildir, ama uzay ve zamanın içindeki kütle ve enerjinin dağılımıyla eğrilmiş gerçeğinin bir sonucudur dedi. Gezegenler güneşin çevresinde bir daire oluşturmaz; kavisli uzay-zamanda düzgün bir yolda en yakın şeyi izlerler. Bizim kendi gezegenlerimizin yörüngelerinin gözlenmesi, sen de biliyorsun, bu teoriyi doğruluyor. Einstein'nin denklemi Newton'un denkleminde daha doğru şeyler gösterdi.

Biz tür olarak, evreni olduğu gibi görmek için çok küçük

İHANET

yaratıklarınız, diyordu Greenvich. Basit gerçek şu ki, dört boyutlu dünyada yaşayan üç boyutlu varlıklarınız, dördüncü boyut zaman. Eğer herhangi biri uzay-zaman içinde yeterli uzaklıkta yolculuk yapabilirse, bu kişi sadece bir yere değil bir zamana da gidebilir.

Greenvich bunu anlaması için ona biraz zaman vermişti ve sonra devam etti:

Kara delikler, Jim, uzay-zamandaki deliklerdir. Çöken yıldızların müthiş yerçekimi ve enerji yoğunluğu, evrenimizin dokusunu bozdu. Keşke laboratuarlarda kara delikler yaratabilseydik...

...Gamma sitenin özünü de oluşturan, diye açıklamaya devam etti, hangisi ufakık bir gaz pedalında yüksek hızda birbirine çarpma ile başarılması mümkündü...

...basit çizgisel biçimde zamanı yaşayarak, belki üç boyutlu olmanın sınırlarını kırabiliriz.

Fakat bu hiç risk taşımayan bir öneri değildi. Laboratuvarlarda kara delik yapılsaydı, bazı şeyleri kontrol edemeyebilirlerdi, sonuçlar felaket olabilirdi.

Ancak Epstein'in formülü, hem böyle kötü sonuçları önleyecek hem de laboratuvarında yapılan kara deliklerin yaşam süresini doğru tahmin etmememize imkan verecekti. Bu çok iyi bir şeydi, diye açıklamaya devam etti Greenvich; bir yarışma içine girdiler, zaman da bunun merkezini oluşturuyor. CERN'in yapısı altındaki 'Large Hadron Collider' Cenevre yakınlarında 'Avrupa Partikül Fiziği Laboratuvarı,' 2006 için proton ve antiprotonların çarpışmasını programlamışlardı.

Greenvich konuşmasını bitirdiğinde Keyes ikna olmuştu. Risk almamak aptallık olurdu. Eğer insan büyük bir takımda oynamak istiyorsa, büyük riskleri de göze almalıydı. Hem de şimdi bu durumda daha büyük riskti bunlar. Ama potansiyel faydalar. Sağlanacak yararlar için risk almaya değerd.

Ciddi bir şekilde, "Ed," dedi. "Hep hatırlanacaksın."

"Bu önemli değil," dedi Greenvich ikna olmamış bir

halde.

"Biliyorum. Sadece bilmeni istedim. Hep hatırlanacak-sın."

Greenwich dudaklarını büzdü. Kahvesinden bir yudum aldı; içerken boğazındaki adem elması belirginleşti.

"Chen seni arayabilir," dedi sonra. "Chen şüphelenmeye başladı."

Keyes başını salladı.

"Onu dinleme. Herkesin şüpheleri var. Bu çok insanca bir şey."

Keyes, "Anlıyorum," dedi sadece. Senin tarafındayım, bunu göremiyor musun? demek istedi ama kendini tuttu.

"Aya ilk ayak basıldığı zamanı hatırla," dedi Greenwich. "İnsanlık tarihinde paha biçilmez bir an, yeryüzündeki herkes tek vücut olmuştu. İşte bu da bizim amaçladığımız şey, Jim."

"Bana anlatmana gerek yok, Ed. Bu işte seninle birlikteyim."

"Chen aradığı zaman, onu anladığını belirt. Yoksa başının etini yiyecektir."

"Tamam."

"Ve kimin senin tarafında olduğunu sakın unutma."

Konuşmanın sonu için iyi bir tavsiyeydi. Keyes tekrar başını salladı, ayağa kalktı ve elini uzattı. Tokalaştılar. Dışarıda bekleyen arabaya doğru yürümeye başladı.

Greenwich hep hatırlanacaktı, diye düşündü çakıllı yolda sallanarak giden arabasında; bu doğrudu. Adam elde edeceği ünle çok ilgiliydi. Bilim bilim içindir, bunu kağıt üzerinde okumak güzeldi, ama iş gerçeğe döküldüğünde, Greenwich kendi katkılarının hatırlanması konusunda ısrarlı olacaktı. Mesela Epstein, ayakları yere basmıyordu. Güvenlik konusunda takdir edilmedi. Ve eğer yaptığı hizmetlerin karşılığında aldığı ödülü yeterli bulmadıysa ne yapabilirdi ki?

Epstein gibi kaçmalı mıydı? Amerika hükümetinin yanında başka bir sponsor mu bulmalıydı?

İHANET

Zaman içinde Greenwich'le anlaşacaklardı. Zaman içinde bütün kopuk noktalar birbirine eklenecekti. Ama öncelikle 'Üç'e başlamaları ve buna başlamak için de Greenwich'in, Epstein'in sonuçlarını elde etmesi gerekiyordu.

Yakında, diye düşündü Keyes.

İki dakika sonra çakıllı yoldan çıkıp asfalt yola girmişlerdi; Keyes'in uykusu gelmişti. Çevrelerini saran çöl aralıksız devam ediyor ve kendi genişliğinde sessizce duruyordu.

Bir kez top yuvarlanmaya başladığında, hele böyle bir durumda, bir daha onu durduramazsın.

Ve şu ana kadar oldukça iyi hız kazanmışlardı, değil mi?

Topun yuvarlanmasını kafasında canlandırabiliyordu, kar topu, gittikçe daha çok kar toplayıp daha da ağırlaşarak ve durdurulamaz bir halde gümbür gümbür tepeden aşağı iniyordu. \

Jeremy, o zaman düşünmüştü, kendine ait baş döndürücü bir hıza sahipti.

Jeremy her zaman hareketli olmuştu. Bisikletini sürdüğü zamanlarda bile, önüne çıkan engelleri rahatlıkla aşabiliyordu, o muhteşem hızını zerre kadar azaltmadan bisikletinden inebiliyordu. Kaç kere ceza almış olsa da, hiç umursamadan buna devam ediyordu.

Keyes zekasıyla önüne çıkan engellerin hepsini, sanki daha önce görmüş ve çözmüş gibi, rahatlıkla çözüp üstesinden gelebiliyordu. Sanki tüm bu sorunlarla daha dün karşılaşmış, yaşamış ve çözmüştü.

Jeremy bisikletin selesinden inip, garaja doğru ilerlerdi ve sonunda dinlenmesi için duvara yaslardı onu. Bisikleti hiçbir zaman yere düşürmemişti. Jeremy azarlamalar karşısında engelleri aşmayı bırakmıştı, çakıl taşlarının üstünde düzgünce gidiyor ve nazik bir şekilde geri dinlenmeye geliyordu, sanki bir sihirle kendini duvara yaslıyordu, sonrasında ise Jeremy evin içinde kendine atıştırarak şeyler bulup, yaşamda kendisine böyle bir hız sağlayan, o müthiş

hıza kavuşmanın mutluluğuyla, televizyona ya da bilgisayarına doğru yöneliyordu...

Keyes uyukluyordu.

Hayır, uyanıktı. Oturduğu yerde doğruldu. Önündeki şoför, hoş bir radyo şovu dinliyordu.

Esnedi. Uyuklamıyordu. Hatta uykusu bile yoktu.

Radyo parazit yaptı.

Uyudu.

3.

Dietz'den bir mesaj vardı.

Keyes karanlık odasında oturup numarayı çevirdi. Umarım iyi haberdır, diye düşündü. Eğer iyi haberse, Epstein'i buldular ve eğer buldularsa, kendini kahvaltıyla ödüllendirecekti. Güzel, dolu dolu bir kahvaltı, arkasından iyi bir uykuyla. Eğer iyi haberse, rejimin canı cehennemeydi. Fakat değilse...

Bir ses, "Ben Dietz," dedi.

"Ben Jim Keyes," dedi Keyes.

Dietz duraksadı, Keyes o an iyi haber olmadığını anladı.

Epstein'le ilgilenmişler, diye bildirdi Dietz. Ama bazı pürüzler çıkmıştı.

Adamın kamarası ve bavulları araştırılmıştı, sonuç elde edememişlerdi. Yani, Epstein bir ipucu bırakmamışa benziyordu. Ancak bir sorun çıkabilirdi. Leonard adamı ve karısını, Sapienza Kalesi'nde bir genç kadınla konuşurken gönnüştü, bir bakıma Leonard bundan bir şeyler çıkarmıştı. Aralarında bir şeyler olmalıydı, Epstein'in önem vereceği bir şeyler. Yani, aslında Epstein'in çalışmasını bir yere saklamış olması mümkün, diye ekledi Dietz. Hatta bu genç kadınla birlikte çalışıyor bile olabilirlerdi. Belki kadın yabancılara ilgisini...

Keyes bir eli telefonu tutarken diğer elini de başına götürdü. Parmaklarını hareket ettirdi: küçük daireler, daire içinde daireler çizerek şakaklarını ovdu. Demek ki, tüm bu olanlardan sonra Epstein formülü satmıştı. Bu kadar iler-

İHANET

lemeden sonra bu şeyle mi durdurulacaklardı, eski moda bir güvenlik sızıntısı. Sadece formülü kaybetmekle kalmayıp, bir de formül düşmanın eline geçecekti. Ve formülün yanlış ellerde olması kesinlikle dehşet vericiydi.

Fakat Keyes'in kendisi, bu sonuçlardan zarar görecektik kadar ortalıklarda olmayacaktı. Proje altüst olduğu zaman, kimin omzuna gelip ağlayacaklardı? Onun omzuna tabii ki. SİA'ya gerekli olduğu zamanlarda bile yardım istemek için gitmemiştii. Düzeltmesi için Greenwich'e koşmuştu. Ve şimdi bütün faturayı ödeyecek kişi oydu.

Herşey bitmişti.

Hala şakaklarını ovarken, "O genç kadın kim?" diye sordu.

"Güzel bir soru." Dietz biraz eğleniyor gibiydi. Adamın sesinde daha çok alaycı bir ifade var, diye düşündü Keyes. "Belki de öğrenmek için kendim sormalıyım. Her nasılsa, bölge yetkilileriyle anlaşp geminin doğru İstanbul'a gitmesine karar verdiler. Gemiye orada karşılız ve kadını alıız."

"İstanbul mu?" diye tekrarladi Keyes.

"Evet. Yarından sonraki gün..."

"Hangi otel?" diye sordu Keyes. "Ben de geliyorum."

DOKUZ

1.

Henri Jansen, Madeleine'nin vücudunu yokladı, bir paket Gauloises buldu ve iki tanesini yaktı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Madeleine.

Ama yine de sigarayı kabul etti. Gözleri kapalı halde sigarasını içti. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Yarın benim için önemli bir gün," diye devam etti kadın. Kocam 'les Cabassols'dan başlayan bir gezi düzenledi. Tony Blair'in en yakın çocukluk arkadaşı da burada olacak. Ve Suudi prensi de katılacak. Ünlü, suçlu Amerikan beyaz yakalılar da geliyor. Niye Amerika suçlular konusunda bu kadar ünlü?"

Henri'nin bakışlarında kasvet vardı ve herhangi bir cevap vermedi.

"Sanırım sadece Amerikalılar değil," dedi Madeleine. Otuzlu yaşların ortasında, çekici, kayıtsız, erkeklere cilve yapmayı seven bir kadındı. Dıştan böyle görünmesine rağmen, zaman zaman Henri onun kayıtsız halinin altında tatlı bir hüznü görürdü. "Her neyse, yarınki sohbetin nasıl olacağını tahmin edebiliyor musun? Bahse girerim ki, at yarışları hakkında olacak. Biliyor musun, hepsinin saf kan atları var. Tıpkı oyuncak arabaları olan çocuklar gibi, atlarını yarıştıyorlar."

Henri sigarasından içti, hiçbir yorum yapmadı.

"Neyse," dedi Madeleine, ve Gauloise'yi Henri'ye geri verdi. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

Kadın içerde duş alırken, o yatakta kalıp birbiri ardına sigara yaktı. Depresyon gizli gizli, ısrarlı bir şekilde yokluyordu. Ama depresyona girecek bir şey yok diye düşündü Henri. Niye bu her zaman hayalini kurduğu bir şeydi? Tek bir sigara bile içmediği günlerden bu günlere gelerek ne kadar yol kat etmişti. Çocukluğunda Paris'te sokaklardaki

kavgalara karışmaya zorlanmıştı.

Ama şimdi, her bir elinde bir sigara. Günün değişik zamanlarında değişik kadınlar. Bedava güzel bir ev. Daha fazlasını kim isteyebilirdi?

Duş bittikten sonra Madeleine'nin giyinmesini seyretmişti. Sonra yataktan kalktı, onu boynundan öptü ve yan çıplak bir halde arabaya kadar geçirdi. Kadını tekrar öptü ve arabanın yolda gidişini izledi.

Depresyonun gelmesini engellemek istercesine, alacakaranlığın soğukunda öylece durdu.

Sisin fazlaştığını fark etti.

Bu onu şaşırttı. Yazları soğuk kuzey rüzgarını her zaman idare edilebilirdi. Kışları Rhone'dan buz gibi soğuk havayla gelirdi bu rüzgarlar. Öç almak ister gibi güney Fransa'yı geçip patlardı. Ama kışları, tabii ki Henri burada olmadığı için, görmezdi. Kışları Aspen'e veya Fildişi Sahillerine veya güney kıyılarına giderdi. Hayatı boyunca kendine ait evi olmamıştı hiç, fakat en iyi yerlerde oturan ve Henri Jansen'in kullanması için evlerini vermeye hevesli olan bir sürü arkadaşı olmuştu.

Koruyucular, diye düşündü. Harika evlerini ona vermek isteyen, fotoğrafçılık kariyerini destekleyen arkadaşlar... En son kamerasına film koyalı nerdeyse bir yıl olmasına rağmen, resim çekmesine kanşmadılar. Evet, eskiden onlara koruyucular denirdi.

Depresyon tekrar uyanıyordu.

İçeri girmeden önce bahçede küçük bir gezinti yaptı. Güneş eflatun rengine dönmüş, ufka doğru batıyordu. Üzüm bahçeleri, güneş batımında en güzel halini alıyor, diye düşündü Henri. Kendine gelmesi için yürüyerek zaman geçirdi. Komşunun Terier cinsi köpeği Sylvie yanına gelmişti. On dakika kadar birlikte yürüdüler. Sonra Sylvie bir kelebeğin peşinden tarlalara girip Henri'yi yalnız bıraktı.

Eve döndüğünde karanlık iyice çökmüştü.

Duş aldı. Madeleine'in kokusu hala üzerindeydi. Saçla-

rının arasına, parmaklarına sinmiş koku ona hoş bir ürperti veriyordu. Son zamanlarda iyi anlaşıyorlardı, o ve Madeleine. Belki son zamanlarda fazla iyi anlaşıyorlardı.

Madeleine'in kocası Vladimir, bir zamanlar KGB ile yoğun ilişkileri olmuş yüksek düzeyde bir Rus politikacıydı, şimdiyse yoğun bir şekilde Rus mahkemelerindeki reformlarla ilgileniyordu. Madeleine'in söylediğine göre, Rus mahkemelerinde rüşvet yaygındı. Ve kocası, yine Madeleine'in söylediğine göre, bu rüşvet ortamında tuhaf şekilde zenginleşiyordu. Son zamanlarda, burada yani Provence'de çok daha fazla zaman geçiniyorlardı. Yazın köpek günleri boyunca, Fransa'yı dolduran elit kulübüyle sürekli artan zenginliklerinin keyfini çıkarıyorlardı: zengin sanayiciler, film yıldızları, kraliyet ailesi, politikacılar ve sosyete bu elit kulübü oluşturuyordu.

Henri, Madeleine'in sık sık yanında olmasından çok memnundu. Birbirlerinden hoşlanıyor, birlikte güzel vakit geçiriyorlardı. Bunun yanında, kocası düşmanı olacak kadar iyi bir adam değildi. Bazı çevrelerde 'Akbaba' olarak bilinirdi, çünkü, şahine benzeyen bir yüzü vardı. Ayrıca bu lakap ona, yırtıcı hayvan merakı olduğu için de takılmıştı, onları kovalamada hiç tereddüt etmezdi. Eğer Henri ve Madeleine daha da yakınlaşırlarsa, Ismayalov'un dikkatini çekebilirdi. Ve bu da problem olurdu.

Ama hayır, bu sadece bir eğlenceydi. Yaz aşkı gibi bir şey. Henri bunu biliyordu ve Madeleine'in de bunu bildiğinden emindi.

Dışarıda akşam yemeğindeyken, belki fırtına çıkar diye, duştan sonra çabucak evin etrafında dolaşıp bütün panjurlu pencereleri kontrol etti. Dağınık oturma odasındaki şöminenin önünde eğilip bacanın kapalı olup olmadığına baktı. Durup odadaki şahane resimli pencereleri seyretti. Pencereler panjurlu olduğu için tüm evi koruyabilirdi. Bu cam yapraklar hala doğa güçlerine karşı savunmasızdı. Neyse, o sadece söyleneni yapıyordu.

Resmi olarak, Henri ev bakıcısıydı. Evdeki su boru-

İHANI

larından, buzdolabından, şarap mahzeninin boş olup olmadığından ve çevredeki akreplerin çoğalmasından o sorumluydu. Gerçekte, evin hanımıyla ilgilenmek için buradaydı tabii ki. Amerikalı bir kadın, onu şakayla prenses diye çağırırdı, kadın ne zaman isterse, onunla ilgilenirdi. Fakat prenses kocasıyla beraber en azından bu ayın sonuna kadar Roma'daydı.

Prenses yakın bir gelecekte, bu evi hediye olarak Henri'ye verebileceğini ima etmişti. Bu harika bir şey olurdu. Provence'de ortalarda gezinen bir söylenti, on hektarlık bir arazi, misafir için üç bungalov, bir yüzme havuzu ve bütün yaz kutlamalarına ve partilerine yakın olmak, gerçekten harika olurdu. Eğer bu ev kendisinin olursa, vücudunun bakımı ve bronzlaşmayı dert etmeyecekti. Yaşlanmanın tadını çıkaracaktı. Hatta belki, fotoğrafçılıkla tekrar ilgilenebilirdi.

Ama şu an eve sahip değildi. Ayrıca zaten prensesin asla evi hediye olarak vereceğine de inanmıyordu. Bu sadece onun ilgisini sürekli tutmak için ortaya atılmış cazip bir yalandı.

Şimdi, işe gitme zamanıydı.

İşi, bu gece, bütün zamanını ofiste çalışarak geçiren ve kendisine vakit ayırmayan bir kocası olan Isabella Di Meglio adında bir İtalyan kadınla ilgilenmekti. Adamın Bahamalar'da evi vardı.

Henri o eve göz dikmişti.

Pencereleri kontrol etmeyi bitirmişti ve yatak odasına geçti, yüzüne kolonya sürüp aynada kendini seyretti. Bir gülümseme yerleştirdi yüzüne, kol düğmelerini ilikledi ve akşam yemeği randevusuna doğru yola çıktı.

ON

1.

Keyes bavulunu kapayıp yatağın yanındaki saate bir göz attı. **Yirmi** dakika içinde araba gelecekti. Son kez kontrollerini yaptı, diş fırçası, diz üstü bilgisayar, en son Grisham ciltsiz kitabı, cep telefonu. Hepsi düzenli bir şekilde buradaydı.

Yola çıkarken aklına kaçınılmaz şekilde gelen diğer şeyleri düşünmeye çalıştı. Aile olarak her zaman çıktıkları yolculukların öncesinde, annesinin ayrılmadan önce onu banyoya soktuğu gibi, tabii ki o da banyoyu ziyaret etmişti. **İçer** banyoya girdi ve **fermuarını** açtı. Telefona yeni piller **takmalı**, diye düşündü.

Kapı çaldı.

İlmen fermuarını çekti, hızla banyodan çıktı, bir koşu **merdivenleri** indi, adımlarının sesi muazzam şekilde yankılandı. Bu kocaman evde, yeteri kadar odaya sahip olmadıkları mı konuşmuşlardı bir keresinde, şimdi komik görünüyordu bu. **O** zamanlar, Rachel, Jeremy, Margot, Keyes'in Tindisini de eklersek, ancak sığabiliyorlardı. Torunları **geldiği** zaman ne yapacaklarını düşünmüşlerdi? Ciddi olarak **İ.** bir bina daha yapılmasına karar vermişlerdi. Şimdi, **Jeremy**, Margot ve Rachel gitmiş, annesiyle birlikte **Belmont**'a yerleşmişlerdi.

Keyes bile kendini gitmiş sayıyordu. Bir zamanlar bu **ile** dört kişi yaşamıştı. Şimdiyse sadece kendisi vardı, bu **ırın** bir kişi, yarım bir adamdı.

Ah, o **aşırı duygusal** sesleri bilirdi. Psikiyatrı o sesleri **dinlememe** konusunda onu uyarmıştı. Kendini şu anı **dinlemeye** zorlayarak kapıya doğru gitti. Asla **beklemeyi** öğrendiği bir şey vardı, o da bir arabanın erken **İnesi**, ama hayat sürprizlerle doluydu.

Kapıyı açtı ve **Henry** Chen ile karşı karşıya geldi.

2.

Limonatalarıyla birlikte verandaya doğru ilerlediler.

Kısa boylu Chen'in, zamanından önce çıkmış gibi görünen gri sakalları, tel kenarlı gözlükleri ve elbise askısına benzeyen omuzları vardı. Keyes'in tanıdığı bir çok bilim adamının tersine, Chen bakımlı biriydi. Bu sabah yakalan açık mavi bir gömlek, koyu bej pantolon ve mokasen ayakkabılar giymişti. Yine de, dünyadaki bütün dahiler gibi acayip görünüyordu. Bu devamlı sırtıma, yüzüne yapıştırılmış gibiydi, sanki toplumsal olarak gerekliliğini anlamıştı, ama bu durum kimsenin canını sıkıyordu. Chen bunu bir maske olarak kullanıyordu ve bazen söyledikleriyle yüzünün ifadesi birbirini tutmuyordu.

Verandaya geçtikten sonra, Chen bir dakika boyunca sırtarak arkadaki çimenliğe baktı. Çimenlerin üstü, dört temmuzdan kalma kırmızı, beyaz ve mavi renkli fırıldaklarla kaplıydı. Keyes biraz şaşırılmıştı buna. Çünkü dört temmuz kutlamaları nerdeyse bir ay önce olmuştu. Eğer hala Rachel burada yaşasaydı, çok uzun zaman önce bu fırıldakları toplatmış olurdu. Chen bahçeden geri döndü. "Bu kadar erken geldiğim için özür dilerim," dedi. Ama ofise gitmeden önce yakalamak istedim."

Keyes, sanki tüm çalışanlarının haber vermeden herhangi bir saatte uğramalarına alışıkmiş gibi, önemli değil dercesine elini salladı. Her an arabayı beklemiyormuş ve zamanın önemi yokmuş gibi, bahçedeki yastıkları çizgili kumaştan yapılmış sandalyelerden birine oturdu. Eğer araba gelmeden Chen'i başından atabilirse, herhangi bir açıklama yapmasına gerek kalmayacaktı. Limonatasından bir yudum aldı, soğuk ve duruydu.

Chen, diğer sandalyeye oturdu, sandalyenin kenanna oturuyormuş gibi görünüyordu. Sonra, arka bahçedeki yanmayan projektörlere dönüp baktı. "Bunları yeni mi taktınız?" diye sordu.

Keyes, Chen'in en son ne zaman evine geldiğini hatırla-

mâya çalıştı, ama tam hatırlayamadı. "Bir yıl önce," dedi.

"Kışın kar yağarken görmelisin bu ışıkları."

"Ah tahmin ediyorum. Çok güzel olmalı."

Saçma sapan bir sessizlik olmuştu. Chen şafak vaktini izlemek için başını arkaya doğru yatırdı.

"Biliyor musun," diye sordu konuşmaya hazır biçimde, "Eratostenes sadece güneşin hareketini kullanarak, yeryüzünün çevresini yaklaşık olarak tahmin etmişti. Syene ve Alexandria'da güneşin yaptığı açıları karşılaştırdı. Bulduğu sonuçlar tam olarak doğru değildi, ama çok yaklaşmıştı."

"Akıllı adammış," dedi Keyes.

"Şaşırtıcı bir başarı," diye hemfikir oldu Chen. "Ama senin için çalışan adamlar da nerdeyse o kadar etkileyici, biliyor musun? Ed Greenvich örneğin. Adam tam bir dahi. Ve Steve Epstein... harika. Sana bir şey söyleyeceğim, Jim. Bu adamlar benim kulvarımın dışında."

Keyes bu sahte alçakgönüllülüğün nereye doğru gideceğini merak ediyordu. Nereye gideceği hakkında bir fikri vardı aslında.

"Steven'i ele alırsak," dedi Chen rasgele. "Merak edip duruyorum..."

Gökyüzünden gözlerini başka tarafa çevirdi. Gözleri, zayıf ışıktaki, kocaman ve olağanüstü yumuşak bakıyordu.

"Steven nerede şu an?"

Keyes hiçbir şey söylemedi; hafif esen rüzgar fırıldakları hareket ettirmişti.

Birkaç dakika sessizce birbirlerine baktılar. Sonra şaşırtıcı bir şekilde -Keyes ilk defa görüyordu bunu- Chen'in yüzündeki sırtma ifadesi kayboldu.

"Adam geçen hafta ortaldan yok oldu," dedi Chen. "Ne hoşça kal, ne bir şey. Bu yüzden biraz araştırma yaptım. Yaptığı işin hiçbir kaydı yok. Fakat, bunu sen biliyorsun zaten değil mi?"

Keyes ciddi bir şekilde başını salladı.

"O nerede?"

"Tatilde. Karısıyla birlikte."

İHANET

"O kadar mı?"

Keyes omuz silkti.

"Peki ya işi?"

"Belli ki bir şeyleri silmeye çalışıyor."

"Çünkü bir şey buldu. Onu korkutan bir şey."

Keyes hiçbir şey demedi.

"Peki bu işle nasıl ilgileneceksin?" diye sordu Chen.

"Emin değilim, ne yapar..."

"Sonuçları onu ilgilendiriyor, alıp uzaklara götürecek kadar. Çünkü eğer anlatmaya çalışsa senin onu **dinleyemeyeceğini** sandı, tahminimce. Sen veya senin üstündekiler. Kararına saygı duyacak mısın şimdi?"

Keyes sorudan çok etkilenmiş gibi yaptı.

"Yanlış olduğunu düşünmek isterdim," diye bir dakika sonra devam etti Chen.

"Nedenini öğrenmek isteyeceğini düşünmek isterdim. İşte bu yüzden buradayım, **Jim**. Seninle başbaşa konuşmak istedim. Sana durumu anlatmak istedim."

Keyes, Chen'in **lütufkar tavrına** çok kızmıştı. Bu duygusunu bastırıp, "Konuş," dedi. "Seni dinliyorum."

"Bilim, politika veya iş dünyası ile karıştığında her zaman tehlikeli olmuştur. Bu yüzden üstümüzde sizin gibi insanlar olduğu için bizler çok şanslıyız. Yaptıklarımızın olası yansımalarını anlayabilecek insanlar. Diferansiyel geometride iyi olmayabilirsin Jim, ama bunu bilenlerin fikirlerine güvenecek kadar zeki bir insansın."

Şimdi iltifatlarda sıra, diye düşündü Keyes. Bu lütufkar tavrın başka bir şekliydi. Tekrar kızdığını hissetti ve limonatasından bir yudum alarak bu duygusunu yok etmeye çalıştı.

"**Nanoteknoloji** ve Genetik Mühendisliği arasında, nükleer atıklar, kök hücreler, bizimki gibi projeler... insanlık çok yakın gelecekte yeni ahlaki bölgelere doğru yolculuk yapmaya ihtiyaç duyacak. Ben bilim adamıyım Jim. Bu ilerlemenin kaçınılmaz olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Fakat çok dikkatli ilerlemeliyiz ve ne yapıyorsak,

bunu doğru sebepler için yapmalıyız. Eğer politika veya iş dünyası, bize ne yapacağımız konusunda baskı yapa..."

"Henry," diye araya girdi Keyes. "Özür dilerim, ama erken bir toplantım var. Yetişebilmek için kesebilir miyiz?"

Chen sustu, ağzından çıkacak sözleri dikkatle seçiyordu.

"Şimdilik bu konuyu kapatalım. Steve'i kaygılandıran şey, her ne gördüyse onu öğrenesiye kadar ara verelim ve bu formülü unutalım."

"Bu çok fazla değil mi?"

"Ed, sana sonuçları tekrarlayabileceğini söyledi. Söylemedi mi? Bu yüzden bununla fazla ilgilenmiyorsun."

"İlgilenmiyor gibi mi görünüyorum?"

"Ed yanlış," dedi Chen kararlı bir biçimde. "Dahi olduğu kesin. Ama kendi sınırlarını bilmiyor. Steve'in yeryüzündeki kadın ve erkeklerin en ele avuca sığmayanlarından biri olduğuna inanıyorum, ortaya şöyle çıkabiliyor... her ne bulduysa işte. Formül, olağanüstü şeylerin yaşam süresini titizlikle önceden söyleyebiliyordu değil mi?"

Keyes limonatasını sanki başka bir şey yapacaktı gibi kaldırdı ve yudum yudum içti. Araba ön tarafa doğru mu geliyordu? Hayır, sadece rüzgardı.

Chen birdenbire "Sence projenin amacı nedir?" diye sordu.

Bunun tuzak bir soru olduğunu hissetti Keyes. Doğruca Greenvich'in ilk söylediği, kitapta yazan cevabı verdi. "Kontrollü koşullarda başından sonuna kadar aynı seviyede sürdürülecek ve yönetilecek yerçekimiyle ilgili olağanüstülük yaratmak..."

"Kitaptaki cevabı istemiyorum," dedi Chen "Gerçek amaç nedir?"

"Serbestleştirilmiş boşluk enerjisi. Ucuz, temiz, güvenilir güç... olası savunma uygulamaları..."

"Hepsi en alt seviyede şeyler. İşte anlatmak istediğim de bu. Doğaya saygınız yok. Eğer doğaya saygı göstermezseniz, ciddi problemlere yol açmış olacaksınız."

Keyes dudaklarını sıkıca kapamıştı.

İHANET

"Amacım tehdit etmek değil," dedi Chen yumuşak bir biçimde. "Fakat onu dinlemeyeceksen, nedenini öğrenmeyeceksen, başının etini yiyeceğim. Steve'e saygı duyuyorum, fikirlerine saygı duyuyorum, korkarım ki senden daha fazla."

Keyes ellerini yüzüne götürdü. Birkaç dakika iki adam da sessizce durdular.

"Kahretsin," dedi Keyes ardından.

"Üzgünüm bu konuyu sana getirdiğim için, Jim."

"Eğer biraz şüphem olsa, Hiç düşünmeyecektim..."

"Şüphelerin olmalı tabii. Akli başında olan herkesin olurdu. Zaten yaptığım da bu, kafanda şüpheleri çoğaltmak."

"Bütün önlemler alınmadan devam etmeyi hayal edemem."

"Bu yeterli değil."

"Ne yeterli olurdu?"

"Steve'i bize güvenmesi ve sonuçlarını bizimle paylaşması konusunda ikna et. Bunu nasıl yapacağını sana söyleyeceğim. Verileri incelemek için, grubun dışında olan kimseyle bir toplantı yap. Gündemi olmayan grup dışındakilerle."

"Bunu yaparak, birinin liderliği almasını sağlamış olacağız."

"Tanrı isterse," dedi Chen, "Onlar da çok dikkatli olacaklar."

Keyes cevap vermedi. Tekrar yüzünü ovuşturdu. Aniden kendini yorgun hissetti, yorgun, yaşlı ve öfkeli.

Chen onu bir şeylerle suçluyordu. En iyisi, kibirlilikle; en kötüsü aptallıkla suçluyordu. Doğaya saygı duymama konusunda ders vermesi Chen için iyiydi tabii. Ama bu durumu tersine çevirip, eğer kendisi Chen'e bugünün dünyasındaki yönetim ve rekabet gerçeklerini anlamadığı konusunda ders verecek olsa bunu anlayacak mıydı? Hayır. Adam kendi doğrularına göre bencilce davranıyordu. Hiç tereddüt etmeden öğüt verebilir, ama ona öğüt verilecek

olsa kabul etmezdi.

Keyes'in söylemekten hoşlanacağı şey çok basitti: belki Chen doğaya çok fazla saygı duyuyordu. Onun bu saygısı, onu fazla tedbirli davranmaya itiyor ve bu karşılığın çıkan harikulade şansını kaybetmelerine neden oluyordu. Tanrı'nın insana sunduğu bu doğayı insanoğlu olduğu gibi kabul ettiği sürece, nasıl gelişecekti peki?

Evren -Keyes, Greenwich'den öğrenmişti bunu- tam tamına on dört milyar yaşında. Chen gibi bilim adamları bunu söylüyorlar, ama bununla birlikte aynı bilim adamları kendi keşiflerinin kara mizah yönünü görmüyorlardı. On dört milyar. Keyes'e bu rakam çok küçük gelmişti. Evren, milyar, milyar yaşında olmalıydı en azından; kavranamaz bir şey olmalıydı. On dört milyar değil. Sadece on dört milyar yaşındaysa, evren o kadar da etkileyici olamazdı. Bu sanki birinin kraker kutusunda değersiz bir oyuncak bulması gibi bir şeydi. Neden bu evrene saygı duysunlar ve sorgulamadan kendi kaderlerini kabullensinlerdi? Bu korkaklık ve zayıflık olurdu.

Fakat Chen, güzel bir şeyi asla mahvetmek istemez, diye kendine hatırlattı Keyes. Doğa, Keyes'e görüldüğü gibi, saygı duyulmayacak bir şey gibi görünmedi hiç Chen'e. Yani bu şeyleri konuşmak nefesini boşa tüketmekten başka bir şey değildi. Daha da kötüsü, Chen'in haklı olduğu konusunda da hemfikir olabilirlerdi ve sonra gerçekten Chen onun başının etini yedi.

Bunun yerine onu yatıştırmaya karar verdi.

Gönülsüzlük gösterisi yapmıştı. Acı çekme gösterisi yapmıştı.

Sonra, "Haklılık payın var," dedi Keyes.

"Seni bunu söylerken duymak çok güzel."

"Haklısın. Epstein kaçtı. Çünkü büyük olasılıkla bana güvenmediği için. Greenwich de sonuçları tekrar edebileceğine dair söz verdi."

"Biliyordum zaten."

"İstedğin toplantıyı ayarlayacağım. Ama bunun dışında

İHANET

hiçbir şey için söz vermiyorum. Eğer devam etmek için güvenilir diye bildirirlerse..."

"Bütün istediğim bu işte."

"Henry, bana geldiğin için teşekkür ederim. Basitçe merdivenleri çıkmak yerine."

Chen çok şaşırmıştı, nerdeyse duygulanmıştı. "Sen iyi bir insansın," dedi. "Bunu biliyordum."

"Elimden geleni yapıyorum."

"En doğru kararı verdin, Jim."

"Umarım öyledir."

"Ben biliyorum, öyle," dedi Chen.

Keyes aniden ayağa kalktı. Chen bunun ne anlama geldiğini anlamıştı ve ekranlı kapıya, evin arkasına doğru yürümeye başladı. Mutfakta bardaklarını bıraktılar; Keyes ön kapıya kadar Chen'e eşlik etti. "Beth nasıl?" diye sordu.

"Çok iyi, teşekkür ederim."

"Ya çocuklar?"

"Harika. Çok iyiler."

"Selamlarımı ilet lütfen."

"İleteceğim," dedi Chen. Bir an tereddüt etti. "Jim," dedi. "Doğrusu bu. En doğrusu."

Bir saniye geçti. "Arabayı dikkatli sür," dedi Keyes sonra.

Chen sırtarak baktı yüzüne. Arabasını döndürdü ve bir gün Jeremy'nin bisikletiyle kaza yapıp arabasına çarptığı garajın yanından çakıl taşlı yola girdi. Ve uzaklaşırken bir defa kornaya bastı. Keyes arkasından el sallayıp gidişini izledi.

Az sonra, başka bir arabanın yaklaştığını gördü Keyes. Parmağıyla işaret etti. Evin içine geri girdi, merdivenleri tırmandı ve bavulunu aldı. Yatak odasından ayrılmadan önce, saatin yanında duran telefona doğru yürüdü. Telefonu kaldırdı ve kaşlarını çatarak bir an düşündü. Yatağın kenarına oturup ezberinden bir numara çevirdi.

Keyes'in yalan söylediğini anlamadan önce birisi derhal Chen'le ilgilenmeliydi. Telefonun açılmasını bekledi.

JOHN ALTMAN

"Aloo," dedi bir ses. Arkadan televizyonun sesi geliyor-
du. Günaydın Amerika, adlı program diye düşündü Keyes
ve başka bir odadan yüksek sesle konuşan bir kadın.

"Roger" dedi Keyes. "Seni evden aradığım için özür
dilerim."

ONBİR

1.

Yıldırım endişeli görünüyordu.

Tabii ki işi halletti. Eğer yakalanırsa işini kaybedecekti. Ama yakalanırlarsa, Hannah'ın başına gelecek şeylerle kıyaslanamazdı bile ve bu yüzden ona sempati duymakta zorlanıyordu.

Güneşli güvertede birlikte durup, Aurora II'nin İstanbul limanına girişini izliyorlardı. Bulunduğu yerden, elleriyle ipleri tutmuş, bekleyen çımacıları görebiliyordu. Aynı zamanda, alacakaranlıkta parlayan altın saatler takmış, takım elbiseler giymiş bir grup adamın rıhtımın gerisinde durduğunu da rahatlıkla görebiliyordu. Bu insanlar yetkili kişilerdi herhalde. Bu insanlar onun sakınması gereken insanlardı.

Yıldırım bir sigarayı söndürüp diğerini yakıyordu. İzmaritini ileriye doğru fırlatıp ikinci sigarasıyla, takım elbiseli ve saatli adamları işaret etti. "Orayı görüyor musun?"

Hannah başını salladı.

Yıldırım konuşurken bir taraftan da huzursuzca gözleriyle limanı tarıyordu. "Bir kez daha anlatıyorum," dedi. "Victor'un evine gider gitmez..."

Victor Bascara'dan bahsediyordu, gemide çalışan hizmetçi kadının kocası. Hannah adamın banliyödeki adresini ezberlemişti. Eğer bu tuzaktan kurtulup taksiye binebilirse şoföre adresi tekrarlayabilirdi. Yıldırım en kısa zamanda onunla orada buluşacak, durumu gözden geçireceklerdi: Atatürk Havalimanı'ndan Hannah'ı uçağa bindirip, ona göre en önemli şeyi, kadının muhasebecisine telefon açmayı ve hesabına para yatırılmasını ayarlayacaklardı.

"Sabırlı ol," dedi Yıldırım. "Buradan ayrılmam biraz

zaman alabilir. Özellikle, senin gittiğini anladıkları zaman bu daha da zor olacak."

"Tamam."

"Ama oraya geleceğim. Sadece sabırlı ol."

"Tamam."

Yıldırım eliyle ağzını kapatarak öksürüğünü engelledi. "Aklımı kaçırıyor olmalıyım," diye kendi kendine söylendi.

Hannah nerdeyse bu iyiliği iyi kalpli bir adam olduğu için yaptığını düşünecekti. İşin içinde para olmasaydı eğer.

Hannah hiçbir şey demedi.

Rıhtımın arkasındaki İstanbul şehri akşam karanlığında daydı. Eğer biraz daha akşamın erken saatleri olsaydı -eğer gökyüzünde daha fazla ışık olsaydı- belki İstanbul daha egzotik görünecekti, diye içinden geçirdi. Yine de öyleydi, eski camileri görebiliyor, dumanlı sis örtüsü şehrin arkasından bir hayal gibi belirliyordu. On altı uzun yüzyıl dünyanın en büyük gücü olan bu yaşlı şehir, önce Bizans, sonra Konstantinopolis ve şimdi de İstanbul olmuştu. Şehir sanki görülmemesi için gizlenmişti. Onun yerine tıklım tıklım trafiği, fast-food restorandan, birbirlerinden uzak yapılmış gökdelen denilebilecek uzun binaları vardı.

Şimdi çımacılar ileri doğru geliyorlardı, gemiden uzatılan halatı ve geri çekilmesini takip ediyorlardı. Yıldırım sigarasını öyle sert çıkardı ki, sigara kırıldı. "Hazır mısın?" diye sordu.

Hannah cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. Gece sıcaktı, ama suya girer girmez gece soğumuş olacaktı. Hiçbir zaman sudan çok hoşlanmamıştı. Ama bu durumda pek fazla seçme şansı yoktu. Tekrar başını salladı. "Şu ana dek olmadığım kadar hazırım."

2.

Keyes tıka basa yemek yemişti, uçakta ne ikram edilirse hepsinden yemişti, şimdi zor nefes alıyordu.

Rejimin canı cehenneme, diye düşündü. Kocaman bir

İHANET

karidesi ağzına götürdü ve büyük bir iştahla çiğnedi. Bu iş bittiği zaman, tekrar doğru yola girecekti. Bundan sonra, günde bin beş yüz kalori yakmak zor olduğu için, tetikte olacaktı yine.

Midesini iyice doldurduktan sonra arkasına yaslanıp kafasındaki düşünceleri atmaya çalıştı. Golfstrim IV-SP yumuşak fısıltıya benzer bir ses çıkarıyordu. Bu dinlenmek için iyi bir fırsattı. Biraz kestirmeyi umarak gözlerini kapadı. Uçak inişe geçerken, cep telefonunu kontrol etti. Telefonuna pil almayı unutmuştu, ama bu o kadar önemli değildi. Zaten telefon şebekesi büyük ihtimalle Türkiye'de hizmet vermiyordu. Telefon gereksizdi.

Dietz'in karşılamaya kendisinin gelmesi onu çok memnun etmişti.

Direkt rıhtımdan geçip şehrin içine doğru yola çıktılar. Gemi iskeleye demirlemişti zaten ve yolcular bir saat içinde karaya çıkabilirlerdi ancak, diye açıklama yapmıştı Dietz. Her şey kontrol altındaydı. Günün sonunda, her kimse o kadın, tutuklayacaklardı. Yolcuların isim listesinden kadının ismini öğrenmişti. Victoria Ludlow ama büyük olasılıkla bu takma bir isimdi.

Dietz, Keyes'in kafasında canlandırdığı adama çok benzemiyordu. Uzun boylu, fıçı gibi bir göğsü olan, ellili yaşların sonuna gelmiş, geniş çeneli, kare şeklindeki kafasıyla Keyes'e aktör James Caan'ı hatırlatan bir adamdı. En dikkat çekici özelliği, yumuşak ve amaçsızca oraya buraya bakan gri gözleriydi. Aslında, dikkatli bakıldığında cin gibi bakan gözlerdi bunlar. Bu cin gibi gözlerin dışında Keyes'i etkileyen güçlü bir tip değildi. Daha çok yumuşak bir ruhu olan, ama her nasılsa kendini akıntıya bırakmış bir adama, yaşlı bir hippiye benziyordu. Birkaç tane zorlu hayat dersi almış, görmüş geçirmiş, şimdi başka heyecanlar peşinde bir Jimmy Caan.

Keyes adamın telefonda kendisini rahatsız eden alaycı ses tonunu hatırlamıştı. Belki geçmişte kişisel bir ihanet yaşamıştı. Belki bu yüzden dışarıdan, altında kabuklaşmış

bir yarası olmasına rağmen yumuşak görünüyordu. Sanki önemli bir parçası kopup gitmişti hayatından.

Ama o karanlık bölüm bir kere olmuştu hayatında. Yoksa Roger Ford'un Rolodex'inde olmazdı. Ama aldatıcı biçimde dış görünüşünün altına gizlemişse de, o karanlık bölüm hala bir yerlerde olmak zorundaydı.

Leonard, belki kadın daha erken karaya çıkmayı deneyebilir diye iskeleye gitmişti, Dietz, Leonard'ın niye olmadığını açıklamıştı. Yolcular gemiden inince kağıtları kontrol edilecekti. Sonra yolcular, Dietz doğru okuduysa eğer, bölge yetkilileri eşliğinde İstanbul Hyatt Otel'e götürüleceklerdi. Orada, en üst katta bir çift suite kalan FBI ile görüşme yapacaklardı. FBI bu işe karışmadan, kadın gözetim altına alınmalıydı, otele getirilmeden önce. Türklere birkaç dolar rüşvet verince böyle bir numara yapabilirlerdi.

Keyes dinledi. FBI sorun olacak, diye düşündü. Büro-
nun UBS'nin çevresinde dolaşp, burunlarına koku gitmesi en son isteyeceği şeydi. Daha fazla ileri gitmeden soruşturmanın durdurulması için yardım isteyecekti. Ama bunun için daha sonra üzülebilirdi. Kadını ele geçirdikten, tüm sorularına cevap bulduktan sonra olabilirdi.

Alacakaranlıkta şehre giriyorlardı. Çok yakında, şimdi, diye düşündü.

Nedense, uçakta tıka basa yemek yemesine rağmen, tekrar acıkmıştı.

3.

Aurora II'nin liman kısmındaki vinç, geminin sancak tarafındaki karaya çıkılan rampanın direkt karşısına yerleştirilmişti. Gemilerin çevresine ve koşullarına bağlı olarak, zodyakları veya kurtarma sandallarını indirip kaldırmak için kullanılırdı. Ancak ilk defa insan taşımak için kullanılıyordu, diye düşündü Hannah.

Yıldırım çelik kabloyu indirirken endişeli bir biçimde izledi onu, makinelerin sesi insanların olabilecek aşırı ilgisini engellediği için, tam zamanında sendeleyerek bir-

İHANET

kaç adım attı. Hannah birinin güverteye gelip onları yakalayacağından şüpheleniyordu. Yıldırım kimsenin dikkatini çekecek bir şey olmadığı konusunda onu inandırmaya çalışmıştı.

Mürettebatın, yolculuğun sonunda, karaya çıkmadan önce, gemiyi kontrol etmesi Yıldırım'ın yetki alanı içinde değildi. Doğruydı. Hannah buna hak vermişti. Eğer kendini bu kadar yaralanmış hissetmeseydi, bu şekilde de üzülmeceğini tahmin ediyordu.

Ama yaralanmıştı. Kanı damarlarında deli gibi akıyor, iç organlarını sarsıyor, sersemletiyordu. Yüzünü ateş basmıştı. Hatırladığı kadarıyla çok uzun süredir ilk defa canı deli gibi sigara istiyordu.

Yıldırım geminin bir tarafına dayanmış, ölçerek adım atmış, sonra kendini doğrultup kablonun ilerleyişini kontrol etmişti. Hannah yardım etmek ister gibi ileri atılmıştı. Daha uzaklarda suda vapurlar, yolcu gemileri gizlice bir hırsız gibi gecenin içine doğru ilerliyorlardı.

Hannah, korkuluklardan bakarken ürktü. Aşağıya atlamak çok zor bir şey değildi, kabloya çarpsa da sadece üç metre yuvarlanacaktı, ama su tuzlu ve soğuk görünüyordu. Yüzme havuzlarının klorlu sularından her zaman sakınmıştı.

Ve şimdi kendini bu kirli sulara atıyordu...
Yutkundu.

Sonra elini kablonun üstüne koydu, yağlıydı; bu kabloyu tuttuğu için elleri leş gibi olacaktı. Bir ayağını yan tarafa koyması için Yıldırım'ın yardım etmesi gerekecekti.

Şort ve bluz vardı üstünde. Kamarasındaki gardıroptan aldığı plastik bir çamaşır torbasına iki kat sardığı el çantasını, bir sırt çantası gibi göğsüne asmıştı. Plastik torba suda batmasını engeller miydi acaba? Parası, yolculuk çekleri, pasaportu, mücevherleri, kıyafetleri ve zaten hep orda duran çeşitli eşyaları: Tarihler kitabı, ilaçlar, makyaj malzemeleri, her şeyi bu el çantasının içindeydi. Bu el çantası olmadan mahvolurdu.

Diğer bacağını kaldırmadan önce omzunun üstünden iskeleye baktı. İskele insanlarla doluyordu. Bir kez denize atladığında, derin bir nefes alıp, suyun altından en az on iki metre yüzmesi gerekecekti, yoksa insanlar onu görürdü. Gözlerini, toplanmış kalabalığı, uzanmış yüzleri ve gümrük ofisinden gelen ışığın beyaz parmaklarını geçerek, iskenin sonuna doğru çevirdi. O kadar uzağa gidebilseydi eğer, daha güvenli olacaktı. Fakat bunu tek bir nefesle yapamazdı. Bir noktada suyun yüzüne çıkıp ikinci bir nefes alması gerekiyordu ve suyun o bölümüne o an kimsenin bakmamasını umuyordu.

Hırçın bir şekilde, hayır, hayır, hayır, diye düşündü. Yapmak istemiyorum. Bana yaptıramazsın.

Birkaç saniye geçti. Donmuş bir halde duruyordu, bir ayağını korkulukların üzerine atmış, iki eliyle de çelik ipi sıkıca tutmuştu.

Yıldırım diğer bacağını kaldırması için onu zorluyordu.

Derin bir nefes aldı ve kendini tüm ağırlığıyla kabloya doğru fırlattı.

4.

Keyes ve Dietz gümrük garının içinde durmuş, yolcuların karaya çıkışlarını izliyorlardı. Bir çift gümrük memuru iskele tahtasından inen yolcuların kağıtlarını kontrol ediyor ve onları binanın değişik bölümlerine yönlendiriyorlardı. Aurora II'nin arkasında Boğaziçi sersemletici bir şekilde parlıyordu.

Birkaç dakika izledikten sonra, Keyes tekrar garın arkasına baktı. Leonard oradaydı, elindeki araba anahtarını sinirli sinirli çeviriyordu. Kadın gemiden çıktığı zaman, gümrük görevlilerinden birisi onu bu odaya getirecekti. Sonra Keyes ve Dietz, arka çıkıştaki Leonard'ı takip ederek, bekleyen arabaya doğru gideceklerdi. Bölge yetkilileri karışmayacaklardı. İki yüz dolar bunu hallederdi. Nedense birdenbire Keyes'e komik gelmişti bu. Projenin bütçesine astronomik rakamlar gitmişti; şimdi iki yüz dolar bu işlerin

LIANET

önemli bölümü için çok az görünüyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Birkaç dakika içinde kadını ele geçireceklerdi. Ondan sonra eve gidebilir, işlerine devam edebilirdi.

Camdan dışarı baktı tekrar, yolcuların yavaşça ilerlemelerini izledi ve dudaklarındaki gülümseme yok oldu.

Bir yanlışlık vardı.

Hayır. Her şey çok iyi ayarlanmıştı.

Ama yine de bir şeyler yanlış gidiyor, diye hissediyordu. Her şeye rağmen, kadın amatör değildi. Buraya kadar şansın yardımıyla gelmiş olamazdı. Ve hiç çaba göstermeden kendi ayaklarıyla onların yanına gelemezdi şimdi. Ama nasıl? Ne yapmıştı? Gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Aniden geminin diğer tarafını görmeyi istedi, geminin rıhtıma değil de denize bakan tarafını görmek istedi.

Bir dakika daha olduğu yerde durdu, gitmek istiyordu, gidip gitmeme konusunda kendiyi savaştı. Sonra Dietz'e döndü.

"Burada bekle," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

5.

Rıhtımlar kar tanesi gibi, diye düşündü Keyes dışarı çıkarken, hepsi aynı görünüyor ama hepsi farklı.

Bu hoşuna giden balık kokusuydu. Çocukluğu sırasında New England'ın balık kokulu iskelelerinde yeteri kadar zaman geçirmişti. Ve bu kokular ömrünün geri kalanına yetecek kadar çoktu. Soğuk ve kaygan beton üzerinde yoğun bir koşuşturma olurdu. Her nedense, sıcak gecelerde bile iskeleler soğuktu.

Aurora II'nin kış tarafına doğru yürüdü. İskeleden ne kadar aşağı doğru yürürse yürüsün, geminin liman kısmını göremeyecekti. Ama, eğer bu yönden gelirse, limandan çıktıktan sonra kadının nereye gideceğini görebilecekti.

Bu fikir nereden gelmişti? Bilmiyordu. Mantığı çok az devreye giriyordu. Büyük olasılıkla çok yorgundu. Ancak, etrafı kontrol etmek için iskelenin güvenli bölümünde

birkaç metre yürüse hiçbir şey olmazdı.

Birisi yolda şarkı söylüyordu, sinirlerini tepesine getiren yüksek ve titreyen bir sestti.

Belki kırk adım attıktan sonra, arkasına dönüp baktı. Birbirinin içine geçmiş gibi duran vinçlerin arkasında hala yolcular yavaşça gemiyi boşaltıyorlardı. Bu kadar az uzaklaşmayla geminin kendisi olağanüstü küçük görünüyordu. Sağında Boğaziçi, hafif rüzgarı kesiyor; solunda ise, binaların saçakları, sere serpe uzanmış şehir vardı.

Fazla uzağa gitmek istemiyordu. Kadını gözetim altına aldıklarında her şey çabuk olup biterdi. Arkada kalmak istemiyordu.

Ama yine de biraz daha yürüdü.

Burada, iskelenin sonunda, zincirle bağlanmış alçak parmaklıklar vardı. Yanında insanlar duruyordu. İki ya da üç adam, diye düşündü; sadece oturuyor, sigara ve içki içiyorlardı. Serseriler veya iskele çalışanları mola vermişlerdi. İki şekilde de yanlarına kadar gitmeyi doğru bulmadı. Yeterince uzağa gelmişti zaten.

Tekrar yürümeyi durdurdu ve elini kaldırıp gözlerini ovuşturdu. İç güdüleri yanıltmıştı onu. İskelenin bu tarafında adamlardan ve parmaklıklardan başka bir şey yoktu.

Elini gözünden çektikten sonra, kadını gördü.

Kadını parmaklıkların çok yakınında görünmüştü. Tıpkı ıslak bir sıçana benziyordu, sırlıslıklamdı ve saçları parlıyor, alçakta yerin hizasında duruyordu. Titrek ışık, ayaklarından suyun üstüne doğru kayıyordu.

Keyes emin olmak ister gibi gözlerini kırıştırdı. Evet, kadındı. Serserilerin veya onlar her kimdilerse onların yanına doğru hareket ediyordu. Bir şey söylüyordu. Sessizce gülerek cevap verdiler. Sonra eğildi, hala yere çok yakındı, o kadar yakındı ki, bu onun gölgesi bile olabilirdi ve demir parmaklıkların orda ağlamaya başladı.

Keyes hayal mi görüyordu? Gözleri yorgundu; beyni yorgundu. Hayır. Onu tekrar gömüştü, parmaklıklarda, doğrulmaya çalışıyordu.

ONİKİ

1.

Hannah donuyordu.

Demir parmaklıklara doğru yürürken kollarını ısıtmaya çalışıyordu. Şimdi, rıhtımın yanındaki boş yoldan koşarak, şehrin uygun bir yerine götüreceğe benzeyen ara sokaklardan birine girebilirdi. Kollarını vücuduna iyice yapıştırmıştı. Sıyrıklar ve soğuk teni, tüylerini diken diken yapıyordu. Sağdaki soluk yaraların tam yanında yeni yaralar oldu, diye düşündü. Vücudu kanvas gibi olacaktı lekelerin ve izlerin gökkuşağında çeşitli zorlukların hikayesini anlatacaktı ilerde. Otuz yıldır jimnastik salonları, yosun banyoları ve masajlar gerçek dünyaya tenini fazlasıyla yumuşak bırakmıştı. Şimdi vücudu artık uyan sinyali veriyordu.

Bir kez ara sokaklara ulaştı mı bütün gücüyle koşacaktı. Plastik çantanın içinde cüzdanını araştırdı, çantayı yırttı. Elleri titriyordu, ama görmezden geldi. Tam burada elbiselerini değiştirecekti, bu göreceli gizlilikte ara sokakların başından yayalar geçiyordu, ama karanlığın içine bakmıyorlardı. Taksiye bindiğinde saçları hala nemliydi, ama yapacak bir şey yoktu.

Boğazın suyu yağlıydı. Tenine yapışan yağdan kokuyu duyabiliyordu. Çantasından gizlice parfüm şişesini çıkardı, titreyen elleriyle tuttu ve avuçlarına biraz döktü. Avuçlarından kulaklarına, boynunun altına ve bileklerinin iç tarafına sürdü. Parfüm şişesini tekrar çantasına koydu. Şimdi sıra kıyafetlerini değiştirmeye gelmişti.

Ve sonra kuvvetli bir duygu, omzunun üstünden arkaya bakmasını sağladı.

Bir adam aceleyle karşı yola geçiyordu. Onun olduğu yöne doğru geliyordu.

Yoğun bir korku kaplamıştı içini, sımsıkı kucaklamıştı sanki onu, aniden üşümesi geçmişti.

2.

Keyes telefonu kulağına götürdü.

Küfür ederek tekrar cebine soktu. Dünyadaki bütün düzenlemeler bütün kaynaklar, bütün çalışanlar, feng shui ve yaygın spektrum teknolojisi kullanan 900 MHz'lık cep telefonları, hepsi zaman kaybıydı.

Bir an için karar verememişti. Kendi adamlarıyla bağlantı kuramıyordu. Kadını kendisi mi takip etmeliydi, kendi ayaklarıyla, yoksa geriye dönüp Dietz'e neler olduğunu mu anlatmalıydı?

Zaman yoktu. Kadın gidiyordu zaten. Ve onu görmüştü.

Takip etmeye karar verdi.

Ara sokaklara geldiğinde, kadın gitmişti. Islak izler kaldırımdan gittiğini gösteriyordu. Leş gibi kokan bir çöp yığınının arasından geçti. Pis kokuyla parfüm kokusu birbirine karışmıştı. Bu kadar kritik bir anda, kadın gerçekten durup kendisine parfüm mü sıkırmıştı? İnanamıyordu.

Sokakları gezdikçe edindiği ilk izlenim, şehrin düşündüğünden daha modern olmasıydı.

Dünyayı umursamaz bir tavrı olan şoför, boru sesine benzeyen kornasıyla trafik kurallarına uymayan yayaların arasından geçiyordu. Güneş batmıştı, ama kadınlar sadece yüzleri ve omuzları açık değil, aynı zamanda kollan bacakları ve büyük miktarda basenleri açık olarak yürüyorlardı, tamamen özgür Müslümanlardı. Sokak satıcıları engabeli yollarda el arabalarını geri geri sürerken güvercinleri tekliyorlardı. Sağında Pizza Hut, solunda ise McDonald's vardı.

İkinci izlenimi, kadının çoktan ortalardan kaybolduğuna dairdi.

Mümkün değildi. Keyes'in gözleri suyun bıraktığı izlerden kalabalığa doğru çevrildi. Bu izleri takip etti.

Orada, yarım bina ötede sarı bir taksi duruyordu. Ön camdan kadının kafasının arkası görülebiliyordu. Taksi yoğun trafikte öylece duruyordu.

İHANET

Sonra trafik açıldı ve taksi ilerlemeye başladı.

Keyes döndü ve kendine taksi aramaya başladı. Geldiğinden beri hiç para bozdurmamıştı. Sadece Amerikan doları vardı. Büyük ve hızlı taksilerden biri orada duruyordu, elini kaldırıp işaret etti; hemen arka koltuğa geçti, ağızından çıkan sözlere kendi de şaşırdı: "Öndeki taksiyi takip edin."

Taksi şoförü anlamamış halde boş boş bakıyordu. Bu sefer, mimikleriyle işaret etti. "Takip edin," dedi. "Lütfen."

Şoför anladığını belli ederek başını salladı ve büyük bir şiddetle gaza bastı.

Taksimetreyi açmamıştı, bu da şoförün yolculuk bittiğinde kendisini kazıklamaya çalışacağını düşündürdü Keyes'e. Arkasına yaslanıp anlamamış gibi nefesini tuttu.

İlerdeki ışıklarda, kadının taksisi sağa döndü. Takip ettiler. Yol daralmıştı; Fast-food restoranların yerini Avrupa tarzı kafeler ve butikler almıştı. Tekrar döndüler ve aniden karşiki camdan diğer cama asılmış bir çamaşır ipi çıktı önlerine. Üç parçalı takım elbise giymiş bir adam yollarını kesti. Adamın yanında at arabası vardı, şok edici bir beraberlik. Şoför kornaya bastı. Takım elbiseli adam ve at arabası yoldan çekildi; şoför gaz pedalına basıp aralarından geçti.

Hemen hemen bir dakika boyunca iyi bir hızla ilerlediler. Şimdi birkaç araba, daha çok el arabası vardı; sokaklar daha daralıyor, mimari çağ dışı bir hale dönüyordu. Sonra kadının arabası yavaşladı tekrar, geniş bir kapıdan çıkan Japon turistler tarafından önleri kesildi. Ünlü Kapalı Çarşı'ya gelmişlerdi.

Bir dakika geçer geçmez, kadın taksiden inmiş, Japonların arasına dalıp, kalabalık arasında yok olup gitmişti.

Keyes bir hışımla taksinin kapısını açtı, arkasından taksi şoförünün bağırmasına aldırmaz etmeden uzaklaştı. Üç kağıtçılık böyle yapılır işte, diye düşündü.

3.

Kapalı Çarşı'nın kapalı ana koridorunda yürümek sanki zamanda geriye gitmek gibi bir şeydi. Hava pirinç cila, tütüsü, ter, kızarmış et ve yağ kokuyordu; tükenmişliğin kokusu vardı. Hannah'ın dışarıda gördüğü modern giyimli insanlarla kıyaslanınca, yöresel Türkler türban ve peçe takıyorlardı. Kürtler, Yahudiler, Ermeniler, Japonlar, Amerikalılar, Almanlar, Fransızlar vardı. Yerleri tahtayla döşenmiş holde gümüş, altın, kehribar, deri, halılar, platin, ipekler, samurlar, doldurulmuş kobra yılanları, antika silahlar vardı ve her yer işportacı satıcıların mallarını satmak için bağırışmalarıyla doluydu:

"Osmanlı İmparatorluğu'ndan kalma gerçek silahlar! Kılıçlar ve hançerler, incili kınlar ve sahte tabancalar!"

"El yapımı gümüş servis tepsileri! Zarif ipekler, kumaşlar, yastıklar ve gecelikler, kaftanlar ve peçeler, hediyelik eşyalar, çok uygun fiyatlara!"

"Bakır ve pirinç! El yapımı çömlekler! Seramikler! Som gümüşler! Kilimler! Baharatlar!"

Hannah kalabalığın içine daldı, adamın takip edip etmediğini görmek için ara sıra arkaya göz atıyordu. Kimdi acaba? FBI mı? Amerikan polisi mi? Veya sadece görevine bağlı bir gümrük yetkilisi miydi? Giriş, arkada kaybolan caddeye açılıyordu. Fakat bu insan denizinin arasından adamın ona baktığını, hala onu takip ettiğini hissediyordu.

Tekrar yürümeye devam etti.

Çarşı bir seri hole bölünmüştü ve her koridorda tek bir çeşit eşya satılıyordu. Ana kalabalığın içine girdiğinde normal halk ve turist kabilelerinin arasında sürüklenerek zor yönünü değiştirmeye çalışıyordu; bir koridorun gümüşlerle, diğerini firuzelerle, başka bir koridoru da asılı halılarla dolu olduğu gözüne çarptı. Aklına çok önemli bir soru gelmişti: koridorlar ayrı çıkışlara mı açılıyordu, yoksa tek bir çıkış mı vardı? Tabii ki, bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ama adam onu takip eder ve o da çıkışı olmayan bir

İHANET

koridora girerse...

En azından şansı yaver gidebilirdi.

Sağ tarafına daldı, az kalsın, tepsisinde elma çayı taşıyan çocuğu devirecekti, ardından başına koyduğu halılarla dengesini sağlamaya çalışan adamın yanından geçti. Aniden müzik enstrümanları satan dükkanların olduğu koridoru gördü: dar kemancı dükkanının adı Kemeñçe ve Zurna'ydı. Ancak koridor ilgi gören, kalabalık bir yerdi. Tam karşısındaki daha az kalabalık koridoru seçti ve yürümeye başladı.

Koridor yarısına kadar piriñ eşyalarla doluydu: piriñ satranç tahtasının taşları Yüzüklerin Efendisi filminin karakterlerinden yapılmıştı, piriñ nargileler aromalı tütsüleriyle kil tepsilerde yanıyordu. Bir delilik yapıp, içinin bir parçası, alışveriş seven parçası durup bir şeyler satın almak istedi. Durabilir, bu satıcılardan biriyle sıkı pazarlık yapabiliirdi ve belki, kalabalığın arasında o kadar doğal dururdu ki bu, arkasından gelen adam onu görmeden geçip gidebilirdi. Her şeye rağmen alışveriş yapmak onun en doğal haliydi.

Komşu dükkanın ipekleriyle rafları kapanan bir tezgahın yanına doğru geliyordu, sonra aklına gelen fikrin çok da saçma olmadığını düşünmeye başladı. Geceliklerin yanındaki sırada asılı peçeleri, örtüleri, kaftanları ve reklam neonlarını gördü. Coca-Cola/ Budweiser/ Marlboro. Gözleri dışında peçe her yerini kapatacaktı.

Dükkan sahibi bir adım atıp yolunu kesmişti.

"Française?" dedi.

Hannah gülümsemeye çalışarak, "Non, Americaine."

"Mais vous parlez bien le français."

Hiç kuşku yok ki, bu Amerikalı ev kadınlarını pohpohlamaya yönelik önceden hazırlanmış bir konuşmaydı. Parmağıyla ipek eşarplardan birini gösterirken hala gülümsemeye çalışıyordu. "Kaç lira?" diye sordu.

"Kaç lira mı? Yoksa Amerikan doları mı?"

"Dolar lütfen."

Turistler kaba bir biçimde dirseklerini vurarak sürü halinde yanından geçiyorlardı. El çantasını sıkıca kavrayıp gözlerini dükkan sahibinin üstüne dikmişti. Eğer adam onu koridorun sonunda dönerken görmüşse, takip etmişse, şu an yaklaşıyor olmalıydı. "Sizin için yirmi dolar."

"Ve şununla birlikte..." Kaftanlardan birini işaret etti. Dünyanın bu tarafında ne diyorlardı ona? "Bununla birlikte ne kadar?"

"Bu benim en iyi ürünüm. Yüz dolar. Ama sizin için, yaşmakla birlikte seksen dolara olur. Çünkü yüzünüzü beğendim."

"Deneyebilir miyim?"

Satıcı ağzındaki tüm siyah dişleri göstererek, yaşmağı ve kaftanı raftan indirdi.

Hannah ipeklerin arasından geçerken adamın yardımcı olmasına izin verdi, ilerlerken çantasını sağ elinden sol eline geçirdi. Üstündeki ıslaklığı adam hissetmiş olmalıydı. Saçlarındaki nemi çoktan fark etmişti zaten. Acaba bir şey söyleyecek miydi?

Hiçbir şey söylemedi. Hiç şüphesiz adam, İstanbul'a gelen Amerikalı turistlerde daha ne ilginç şeyler görmüştü.

• "Çok güzel," dedi adam, kadının saçına yaşmağı örterken. "Tam uydu. Sanki sizin için yapılmış."

"Gerçekten mi?"

. Biri çanta olan kolunu iteleyerek yanından geçti tekrar; hemen çantasını kavradı.

"Size o kadar yakıştı ki, fiyatı biraz daha düşüreceğim: yetmişbeş dolar."

"Aynanız var mı?"

Arkadaki aynayı büyük içtenlikle sildi. Hannah bir adım attı ve standın arkasındaki duvara yaslanmış aynaya doğru ilerledi. Daha yakına geldi, yaşmağı yüzüne sıkıca örttü. Aynada kendine bakıyormuş gibi yapıp, arkasındaki koridora baktı.

Onu takip eden adam oradaydı.

4.

Yanılıyor muydu acaba?

Keyes bu koridorun sonunda, giden kadının bakışlarını gördüğüne yemin edebilirdi. Ama görüş alanının içinde değildi koridor; kireçlenmiş gibi görünen duvarın önüne kadar devam edip aniden bitiyordu. Ve kadını görememişti.

Hüsrana uğramış bir şekilde çevresinde döndü. Koridorlar labirent gibiydi; kendini kaybolmuş hissediyordu. Belki, bu eski çarşının giriş kısmına gitmeliydi ve orada kadının ortaya çıkmasını beklemeliydi. Veya kadın başka bir kapıdan çıkmış, o da burada bekleyerek zaman kaybediyordu. Eğer kahrolası cep telefonu çalışıyor olsaydı, yardım isteyebilirdi. Fakat, yoktu; tek başınaydı işte.

Çevresinde mallarını satan Türkler vardı. Çok şişman bir Amerikalı onlardan bir tanesiyle tartışıyordu. "Ama bu lambayı koyabileceğim bir yer yok," diyordu kendinden emin olmayan bir ses tonuyla. Bir sonraki tezgahta yöresel kıyafetleri giymiş bir kadın aynada kendine hayranlıkla bakıyordu. Teninin sadece çok az bir kısmı açıkta kalmıştı; açık kalan bölüm bir parmak var ya da yoktu..

Keyes elini şakağına doğru götürdü. Uçakta daha fazla uyumuş olsaydı, şimdi daha iyi düşünüyor olacaktı...

"Bu fiyatlara olursa," dedi satıcılardan biri Amerikalıya, "bizim kazancımız olmaz."

Keyes daha sonra tekrar ana koridora doğru yürümeye başladı. Sonunda kadının bu koridora girmediğine karar verdi. Bu yaptığı çok saçmaydı. Samanlıkta iğne aramaya benziyordu.

Ama içinde bir his vardı: bir çift göz arkasından onu izliyordu. Bir şeyleri yanlış yapıyordu, değil mi? Evet. Ama ne? Kadın bu koridora girmişti. Hayal görmemişti. Sonra kadın durup, kılık değiştirmek için bir şeyler satın aldı. Tekrar döndü.

Aynada kendine bakan kadın oradaydı, üç metre ötedeydi, cüzdanını arıyordu.

"Yetmişbeş dolar," diye tekrar etti Hannah.

Bu düpedüz hırsızlıktı. Hiç şüphesiz satıcı, kadının yarı fiyatına pazarlık yapacağını tahmin etmişti, ama onun buna hiç zamanı yoktu.

Çantasına uzandı.

Ve cüzdanının kaybolduğunu fark etti.

Dili dışarı çıkmış, dudaklarının arasında kalmıştı. Kitap ordaydı, pasaportu ordaydı, giysileri ordaydı. Fakat cüzdanı yoktu. Yoldan geçenlerin ona çarptığını düşünmeye başladı. İşte o zaman cüzdanı çalınmıştı.

Dönüp dükkan sahibine baktı ve çekinerek gülümsedi. "Aman Tanrım," diye söylenmeye başladı. "Korkarım..."

Sonra bir el canını yakarak bileklerinden tuttu.

Gümrükteki adamdı, tenini çürütecek kadar parmaklarını sıkıca bastırıyordu. Ama daha sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi hareket etti. Eğer onu zorlayarak götürecek olsa, oradaki satıcılar nasıl tepki verirdi acaba? Adam tereddüt etmek yerine, sağ eliyle kadının bileğini tutarken, diğer elini de sağ elinin üstüne koyup öylece durdu.

Hannah'ın adamın aceleci tavırlarını anlamak için yeteri kadar zamanı olmuştu. Kırklı yaşların sonunda, hafif göbekli, güçlü dış görünüşü vardı. Koyu renkli, özensiz şeyler giymişti, üstünde kollarının altında koyu ter lekeleri olan beyaz bir gömlek vardı. Zannettiği gibi hükümet görevlisi değildi. Ofiste çalışan biriydi; bir bürokrat. Kimdi bu adam, ve burada ne yapıyordu ve niye onu rahatsız ediyordu?

Satıcı, olanları endişeyle izliyordu. Hannah ileri atılıp kendini rahatsız eden adamın kolunu tuttu. Havaya kaldırdı ve gayet sakin bir şekilde satıcıya dönüp, "Bu adam benim cüzdanımı çaldı," dedi.

Satıcı bakakaldı.

Fakat başka bir adam o yöne doğru geliyordu; lamba için pazarlık yapan şişman Amerikalı. "Bayanın üzerinden ellerinizi çeker misiniz?"

İHANE!

Bürokrat hala ne yapacağını biliniyordu. "Bu adam benim cüzdanımı çaldı," diye bu sefer yüksek sesle bağırdı.

"Dostum," dedi turist. "Ellerini bayanın üzerinden çek. Tamam mı?"

Şimdi başka bir grup o yöne doğru geliyordu. Avrupalı gençlerdi, yirmi ya da yirmi bir yaşından daha büyük değillerdi. "Bir sorun mu var?" diye içlerinden biri sordu.

"Her şey kontrol altında," dedi Amerikalı. "Eğer bu beyefendi bayanın gitmesine izin verirse..."

Adam Hannah'ın kolunu bıraktı, ama Hannah adamın kolunu bırakmıyordu. "Benim cüzdanımı çaldı ve beni takip ediyordu."

Gençler etraflarında gelişigüzel bir çember oluşturmuşlardı. Adam başını salladı ve sonunda konuşmaya başladı. "Bu kadın bir kaçaktır. Burada..."

"Bayanın cüzdanı sende mi ahbap?"

"Hayır, hayır. Ben..."

"Senin cüzdanını çalsalardı, ne yapardın?"

Hannah adamın elini bırakmıştı artık ve yürümeye başladı. Satıcının gözleri onun üzerindeydi, hala üstündekileri çıkarmamıştı. Adamın aklından geçenleri anladıktan sonra, derhal yaşmağı çıkarıp adama verdi ve ardından kaftanı çıkarmaya başladı.

Şimdi bürokrat savunmaya geçmiş halde bakıyordu. Amerikalı adam ve gençler gözlerini dikmiş onu izliyorlardı. Bir an için Hannah, adamın o savunmaya geçmiş halinin altında yoğun bir kızgınlık olduğunu fark etti.

Sonunda kaftanı çıkardı, satıcıya verdi.

"Kadına bakma," diye emretti Amerikalı. "Bana bak. Hadi ceplerinde ne varmış gel bakalım."

"Beyefendi. Siz anlamıyorsunuz..."

"Bana söylediğimi tekrarlatmayın."

Aniden bürokratin yüzü değişti, yüzünün ifadesi, daha uyumlu, anlaşmacı, daha yatıştırıcı bir hal aldı. "Beyefendi," diye tekrarladı. "Bu durumun size nasıl görüldüğünü biliyorum. Fakat inanın bana, her şeyi bilmi..."

Hannah çoktan gitmişti.

Bürokratin bir hamle yapıp arkasından gelmek istediğini, ama Avrupalı gençlerin onu engellediğini hissetti. Omzunun üstünden en son baktığında, Amerikalının eli bürokratin omzundaydı şimdi. Acele ederek uzaklaştı.

"...size iki defa sordum. Sizi uyarmıştım..."

Hannah, Yüzüklerin Efendisi karakterlerinden yapılmış satranç tahtasını, **pirinç nargileleri**, tütsüleri geçip ana koridora geri dönmüştü. Üç parçalı mavi takım elbiseli polis memurları yanından geçti, üniformalarına emniyet ismi dikilmişti. Kadının geldiği koridora döndüler, daha da yükselen sese doğru koştular.

Kalabalık, kadını ağaç dallarının sardığı gibi sarmış, ana girişe doğru sürüklemişti.

ON ÜÇ

1.

Anımsayabildiği kadarıyla, Francis Dietz'in gözleri her zaman anlamlı bakardı.

Nur içinde yatsın, annesi keskin zekasını ve olağanüstü saflığını her zaman övmüştü. Okul arkadaşları da benzersiz gri renkteki tenini överdi hep. New York'ta gittiği acenter ler de, ilk önce çabukluğu konusunda yorum yaparlardı ve zaman geçtikçe, doğal olmayan derin hisleri de söz konusu edilmişti ve birden fazla kişi gözlerinin sonsuza kadar parlamayacağını söylemişti. New York'tan sonraki yıllar, gözleri, bakışları değişmeye devam etmişti.

Artık sonsuza kadar parlamayacaktı. Herhangi bir mesafeden içlerine işleyecek şeylere gözlerini kapamıştı, bütün aynalar gibi, bakışların geldiği yönü değiştiriyorlardı.

Dietz'in bir çok sırrı vardı.

Şimdi, iskeleye şöyle bir baktığında, Dietz pek çok şey görüyordu.

Bir şeyin yanlış gittiğini anlamıştı. Keyes gideli daha altı dakika olmuştu, ama sezgileri ona Keyes'in hemen geri dönmeyeceğini söylüyordu. Kadın beraberinde bir şeyleri de götürüyordu. Keyes de o şeylerin arkasından gidiyordu. Çünkü kadın yalnız çalışmıyor, diye düşündü Dietz. Tek başına bir kadın Keyes'i, hiç yardım olmaksızın peşinden sürükleyemezdi.

Dietz, başka bir şey daha görmüştü. Aurora II'nin güvenlik şefi, Yıldırım'ın yüzünde görmüştü bu şeyi. Yıldırımın gözleri uykuluydu, ama bu bitkinliğinin altında başka bir şey vardı, suçluluk duygusu ve aşırı dikkatlilik.

Sadece seziyordu. Ama sezgileri yıllarca Dietz'e yardım etmişti. Onlara güvenmeyi öğrenmişti. Gümrükte durup, içindeki şüpheleri belli etmemeye çalışarak, sakince buzlu camdan Yıldırım'ı seyretti.

2.

Karaya çıkmaları iki buçuk saat sürmüştü.

Sonunda, en son yolcu da arabaya bindirilip otele gönderilmişti. Gümrük ofisi sessizliğe bürünmüş, memurlar düşünceye dalmıştı, belki, ortadan yok olan yolcunun, Victoria Ludlow adlı genç kadının, nerede olduğunu tartışıyorlardı. Leonard gruplar halinde toplanmış memurların çevresinde dolaşmış, sanki onlardan biriymiş gibi görünmeye ve konuşmalarından bir şeyler çıkarmaya çalışmıştı.

Ana güvenlik memuru Yıldırım, gümrük memurlarıyla konuşuyordu. Konuşurken omzunu silkiyordu. Kızgın, yorgun ve sıkıntılı görünüyordu. Fakat gözleri ve vücut hareketleri başka şeyler söylüyordu: gizlenmiş bir şeyler, sırlar ve bir an önce gitmek için sabırsızlık vardı.

Dietz izliyor, hepsini değerlendiriyordu.

O ara, Leonard ofise geri geldi. Dietz'e doğru yönelip kısık sesle, "Kahrolası Keyes nerede?" dedi.

Dietz bakışlarını ufak tefek adamın kafasının üstüne, aşağıya çevirdi. Leonard'ı severdi. Tanrı bu adamı yaratırken çok işi vardı herhalde diye düşündü, fakat Dietz, adamın kendisine acıdığını hiçbir zaman görmemişti. Leonard, Dietz'e, ajansa girer girmez, hemen çevresi insanlarla dolan birini anımsatıyordu. Yürekli, iş bitirici bir insandı. Daha sonraları, çevresinde kimse kalmamıştı. Zamanının büyük bir kısmını kendi kendine geçirdi, çiftliğinde saklanarak. "Bu iş mahvoldu," diye devam etti Leonard. "Şimdi ne yapmamız gerekiyor?"

Dietz düşünüp, "Burada bekle," dedi. "Belki Keyes gelir."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben geri geleceğim. Sen dikkatli ol. Belki kadın gemide saklanacak bir yer bulmuştur, gece yarısı çıkmak için plan yapıyordur."

Leonard birkaç saniye daha adama baktı, sanki bir şey daha soracaktı gibi duruyordu. Fakat hiçbir şey sormadı.

Dietz, iyi bir erkek nerede soru soracağını, nerede susacağını bilen erkektir, diye içinden geçirdi. Leonard'ın haberi olmasa da, bu koşullarda, şu an ağzını sıkı tuttuğu için hayatı güven içindeydi. Dietz'in ona olan tüm sevgisine rağmen, eğer Leonard bildiği gibi hareket etmiş olsaydı, şimdi **cezasını** çekiyor olacaktı.

Yıldırım hala gümrük memurlarıyla konuşuyordu, işler daha karışık hale gelmiş gibi görünüyordu. Dietz omzundan hiç çıkarmadığı deri çantasının içini açtı. Parmakları, çantadaki pasaport, ehliyet ve birkaç tane, hem erkek hem de kadın için düzenlenmiş sahte kimliklerin bulunduğu gizli bölmeyi karıştırdı. Dokununca cüzdanını, silahını ve susturucuyu hissetti. Gözlerini Yıldırım'ın üzerinden hiç ayırmıyordu. Yıldırım bakışlarını yerden hiç kaldırmadan, istasyona doğru ilerledi. Oradaki insanların yanından geçti, • arkadaki çıkışa doğru yürüdü.

3.

Eski ve Yeni İstanbul arasındaki mesafe, onları ayıran zarif boğazın genişliğinden oldukça büyüktü.

Boğaziçi'nin Avrupa yakasında, geleneği ve tarihiyle yaşlı şehir uzanmaktaydı. Asya yakasında ise, çelişkili bir biçimde daha modern, batı tarzı banliyöler bulunmaktaydı. Takside giderken, fast-food ve daha şık restoranlar, moda-ya uygun barlar, klüpler görülebiliyordu. Dietz ticari tak-sileri, alışveriş merkezlerini fark etti. Gittikçe evler azalıyor, buna rağmen aralarındaki mesafe birbirlerine daha yakınlaşıyor, fakir görüntü daha da artıyor ve artık ortalıkta taksiler, alışveriş merkezleri görünmüyordu.

Yıkık dökük ahşap evlerin yanından geçerken, Dietz'in ifadesiz gözleri, önlerindeki küçük **sarı** arabayı izliyordu. Araba yavaşladı. Mütevazı iki ahşap evin arasından dar bir sokağa döndü. Dietz, söylemek istediği kelimeleri bulmak için uğraşıyordu, bu dili en son konuştuğu günden bu yana **çok** uzun yıllar geçmişti. Sonra hatırladı. "Yavaş gidin," diye mırıldandı şoföre.

Dar "sokağı" geçerken yavaşça ilerlediler. Yıldırım'ı arabadan inerken gördü. Yüz metre kadar ilerde, Dietz, şoförün arabayı kenara çekmesini istedi. Ücreti dolar olarak ödedi, arabadan indi ve düşünmek için bir an durdu.

Bu çok büyük bir şanstı, eğer Yıldırım hakkındaki hislerinde yanılmadıysa, kadına yardım etmek üzereydi şimdi. Yıldırım şu an kadını alıp götürürse, Leonard'a ve Keyes'e zarar gelecek bir şey yapıp onları riske atmak istemiyordu. Bu adamlara zarar vermek, kurtlarla dolu bir konserve kutusunu açmaya benzerdi ki kesinlikle bu konserve kutusunun kapalı kalmasını tercih ederdi.

Ya da son beş gün içinde eline geçen ilk fırsat mıydı bu?

Keyes bu özel iş için Dietz'i görevlendirmeseydi, bu beklenmedik fırsat karşısına çıkmayabilirdi. Bir yılı daha, belki beş belki on, çiftlikte oturmaya ve Elizabeth Webster'i etkileyecek yeteri kadar serveti yapmak için herhangi bir fırsatı bekleyerek geçirecek olabilirdi. Belki de ömür boyu bekleyecekti.

Ama Keyes ona bu görevi vermişti işte. Ne, olursa olsun, görünmeden ve resmi kanalları kullanmadan yapmıştı bunu Keyes. Yani Dietz hamlesini yaptığı zaman, Keyes'in çevresinde topladığı bu ıvır zıvır takım dışında kimseyle karşı karşıya gelmeyecekti... ki bu takım da bildiği kadarıyla, tamamen Leonard'tan oluşuyordu. Dietz gibi tecrübeli bir adam için, Leonard çok da sorun değildi.

Gece sıcaktı, hafif, ılık bir rüzgar esiyordu. Semtin mütevazılığına rağmen, havada çok güzel bir şey vardı: beraberlik hissi ve dürüstlük. Dünyada nereye giderse gitsin, bu duygu her zaman aynıydı. Her şeye rağmen fakir mahallelerde, zengin mahallelerden daha fazla huzur yayılıyordu etrafa. Ya da belki, bu sadece bir yanılsamaydı. Belki de, gerçekten burada yaşandığında, bu şekilde düşülmeyecekti.

Geldiği yolun ortalarında iki çocuk, sırayla tek bir kaykaya biniyordu. Onlar dışında sokak bomboştı. Akşam yemeği zamanıydı tabii. Mahalle halkı akşama hazırlanı-

İHANET

yordu. Şehrin arka tarafında ise, gece hayatı yeni başlamak üzereydi; ama burada gün çoktan bitmişti.

Dietz çocuklara doğru yürüdü, onlara yol vererek yollarından geçti. Dar sokağın yukarısında Yıldırım'ın arabası duruyordu; tekrar çevreye baktı. Çocuklar kaykaylarıyla oynuyor, gülüyorlardı. Bir deri bir kemik gri sokak kedisi, arabanın çamurluğuna oturmuş, bir gözü titreyerek Dietz'e bakıyordu.

Bir an için arkaya dönüp kediye tekrar baktı. Sonra arabaya yürüyüp kapısını açmaya çalıştı. Kilitli değildi. Hızlı bir şekilde arabanın içini kontrol etti, boş bir İngiliz Ovals sigara paketi, uçları yıpranmış şehir haritası, sigara izmaritleriyle dolu bir kül tablası ve ıvır zıvır şeyler vardı. Doğrular kapıyı yavaşça kapadı. Sağındaki ev karanlık sessiz ve bomboştu, terk edilmişti. Solundaki evin ışıkları ise beyaz perdelerin arkasından parıldıyordu. Yıldırım'ın girdiği ev burasıydı.

Omzundaki çantadan, değiştirilmiş S&W 39 Model bir silah ve susturucu çıkardı. Susturucu 9 milimetrelilik bir silah kadar büyüktü; ikisinin birleşimiyle -önce birbirlerine takılmalıydı- kullanılamayacak kadar büyük oluyordu. Ama Dietz, büyük ya da küçük fark etmez, bütün sessiz silahlara alıştı. S&W 39 Model, Amerika Birleşik Devletleri Özel Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri SEAL tarafından kullanılmış bir silahtı. 'Köpek Yavrusu' olarak bilinirdi, muhafız köpekleri sustururkenki pratikliği harikaydı. Aynı zamanda, çiftlikteki o uzun işsiz günlerinde bu silahla kendi kendine çok alıştırma yapmıştı.

Sokağın aşağısından bir araba bu tarafa doğru geliyordu. Kendini karanlık bir köşeye çekip silahını kaldırarak izlemeye başladı.

Bu başka bir taksiydi. Taksinin arka koltuğundan bir kadın indi. Bir saniye durup hafifçe eğildi ve şoförle konuşmaya başladı. Sonra taksi yoluna devam etti. Kadın orada birkaç saniye daha oyalanıp eve girdi. Bitkin bir halde olan kadın gençti, pislik içinde olmasa güzel de sayılırdı.

JOHN ALTMAN

Her şeye rağmen i güdüleri onu yanıltmamıştı.

Kadın, saçını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra, kapıyı çaldı. Dietz, konuşmaları dinlemeye çalıştı, ama rüzgar sesleri havaya dağıtıyordu.

Kadın evin içine girdi ve arkasından kapı kapandı.

Dietz dudaklarını ıslattı. Bir sonraki hareketine hazırlanırken, derin derin, altı saniye içeri, altı saniye dışarı nefes alıp verdi.

ONDÖRT

1.

Şoför taksimetreyi durdurduktan sonra, dönüp Hannah'a baktı.

Hannah gözlerini şoförün gözlerinden kaçırmıştı. Çantasını açtı, içini karıştırdı ve saatini buldu. Frank'in hediye ettiği C&D marka saatiydi; değeri yüzlerce dolardı. Ama büyük olasılıkla, suyun içinde zarar görmüştü. Şoföre uzattı.

"Tamam mı?" dedi.

Adam saati aldı, inceledi, kulağına götürdü. Hannah kapıyı açıp dışarı çıktı, çantasını göğsünde sıkıca kavramıştı. Ya al ya bırak, diye düşündü.

Bir saniye sonra araba hareket etmeye başladı. Yani adam saati almıştı.

Hannah'ın gözleri, evin önündeki eski püskü posta kutusunun üzerindeki numaraya çevrilmişti. Bu, Yıldırım'ın ona ezberlemesi için verdiği adrestir. Şimdi, cüzdanı bile yoktu, Yıldırım hala yardım edecek miydi acaba? Söz verdiği parayı teslim edeceğine hala inanacak mıydı?

Güvenilir bir görünüş sergilemek için çantası yanında olsaydı çok daha iyi olurdu. Ama çok kötü durumdaydı şu an; ıslaklık giysilerinden tenine, hatta kemiklerine işlemişti. Kolundaki sıyrık koyu kırmızıya dönmüştü. Büyük ihtimalle aynı hissettiği gibi, dış görüntüsü yorgun ve yolunu şaşırmış görünüyordu..

Gözlerini kapadı, bir süre kapalı tuttu, sonra açtı ve küçük eve doğru yürüdü. Kulağının arkasından çıkan bir tutam saçı tokayla tutturdu ve kapıyı çaldı.

"Evet?" dedi bir ses.

Hannah dudaklarını sıktı ve "Merhaba," diye cevap verdi.

Kilidin açıldığını duydu. Kapıya cevap veren adam zayıf, uyanık bakışlı bir Filipinliydi. Adam yol vermek için

kenara çekildi, Hannah'ı içeri girdi.

Ondeki oda rutubetliydi, mutfak haline getirilmişti. İçeride, müzik kanalı açık bir televizyon, kırık dökük bir kanep ve küçük yemek masası vardı. İki çocuk dizüstü olumuş televizyon seyrediyordu. Hannah'ın solunda, sobanın yanında bir kadın dikiliyordu. Hat sanatıyla yazılmış bir yazı çerçevelemiş beyaz perdeli pencerelerin arasına asılmıştı. Çatlamış açık kapıyı geçince başka bir oda buluyordu; odadaki ranzaya şöyle bir baktı. Hemen hemen Chicago'daki gardırobunun ölçülerindeki bu yerde dört kişi yaşıyor, diye düşündü.

Yıldırım hiçbir yerde görünmüyordu. Çocuklar merakla ona bakıyorlardı. Sobanın yanındaki kadın pek ilgilenmemişti.

Adam isteksizce kanepeyi gösterdi. Hannah gidip oturdu ve elindeki çantayı sıkıca dizlerinin üstünde koydu.

Birkaç saniye sonra, çocuklar sessizce Türkçe konuşmaya başladılar. Adam ortadan kaybolup, arkadaki odaya gitti. Kadın tencerenin birini sobanın yanına, diğerini üstüne koydu.

İki dakika Hannah hareket etmeden oturdu. Sobadan baharatlı ve egzotik kokular geliyordu; midesi tembelce guruldaydı. Yıkabileceği bir banyo olup olmadığını merak etti. Göremedi, belki arka odadaydı. Sorabilirdi ama, sorun çıkarmak istemiyordu ya da ilgi çekmek istemiyordu. Bekleyebilirdi.

Yıldırım'ın buraya gelmesi ne kadar sürerdi acaba? Şu an uçakta olmak, ülkesine dönmek istiyordu. Başına ne gelecekse gelsin, dönmeye hazırdı.

İki dakikâ geçtikten sonra, çantasını açtı. Pudrasını çıkarıp aynada kendine baktı. Hiç şaşırtıcı değil, korkunç görünüyordu. Saçları yağ içinde birbirine karışmıştı, yüzü lekeli ve şişti. Temiz ıslak bir mendil bulup yüzünü sildi ve rujunu sürdü.

Aniden, çocukları diz çökmüş önünde oturuyor gördü. Hafif şaşkınlıktan sonra anladı ki, bunlar saçları kısacık

İHANET

kırpılmış iki kız çocuğuydu. Kocaman siyah gözleriyle dikkatle ona bakıyorlardı. Hannah da onlara sert bir bakış fırlattı. Bir dakika sonra, kızlardan birisi pudrasına uzandı. O an kadına dönüp, çocuğu engelleyip engellemeyeceğini merak etti. Ama kadın sobayla ilgileniyordu. Yani, yardım eden kimse yoktu. Hannah kızın pudrayı almasına izin verdi, diğer kız da ruja uzandı.

Kadın sobadan başını kaldırdı ve çocuklarına baktı. Hiçbir şey söylemedi. Dikkatini tekrar tencereye verdi.

Hannah arkasına yaslandı, kızların oynamasını seyretti. Şimdi hareketsiz otunmuş, yorgunluk üstüne iyice çökmüştü. Hemen oracıkta uyuyabilirdi...

Uykuya dalmak yerine kendine gelmek ister gibi başını salladı, yerinde doğrulup kendini düzeltti. Yıldırım yakında gelecekti. Ondan sonra da buradan gidebilirdi.

Kızlar gülüyordu. Değerli eşyalara sahip olmuşlardı, büyük kız dudağına ruj sürüyordu. Hannah belli belirsiz onlara gülümsedi. Çantasına uzandı, eli kitaba değdi ve bir çift tırnak makası buldu.

Biraz bekledi, dalgınca tırnaklarını kesmeye başladı.

2.

Leonard hizmetçilerden biriyle arkadaş olmuştu. Bütün yolcuların Aurora II'den ayrılmasına ve güneş batmış olmasına rağmen, rıhtımdan ayrılmayıp, sadece onunla konuşmaktan fazlasıyla mutlu olmuş görünen, tombul, beyaz yüzlü bir kadınla konuşuyordu.

Keyes, gümrük ofisinden olanları izliyor ve kadının Leonard'ı çocuk sanıp sanmadığını merak ediyordu. Belki, bu yüzden bu kadar hevesle onun sorularını cevaplıyordu. Sonra, Leonard'ın çocuk olup olmadığına kendisinin inanıp inanmadığını merak etti, doğruyu bilmiyor muydu? Bunu söylemesi zordu. İnsan bir kez gerçeği bilince, unutmaması nerdeyse imkansızdı, diye düşündü.

Keyes olanları gözden geçiriyordu. Her şey ters gitmişti; beklenmedik bir şekilde yanlıştı ve zaman akıp gidiyordu.

Keyes, nerdeyse iki koca saati, polis karakolunda rüşvet vereceği kişiyi aramakla geçirmişti. Rıhtıma döndüğünde, kadının ve Dietz'in birlikte ortadan kaybolduğunu öğrendi.

Fakat Leonard ve hizmetçi kadın, sanki hiç aceleleri yokmuş gibi rahat rahat sohbet ediyorlardı.

Keyes saatine baktı ve beklemeye devam etti.

Sonunda, Leonard yüzünde kocaman gülümsemeyle kadının yanından ayrıldı. Keyes'e doğru yürürken yüzündeki ifade değişip, gülmesi yok olmuştu. Yakına geldi ve alçak sesle konuşmaya başladı:

"Adı Yıldırım. Geminin baş güvenlik görevlisi."

Dietz'in rıhtımdan beri onu takip ettiğini söyledi. Keyes, cesaret verici bir şekilde homurdandı.

"Cathy diyor ki..."

"Kim?"

"Cathy. Hizmetçi kadın."

"Evet."

"Yıldırım gemideki Bascara isimli başka bir hizmetçi kadınla arkadaşmış. Limana geldikleri zaman, kadının evine yemeğe gider, ailesiyle birlikte yemek yemiş. Cathy'e göre, bunu her zaman yaparlarmış."

"Kadının evi," diye tekrarladı Keyes.

Leonard hınzırca gülümsedi. "Bende evin adresi var," dedi.

3.

Daha sonra bu konuyu düşündüğünde; Hannah banliyödeki o küçük evde olanları düzeltebilirdi, diye düşündü, ama o an için böyle hissetmiyordu.

Hannah kanepede oturmuş tırnaklarını keserken, Yıldırım'ı izliyordu. Yıldırım arka odadan yeni çıkmıştı Yıldırım, Hannah'tan daha önce gelmiş gibi görünüyordu. Ama arkasındaki kadına bakmaktan Hannah'a ilgi göstermemişti. İlgisine kıkırdarak cevap veren, sobanın yanındaki kadınla meşguldü.

Yıldırım'ın bu yönünü görmek çok tuhaf, diye düşün-

LIHANET

meye başladı. Hannah'a çok soğuk **davranırken**, Filipinli kadına bu kadar samimi ve açık davranması Yıldırım gibi çok az konuşan biri için gerçekten çok tuhaftı.

Her şey bir anda anlamsızlaşmaya başlamadan önce; Yıldırım ve kadın sobanın yanında, Hannah kanepede, çocuklar sırtları televizyona dönük değerleri eşyalarıyla yerde ve koca hala arka odada, görünürlerde yoktu.

Sonra kapının çalındığı duyuldu.

Yıldırım kadınla şakalaşmayı bıraktı. Hannah kanepede hareketlendi, **Yıldırım**'la göz göze geldi. Bir süre gözlerini onun gözlerinden ayırmadı, sonra döndü ve kısık sesle bir şeyler dedi. Kadın aniden çocukları kaldırıp, azarlayarak arka odaya götürdü.

Yıldırım nereden çıktığı belli olmayan tabancasını kontrol ediyordu.

Hannah kanepeden kalkmaya yeltendi. Yıldırım işaret etti ve sonra elinde tabancasını sıkıca kavramış halde kapının arkasına geçti. Sonra olanlar, saçma sapan şeylere, gerçek üstü şeylere dönüşmüştü ya da o an öyle gözüküyordu.

Yıldırım kapının yanında şöyle bir sendeledi. Arkasında küçücük bir delik oluşmuştu. Hannah bunu görmüş, ama anlam verememişti. **Kapı** hala kapalıydı. Bu delik nasıl olmuştu? Mantıklı bir açıklama için aklı karışmıştı. Saçma sapan bir şekilde, cebinde fare var herhalde diye düşündü. Belki, fare birdenbire sırtının o bölümünü yemişti.

Yıldırım sert bir şekilde yere oturdu. Garip bir hırıltı çıkardı. Aynı zamanda kapıda da bir delik olduğunu gördü, Hannah. Başka bir fare daha mı vardı?

Artık kapı yerinde değildi.

Kanepeden panik içinde kalkmıştı. Ama ayağa kalkar kalkmaz, donup kaldı. Adam evin içine girmişti. Elinde açık ve parlak renkli bir şey tutmuş, ona yöneltmişti. Büyük bir adamdı; kocaman bir adam. Girdiği şokun etkisiyle, adamın vücudunun genişliği boyu kadar, diye düşündü. Ürkütücü ve kendinden emin şekilde hareket ediyordu.

Loş odaya doğru yöneldi, elindeki şeyi Hannah'ın üzerine tutmuştu, evin arkasına doğru yürüdü. Sonra fısıltıyla bir şey söyledi. Tanıdık bir fısıltıydı. Hannah, bu aileyi tanıyor, diye düşündü. Onlarla bir anlaşma yapmıştı, O ve Yıldırım'a ihanet edilmişti. Bu adam, her kimse, onlardan bir adım daha öndeydi. Arka odadaki aileye fısıltıyla bir şeyler söyledi.

Fısıltıyı ağzıyla yapmamıştı; bir elinden diğerine geçen, o parlak objeyle yapmıştı ve fısıltısı açıkça aileyi kendine getirmek içindi. Arkasını dönüp, Hannah'ın yüzüyle karşılaşınca, Hannah diğerlerinin bu işe karıştırılmayacağını anladı. O beş saniye içinde nelere tanık olduğunu kabul etmesi günlerini aldı.

Adam ona doğru yaklaştı. Elindeki şeyi yüzüne tutmuş, kadını koltuğa itmişti. Sağ şakağında yavaşça bir ısı hissetti. Gözü kanla doldu; hızla gözlerini kırptırdı. Sonra adamın elleri ona hafifçe vurarak kadını yere düşürdü, parmakları üzerindeki bluzu yırtarcasına çekiştiriyordu. Bir dakika sonra adam döndü ve kadının çantasına uzandı. İçindekileri rasgele oraya buraya savurup, çantayı karıştırmaya başladı.

Kadının gözleri kapıya yöneldi, kapının üstünde bir delik, arkasında ise sokak ve gece görünüyordu.

Hannah kalkmadan önce, adam bir kere daha vurup onu yere itti. Bacaklarını açarak üstüne çıkmış, dizleriyle kollarına bastırmıştı. Kadın bağırmak için ağzını açtı.

Ama adam eliyle kapadı.

İğrenç yaratık, diye düşündü kafası yere vurulurken.

Korkmuyordu. Bunun yerine öfkeyle dolmuştu.

Ellerini üzerine koymaya nasıl cesaret ederdi?

Ağzından sözcükler dökülüyordu. Ama söylediği şeyler kızgınlığını yansıtmıyordu. Başından defolup gitmesi için söylenmiş sözlerdi, diye düşündü kadın. Kendi kendine, "Bu Frank'ın fikriydi," dediğini duydu. "Hepsi Frank'ın fikriydi, ama ben de ona uydum. Bu yanlıştı ve lütfen, lütfen bana vurma tekrar..."

İHANET

Veya belki de söylediği şeyler adamın dikkatini dağıtmak içindi. Şimdi elindeki tırnak makasını havaya kaldırmış, adamın omzuna **batırıyordu**.

Adamın gözleri birden açıldı. Elindeki gümüş şeyi geri çekti tekrar. Birkaç saniye sonra kadın hiçbir şey hatırlamıyordu.

4.

Leonard'ın kucağında bir şey vardı.

Keyes, bunu araba yavaşlayınca fark etti. İleri doğru uzanıp merakla ve dikkatle karanlığa **baktı**. Bu bir tür silah-tı, kısa bir boru. Leonard kullandığına göre iyi bir şeydir diye tahmin etti. Tanrı bilir, evin içinde neyle karşılaşacaklardı. Eğer kadın, her kimse, Dietz'i oyalamayı becerdiyse...

...oyalamak, diye düşündü. Dietz'in oyalanma şansı neydi?

Keyes, içinde derinlerde bir yerde gerçekten korkuyordu. Fakat yine de, bu duygudan kendini uzaklaştırıyor, yok sayabiliyordu. Tüm bu olanlar kader, diye düşündü. Ne olacaksa, olacaktı. Hiçbir şey yapamayacak duruma gelesiye kadar, elinden gelenin en iyisini yapacaktı. İşte bu kadardı.

Taksi yolun kenarına yanaştı. Şoför dikiz aynasından ücreti ister gibi bakıyordu. Keyes cüzdanını açtı, yirmi dolar çıkarıp şoföre uzattı. Bir dakika sonra dışarıda, taksinin hız yapmasını seyrediyorlardı.

Leonard silahla bir şey yapıyor, sanki bir parçasını yerine oturtuyordu. Keyes sıkılğan bir halde bakışlarını başka yöne çevirdi. Bunu görmek istemiyordu; gerçek silahlar gerçek ölümlere neden olurdu. Yıllarca bu gerçeği kabul etmeye zorlamıştı kendini. Çalışma masasının arkasında her şey karışık, entelektüel bir oyun vardı orada. Çalışma masasının arkasında, her şey basitçe iş yaşamından oluşuyordu.

Leonard'ı geçti, evin yanında, dar bir sokak bulunuyordu. Bu dar sokaktan bir ışık ve motor sesi duyuluyordu.

Orada bir arabanın beklediğini fark etti.

Sonra, araba hareket etmeye başladı, farlar önünü görmesini engellemiştir. Keyes çok net bir şekilde anladı ki, araba onların üstüne geliyordu.

Soluna doğru yürümeye başladı. Oralarda korunabileceği bir yer yokmuş gibi göründü. Fazla zaman yoktu; motor gürültüler çıkararak üstüne geliyordu, sanki tüm dünya durmuştu, farların ışığı her yeri aydınlatıyordu. Ne olacaksa, olacaktı. Hiçbir şey yapamayacak duruma gele-siye kadar, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. İşte bu kadardı.

Arabanın çamurluğu sağ kalçasına çarpmış, onu etrafında döndürmüştü. Kemiğin kırılma sesini duydu. Sonra yüzü kaldırıma çarptı. Akan kanın tadını hissetti. Arkasına dönüp arabanın gelip işini bitirip bitirmeyeceğine baktı.

Ancak araba daha da hızlanarak yoluna devam ediyordu. Leonard eğilmiş, bir şeyler söylenerek koşturuyordu.

Keyes gözlerini kapadı. Nefesi yavaşlamıştı. Kalçasında çok şiddetli bir baskı hissediyordu. Sanki bir fil kalçasına bastırıyordu. Tanrının cezası fil, diye düşündü.

Yine de bu işin güzel bir tarafı vardı. Hatırladığı kadayla, uzun zamandır kendini aç hissetmiyordu.

ON BEŞ

1.

Başka bir telefon daha gelmişti. "Anne," dedi Daisy. "Seni biraz bekletmek zorundayım."

Bekletme düğmesine bastı, ikinci hat çalıyordu, cevap verdi. "Jim Keyes'in bürosu."

"Dick Bierman konuşacak, bekleyin," dedi bir ses.

Daisy, Dick Bierman için bekledi. "Jim," dedi bir erkek sesi.

"Ben Daisy Gilbert, Bay Bierman. Üzgünüm Bay Keyes dışarıda."

"Nerede şu an?"

"Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Ama aradığınızı kendisine söyle..."

"Öğleden sonra gelir mi acaba?"

"Bilmiyorum. Ama aradığınızı mutlaka söyleyeceğim."

"Tanrı aşkına Daisy, bana ipucu ver," dedi Bierman güneyli aksanıyla.

"Öğle yemeği için dışarı mı çıktı? Yoksa golf kursuna mı gitti?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ama gelir gelmez..."

"Bu öğlen uçakla oraya gelmek istiyorum. Orada olur mu acaba?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Bekleyip, kendisiyle konuştuktan sonra gelmeniz en iyisi."

"Cep telefonundan arayayım. Numarası neydi?"

Üçüncü hattın ışığı yanıyordu. Daisy'nin eli ayağına dolaşmaya başlamıştı. Nerdeyse dört aydır bu yeni telefonu kullanıyorlardı, ama Daisy hala nasıl kullanacağını çok iyi öğrenememişti. "Bay Bierman, lütfen hatta bekleyin," dedi karşı taraftan her hangi bir cevap beklemeden. Üçüncü hatta döndü, "Jim Keyes'in bürosu," dedi.

"Daisy."

Arayan Keyes'di. Sesi korkunç geliyordu. Daisy yerinde

doğrulup, "Ne oldu Bay Keyes?" diye sordu.

Nefesi hırıltılı çıkıyordu. "Ben iyiyim," dedi sonra. "Küçük bir kaza oldu. Ama ben iyiyim. Senden bir şey yapmanı istiyorum. Roger Ford'u ara ve Francis Dietz'in bütün dosyasını buraya göndermesini iste. Bir problem çıktığını söyle. Bu problemin Dietz olup olmadığından emin olmadığımızı bildir."

Daisy söylenenleri not etmişti. "Diğer hatta Dick Bierman var şu an," dedi.

"Bierman mı?"

"Buraya gelmek, sizi ziyaret etmek istiyor."

"Şu an bana ulaşamayacağını söyle."

"Söyledim ama ısrar ediyor. Bu öğleden sonra gelmek istiyor. Ve cep telefonunuzun numarasını soruyor."

Uzun bir suskunluktan sonra, "Ailemle ilgili çok acil bir işim çıktığını ve şu saate kadar dışarıda olacağımı...ama lanet olsun, mutlaka gelecek değil mi?"

"Sesi çok karalıydı," dedi Daisy.

"Yarın akşam yemeğinde görüşelim. Ya kendisi gelsin ya da ben ona uğrarım, nasıl isterse."

"Tamam efendim."

"Ve sakın Ditez'in dosyasını unutma. Şimdi elimde olmalıydı."

"Tamam efendim."

"Son bir şey daha. Casper'a söyle; Chicago'dan Victoria Ludlow adındaki kadın hakkındaki eline geçirebildiği tüm bilgileri istiyorum."

Bunları da not defterine yazmıştı.

"Teşekkürler, Daisy."

Üçüncü hattı kapadı ve Bierman'a döndü.

"Bay Bierman? Beklettiğim için üzgü..."

"Ben annen canım," dedi annesi.

"Anne. Üzgünüm. Biraz bekler misin?"

Tekrar denedi. "Bay Bierman?"

"Bayan Gilbert."

"Beklettiğim için üzgünüm. Şu an Bay Keyes'in takvi-

İHANET

mine bakıyorum. Yarın akşam yemeğinde olabilir misiniz?"

"Sanırım gelebilirim."

"Çok güzel. O zaman buraya not alıyo..."

"Akşam yemeğinden sonra biraz gezmek istiyorum. Yatırımlarımı kontrol etmek niyetindeyim, anlıyor musunuz?"

"Tabii ki," dedi Daisy yumuşak bir ses tonuyla. "Saat sekizde diyelim mi? Çevre otellerden birinde sizin için rezervasyon yaptırmamı ister misiniz? Çok güzel oda-kahvaltı oteller..."

"Kız arkadaşım ile kalacağım." Telefon kapanmıştı.

Daisy dudaklarını büzdü. Birinci hattın ışığı hala yanıyordu. Bastı, "Anne?"

"Daisy. Böyle bekletmene..."

"Seni sonra ararım," dedi ve telefonu kapadı.

2.

Hannah kendine geldiğinde boynunda müthiş bir sancı hissetti.

Karamsar bir halde, bir bu eksikti, diye düşündü. Şu an en son ihtiyacı olacak şey bu ağrıydı. Bugünlerde tutulmuş bir boynun dışında kafasında yeterince düşüncesi vardı zaten. İş yaşamında bazı şeyler kötü gidiyordu. Frank'la aralarında bazı şeyler kötü gidiyordu. Yani canını sıkan sadece boynu değildi. Şakakları zonklıyor, gözleri yanıyordu. Kafası, sanki içi boşaltılmış, sonra da kumla doldurulmuş gibi ağırdı. Bu rahatça uyuyabileceği son andı... ama nerede uyuyacaktı?

Arabanın içinde. Dışarıda yağmur yağıyordu. Gözlerini açtığında, arabanın ön camından gri gökyüzünü görmüştü. Rüzgar şaka yaparmış gibi yağmur damlalarını oraya buraya saçıyordu. Araba hareket etmiyordu. Sadece yağmur hareket ediyordu.

Yanında, kucağında onun çantasını tutmuş bir adam oturuyordu. Adam altmış yaşında veya biraz daha gençti.

Kocaman kalası, dikiş izleri olan bir yüzü, kalın bir göğsü ve keskin gri gözleri vardı. Koltukta doğrulmaya çalışan, kadına doğru baktı.

Güldü.

Tuhaf bir gülüştü; bir şeyleri biliyor ve biraz da üzgün gibi. Çantadan bir şey çıkarıp kaldırdı. Hannah'ın Bayan Epstein'den ödünç aldığı kitap, Haçlı Seferlerinin Tarihi. Geçen birkaç günün olayları koşturmaya dönmüştü; hafifçe inledi. Çok fazlaydı. Çok fazla. Gerçek değil...

Adam kitabı açtı, kapağın kenarına yazılmış eğri büğrü bir el yazısı ortaya çıktı. Hannah içindeki yazıları görebiliyordu, baştan savma, karalanmış birkaç denklem gördü. Hannah'ın bu yazıları gördüğünden emin olduktan sonra, adam kitabı çantaya koydu. Çanta kucığında duruyordu. Şu an hatırlıyordu, bu adam kendisine saldıran, aileye sessiz durmalarını söyleyen adamdı. Şimdi iyice baktı adama, yarayı gördü: tırnak makasını batırdığı sol omzunda kan lekesi vardı.

Gözleri kapıya yöneldi. Kapı açık duruyordu. Ama her nedense adam, kaçmasını dert ediyonnuş gibi görünmüyordu.

"Hadi konuşalım," dedi adam.

Hannah hiçbir şey söylemedi. Yağmur artmıştı, ön cama vuruyordu. Yağmurun sesi uzun sürdü, sonra vızıltıya dönüştü. Havaalanı diye düşündü. Havaalanından uzakta bir yerde değillerdi.

"İstersen gitmekte özgürsün. Seni durdurmayacağım. Ben istediğimi aldım."

Bir cevap bekliyor gibiydi. Ama kadın soruyu anlamamıştı. Adam FBI'dan diye düşündü. Değil miydi? Chicago'daki işlediği suçtan dolayı, onu Dünya'nın öteki ucuna kadar takip etmişti. Fakat neden şimdi gitmesine izin veriyordu? Çok saçmaydı.

"Fakat şimdi istersen, kaderin seni buraya sürüklediğini düşünebilirsin. İstersen senin için kim ne yapabilir diye de düşünebilirsin."

İHANET

Hannah hareketsizdi. Adam sürekli ona bakıyordu. "Tamam," dedi adam. "Şu şekilde yapalım o zaman. Ben konuşayım, sen dinle."

Hannah adamın sol elinde kendi pasaportunu gördü. Adam ilk sayfasını açtı. "Victoria Ludlow," diye okudu. "Ama bu senin ismin değil. Senin gerçek ismin bu çantanın içinde. Eminim başka şeyler de vardır bu çantanın içinde."

Uzaklardan bir gök gürültüsü duyuldu.

Gözlerini tekrar kapıya yöneltmek istedi. Eğer arabadan atlasa ve koşsa, acaba onu takip eder miydi? Yapardı herhalde, ama o da kaçmayı başarırdı. Çantası ondaydı. Cüzdanı, pasaportu yanında değildi. Büyük olasılıkla, Amerikan elçiliğine giderdi. Yalvarır, borç ister veya kaçak binerdi arabalara, yine de elçiliğe giderdi. Onu kabul ederlerdi. Ama sonra yakalanırdı. Her şey çok daha kolay olurdu.

Burada oturmaktan iyi, diye düşündü, bu deli adamla burada tıklı kalmaktan daha iyiydi.

Elleri kapıya doğru yöneldi.

"Sana bir teklifte bulunacağım," dedi adam.

Dikkatli hareket ederse, adam fark etmezdi. Kapı kolunu iter, ani bir hareketle dışarıya yağmura atardı kendini.

"Formülün ne anlama geldiğini açıklamam karşılığında, ben de fiyatı artırabilirim..."

Eğer konsolosluğa giderse, hapse girebilirdi. Ama şu an, hapse girmek fikri çok cazip geliyordu. Hücrede birkaç dakika dinlenirdi.

"...elli-elli," dedi adam. Frank sana ne teklif etti bilmiyorum. Ama daha fazlasını veririm. Bununla ilgilenen birkaç tane parti biliyorum. Rakamları düşünüyorum..."

Biraz daha yaklaşıp kapının koluna vurabilirdi.

"...ölçülü bir şekilde," dedi, ve burada tam olarak ne olduğunu bilmeden...ama Keyes hakkındaki bildiklerimi göz önüne alırsak ve bütçesini..."

Kadının parmakları soğuk metale değiyordu şimdi. Kendini hızla koşmaya hazırlamıştı.

"...on milyon," dedi adam. "Ve dediğim gibi, ölçülü bir şekilde."

Kadının eli durakladı.

"On beşe yakın bir rakam da olabilir. Kim bilir? Hepsi buna bağlı. Ama ne kadar çok teklif edersem, o kadar çok bilgi isterim."

Adam pasaportu çantaya koydu. Gömleğinin cebinden bir paket sigara çıkardı, paketi ağzına götürerek içinden bir tane sigara aldı, arabanın çakmağıyla yaktı.

"Veya bu kapıdan çıkar gidersin."

Şimşek çaktı. Bir saniye geçti; tekrar gök gürültüsü duyuldu.

Hannah elini kucağına geri koydu.

"Sanırım bu gürültü bir çeşit bombaydı," dedi adam konuşmak ister gibi. "Bana öyle geldi.."

Çakmakla sigarasını yaktı.

Zavallı Ayıcık, diye düşündü Hannah. Şimdi saçma sapan şeyler düşünme.

Konsolosluğa gidecek ve teslim olacaktı. Partiye katılacak ve sonuçlarına da katlanacaktı. Başka şansı var mıydı? Bu durum her ne idiye, bunun içine kendisi girmişti ve durum gittikçe kötüleşiyordu. Ama hayır, bazı dersler çıkarmıştı Yanlış yapmıştı, ama bunu görmezden gelmenin hiçbir anlamı yoktu. İki yanlış bir doğru yapmıyordu.

Fakat gerçek suçlu Frank'ti. Yanlış yargılama yüzünden suçlu bulunmuştu. Frank yüzünden hapishanede niye çürüsündü?

On milyon, diye düşündü. Elli-elli.

Ve ölçülü bir şekilde.

Beş milyon doların ne gibi faydası olabilirdi ki? Tüm bu olanların hepsini yok edebilir miydi? İkinci bir şans verebilir miydi?

Yine de satacak hiçbir şeyi yoktu. Birkaç dakika önce-sine kadar kitabın kenarındaki o karalamaları görmemişti bile. Eğer bu adamın kendine verdiği rolü oynarsa, bu her ne ise, kesinlikle yalan söylediği anlaşılacaktı bir yerde.

HANET

Hayır, diye düşündü. Çünkü, kendisi **bile bilmiyordu** ne olduğunu.

Ama benim bildiğimi sanıyor.

Adam sigarasından bir nefes çekti. Arabanın camına uzandı, hışımla camı açtı ve sonra kadına baktı.

"Duş almak istiyorum," dedi kadın. "Temiz giysiler. Ve içecek bir şeyler. Sonra konuşabiliriz."

3.

Keyes masanın üstündeki dosyayı açtı, sonra hazırladığı Scotch viskisinden bir yudum içti.

Masasındaki saate göre, henüz beş olmamıştı.

Genellikle çok erken içki içmezdi. Ama zaman kavramını yitirmişti şu sıralar. Uçakla yolculuk yapmıştı, geri gelmişti, batıya doğru gitmişti, doğudan kaçmıştı; kahretsin, şimdi buradaki saat gece yarısını geçmişti. Ve kalçası, bandajla sarılı yerin altı zonkluyordu. Üç saat içinde Dick Bierman'la buluşacaktı, adamı uzaklaştırıp daha çok zaman kazanacaktı. Tanrı biliyor ya, biraz ilaç tedavisi iyi gelirdi.

İçkisinden bir yudum aldı, bardağı masaya koydu, gözlerini ovuşturup dosyaya odaklandı. Dosya Victoria Ludlovv adlı bir kadınla ilgiliydi. Gemi kayıtlarında bulunan ve Epstein'le birlikte olan gizemli kadının adı buydu işte. Birisi bu kadının Chicago'daki dairesine gitmeliydi, diye düşündü, gerçekten kadının kayıtlarda yazdığı adresin varlığını görmek için. Ajans, parmak izlerini alıp, Clarksburg'daki Bütünleştirilmiş Parmak İzi Kimlik Sistemi, IAFIS'e gönderecekti. Aynı zamanda dairesindeki telefona da dinleme cihazı takılacaktı. Aygıt, telefon hattındaki yüksek voltaja bağlanacak; gelen telefonlar dinlenecekti. Dinleme cihazları yerleştirilecek, bilgisayara gizli izleme yazılımı kurulacaktı.

Ancak Chicago'ya gönderecek ajanı yoktu. UBS'deki ilişkileri de kopma noktasına gelmişti. Ve Roger Ford'u arayıp, başka bir iyilik daha istemek içinden gelmiyordu.

Bu kadar zahmete girmek yerine, bir şeyleri anlayıp, bir sonuca varabilseydi gerçekten neler oldu, kimler karıştı, ve niye karıştı?

Birinci dosyayı kapadı, bir kenara itti, ikincisine uzandı. Bu dosya Francis Dietz ile ilgiliydi. Keyes İstanbul'da yapılan katliamdan kimin sorumlu olduğunu bilmiyordu. Kadın olabilirdi ya da Dietz veya ikisi birden. Belki birlikte çalışıyorlardı. Belki bu düşündüğünden daha da büyük bir şeydi ve Epstein'in hesapsız adımları...

...hayır. En kötüsü, olaya birkaç kişinin karışmasıydı. Bir çuvaldaki, birkaç çürük elma. Bu konuyu düşünüp ilgilenecek ve sonuçlandıracaktı. Bu kadardı işte.

Kalçası zonkladı tekrar. Ağzına daha fazla viski aldı, içinde dolaştırdı ve yuttu.

Dosyadan adam hakkında bir şeyler öğrenmek çok da kolay değildi.

Altı yıl New York'ta, COURTSHIP'e bağlı olarak Ruslarla çalışmıştı. Orda yanlış bir şeyler mi yapmıştı acaba? Mümkün görünüyordu. O yıllardan sonra, zar zor abartılı bir hayat yaşamıştı. Pennsylvania'daki sıradan bir çiftlikte, Roger Ford için çalışmış ve dosyaya göre Elizabeth Webster adındaki evli bir kadınla hala devam eden bir ilişkisi vardı. Eğer Dietz yanlış bir şeyler yapmışsa, zamanını boşa geçirmişti.

Keyes içkisinden bir yudum daha alıp, dosyayı okumaya devam etti.

Belki ortada bir komplo yoktu, diye düşündü. Belki Dietz, kendini o gizemli kadınla birlikte bulunca, eline bir fırsat geçtiğini düşünmüştü. Servetini yapmak için bu bir şans diye düşünmüş olabilirdi. Ve sonra, kırklı yaşların başında, güzel bir gülümsemesi olan, tatlı, sarışın Elizabeth Webster'i alıp götürecekti. Kadının burada kocasıyla birlikte Washington'daki bir hayır işinde çekilmiş resmi vardı. Sonra bir yerlerde yeni bir başlangıç yapacaklardı. Yeni ve zengin bir başlangıç. Dietz büyük olasılıkla, sahte kimlik de hazırlamıştı kendilerine.

İHANET

Bunlar olasılıklardı. Dietz, New York'taki bütün işleri yürütmüştü; ajanları bekletmiş, diplomatlarla ve büyük-elçilerle bağlantı kurmuştu. Epstein'in bilimsel hesaplarını satın almak isteyen kişiyi bulacak biriyle anlaşması vardı belki.

4

Ama tüm bunların içine kadın nerede girdi?

Bir sonraki sayfayı çevirdi: Dietz'in psikolojik biyografisi. Daha çok ipuçları ve basit cevaplar bulunabilirdi. Dietz, raporu yazan kişinin tarif ettiğine göre çok az rastlanan bir kişilikti. Problem yaratıcı ve güçlü iç kişilik ilişkileri yaşıyordu. Yine de bu durumu için, herhangi bir tedavi görmeyi düşünmemişti çünkü Dietz problemlerini hiç de problem gibi görmüyordu...

Telefon çaldı. Keyes gözlerini dosyadan kaldırmadan uzandı, düğmeye bastı. "Evet."

"Dick Bierman geldi efendim."

Başını kaldırıp düşünceli düşünceli baktı. Erken gelmiş. Adam oyun oynuyor, diye düşündü. Tanrı'nın cezası adam. Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Cevap vermeden önce, bardağını başına dikip kocaman bir yudum aldı. Midesi boştu; viski doğruca beynine gitmişti. Daha iyiydi şimdi.

"İçeri gönder," dedi.

4.

Beş saat sonra Keyes karanlık ofisine geri dönmüştü.

Notların olduğu bir yığın sayfayı düzeltti, bastonunu duvara yasladı, masanın arkasındaki sandalyeye oturdu ve kendine bir içki daha koydu. Bardağını kaldırmadan öylece boşluğa baktı. Viski artık onu etkilemiyordu, korktu. Bu kadar içmesine rağmen hala etkilenmemişti. Daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Melek tozu. Eroin.

Bierman sonuna kadar oynuyordu. Epstein hakkında bir şey biliyor muydu acaba? Bu yüzden mi şimdi harekete geçmişti, bir saldırı mı hissetmişti? Yoksa sadece budala şansı mıydı?

Keyes, tutamayacağını çok iyi bildiği halde, kendini sözler verirken buldu. Bierman'ın zamanlaması daha iyi olamazdı, yalan söylemişti. Deney bir hafta içinde Gamma sitede aşama kaydedecekti ve UBS'nin etkileri hakkındaki herhangi bir korku -ve genişletilerek, Keyes hakkında da olabilir- diğerlerine eklenecekti. INFOSEC, DARPA ve LANL'nin temsilcilerinin hepsi dahil edilecekti bu toplantıya. Hepsi gördüklerinden çok memnun olacaklardı, Keyes söz vermişti. Beklentilerinin üstünde olacaktı. 'Eleştirel Başarı Üç'ten daha kötü bir şey olmayacaktı.

Bierman hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Keyes'in onu kovacağını, dizginleri kendi eline alacağını düşünmüştü. Tabii ki görüntüde hayal kırıklığını belli etmemiştir. İyi haberlere memnun olduğunu ifade etmişti. Belki, Keyes'in tutamayacağı sözler verdiğinin de farkındaydı. Belki de gösterdiği memnuniyetin hepsi sahte değildi.

Keyes'in aklında bazı isimler dönüp duruyordu. UBS, SIA, DARPA, IAFIS, INFOSEC, LANL, FUBAR.

Bardağın tümünü bir dikişte bitirdi ve şişeye uzandı.

Bir hafta, diye düşündü. Greenvich ve bilgisayar bankalannın formülü yeniden oluşturma şansları neydi acaba? Hiç yok gibiydi.

Mahvolmuştu.

Suç Epstein'indi ve Dietz'in ve Victoria Ludlow adlı kadının. Bu şansızlık olamazdı, diye düşündü. Her nasılsa hepsi bu işin içindeydi. Sanki bir komplo vardı. Bütün bunlar bir adama karşıydı gerçekten, yanın bir adama karşı. Kendi arkadaşlarından uzaktaydı şimdi. Onu tehdit eden güçleri kafasında canlandırabiliyordu; dolanmış, çözülmemeyen bir düğüm. Bunları düşünürken, belki ölmeden bir yıl önce, Jeremy'nin biyoloji dersi için hazırladığı bir projeyi hatırladı. Proje, Rachél'i ölümüne korkutmuştu. Ama Jeremy projeden çok memnundu, teiniz plastik cildi, harika kitap kapağı ve her şeyden çok tüyler ürpertici konusuyla Jeremy bundan çok hoşnuttu. Keyes de projeden çok mera-

İHANET

nundu. Her zamanki gibi Rachel'in anlayamadığı, ama Jeremy ve Keyes'in birbirlerini anladıkları bir durumdu. O yüzden mutlulardı.

Rapor, 'Kral Fare' adında doğal bir fenomen ile ilgiliydi.

Jeremy kucağında kıpırdanırken, oturma odasındaki sandalyede projeyi okuduklarını hatırlıyordu. Jeremy o zamanlar kucağa oturamayacak kadar büyüktü, ama Jeremy'nin içinin rahatlaması için, Keyes o gece öyle yapmıştı. Projeye göre, on dördüncü yüzyıldan yakın zamana, 1963'e kadar, Avrupa'dan Amerika'ya 60 tane 'Kral Fare' görülmüştü. Bilim, bu grup farenin nasıl ortaya çıktıklarını açıklamakta yetersiz kalmıştı. Otuz iki olay olmuştu. Bu olaylarda, farelerin kuyrukları birbirlerine düğümlenmişti. Aslında, farelerin kuyrukları sadece birbirlerine düğümlenmemiş, aynı zamanda beraber büyümüşü, çünkü fareler kuyruklarını birbirlerine düğümlenmeden önce, kuyruklarının içindeki kemikleri kırmışlardı. Kemikler iyileştiği zaman ise, fareler kendi büyüklüklerinden daha büyük bir organizmaya dönüşmüş. 'Kral Fare' olmuşlardı.

Şimdi, karşı karşıya kaldığı şey bu muydu? Çok pis, tiksindirici, birbirine karışmış, aşılması zor bir şey miydi?

Modern bilim 'Kral Fare' olayını, aynı ortaçağ kimyacıları gibi gizemli buluyor, demişti Jeremy son olarak.

Tabii ki gizemli bulmalı. Bilim sadece bir yere kadar ilerleyebiliyordu. Bilimin açıklayamadığı bazı gerçekler bulunuyordu.

Ve Keyes de bunu açıklayacak kişi, hiç değildi. Kendini aptal durumuna düşürmüştü zaten, bu işin en başındaki kişi olarak. Gerçek olan şuydu ki, mahvolmuştu. Oyun sona ermişti.

Basitleştir, diye düşündü. Kontrol edilebilir hale getir.

Varsayalım ki, herhangi bir komplo yok. Paniği bir kenara bırak; endişeyi bir kenara bırak; sadece odaklan. Varsayalım ki, daha önceki düşünce doğrudu ve Dietz sadece ona aniden ve beklenmedik şekilde sunulan fırsatı

değerlendirmeye çalışıyordu, yani işini yapmaya çalışıyordu. Eğer o teori doğruysa, Epstein, çalışmasının bir kopyasını o kadına vermiş olabilirdi. Bu da Dietz'i kızdırmıştı; bu çok somut ve tatmin edici bir açıklamaydı.

Aklına bir şey takıldı. Doktorun dediği gibi, somut bir şey iyi gelecekti.

Keyes bunu kendisi için istiyordu. Hem de şimdi istiyordu.

Şimdi. Notların olduğu kağıtlara uzandı, şöyle bir okudu. Rachel aramıştı, avukatı tekrar aramıştı. Ve Daisy'nin baştan savma el yazısı yüzünden okunmayan, birkaç tane üzücü haber vardı. Henry Chen, talihsiz bir kaza geçirmişti. Frenleri boşalmış, şu an Keyes'in oturduğu yerden otuz mil bile uzaklıkta olmayan bir yerde, arabasıyla toprak yığına çarpmıştı. Chen'in durumu çok kritikti, bölge hastanesinde yatıyordu. Doktorlar çok umutlu konuşmuyorlardı.

Kağıtları kenara itti.

Bir hafta, diye düşündü.

Aklının bir köşesinde yeni bir düşünce oluşmaya başlıyordu.

Şöyle biraz düşününce, kafası aydınlanmaya başlamıştı. Hiç de kötü bir fikir değildi. Aslında bir süredir aklına gelen en iyi fikirdi.

Dietz, denklemleri kendisi için çalmıştı, kadınla beraber veya kadın olmadan. Belki Keyes, oyunun son aşamasına gelirse bile, SİA'yı aramak için bir neden bulabilirdi. Eğer bu Dietz'in ihaneti değilse, ki öyle olmasını tercih ederdi, ortada hiçbir problem olmayacaktı. Ama Dietz yanlış yapmışsa, şimdi de SİA bu pisliği temizlemek için ona yardım edecekti. Büyük olasılıkla Dietz, New York'a gidecek, eski iş arkadaşlarına sırlarını satmaya çalışacaktı. Dietz'in CO-URTSHIP'teki günlerinde kurduğu bütün bağlantılarla ilgili bilgiler Keyes'de vardı. Elinde olmayan sadece, gizlice her şeyi ortaya çıkaracak ve bu işleri takip edecek insan gücüydü.

Her şeye rağmen SİA'ya gidebilirdi. SİA da araştırmayı

İHANET

yoğunlaştırmak için ona yardım edebilirdi. Fazla bir şey istemeyecek; aşırı dikkat çekmeyecekti. Acente, Dietz'in bağlantılarını izleyecekti. Geri kalanını ise Keyes, kendisi ve Leonard için yapacaktı. Leonard İstanbul'da hazır bekleyecek, eğer yakalarlarsa adamın izini takip edecekti. Keyes de kadının Chicago'daki dairesine gidecek ve araştırmayı kendisi yapacaktı.

Mahvolursun, diye uyardı içindeki bir ses.

Eğer bir hile yapmaya kalkarsan, mahvolursun. O zaman pes etmen gerek. Öyleyse Bierman'a git. Tüm doğruları söyle.

Hayır. Onlar Dietz'in izini bulacaklardı; Epstein'in çalışmasını yeniden ele geçireceklerdi. Ve bir hafta içinde, deneye devam edilecekti. Vahşiler kapıda olacak, ilk ve son kez sessizliğe bürüneceklerdi.

Chen'in başına gelenler çok kötüydü. Adamın karısı ve çocukları vardı. Ama hiçbir zaman takım oyuncusu olmamıştı.

Bunu durdurmaya çalışsaydı, demişti Chen, Epstein, senin anlayacağını düşünmüyordu.

Çok haklıydı. Çünkü Keyes ileriye görüyordu. Risk almayı severdi. Modern bilim, 'Kral Fare' olayını, aynı orta çağ kimyacıları gibi gizemli buluyor. Bilim tabii ki, onları bir yere kadar götürebilirdi.

Bir hafta içinde, 'Eleştirel Başarı Üç'e başlayacaklardı. Sonra, eğer hiçbir şey yanlış gitmezse, Keyes haklı çıkmış olacaktı.

Ve eğer, bir şeyler yanlış gidecek olursa, o yanlışın çevresinde uzun süre dolanmayacağını biliyordu. Eğer Epstein'in korkuları doğru çıkacak olursa, yerçekimiyle ilgili tuhaflık bütün laboratuvara yayılacak, oradan yeryüzünün merkezine gidecek ve ortaya kafaları meşgul eden bir durum çıkacaktı. Yerçekimiyle ilgili tuhaflığın yayılması bitmeden önce, yeryüzü tarafından takip edilen yörünge, sadece bir kara delikle meşgul olacaktı.

Ama bu işin bir de güzel tarafı var, diye düşündü. Bütün



acılar son bulacaktı.

Gözleri, masasının üstündeki Jeremy'nin resmine takıldı. Acılara bir son, diye düşündü tekrar.

Bardağı kaldırdı, bir dikişte içti. Chicago'ya gitmesi gerekiyordu. Bunu yapmadan önce Casper'i ziyaret etmeli, kendini gerekli malzemelerle donatmalıydı. Her şeye rağmen, bunu yapabilirdi.

Mahvolmayacaktı.

Bardağı bir tarafa itip telefona uzandı.

ONALTI

1.

Hannah banyodan çıktıktan sonra, ortalarda adamı göremedi.

Ağzıyla komik bir hareket yaptı. Havlusunu vücuduna dolamıştı, çok hoş bir odanın ortasında durup kendi etrafında yavaşça döndü. Adamla ilgili hiçbir şey görememişti, ne bir not, ne de kapıda veya pencerede onun dışarı çıkmasını engelleyecek bir engel yoktu. Çantasının olmadığını fark etti.

Birkaç saniye içinde zaten gitmeyi düşünüyordu. Amerikan elçiliğini bulmak kolay olacaktı, kendini teslim edecekti. Ama oda on beşinci kattaydı; pencerelerden asla çıkamazdı. Eğer asansörden inecek olsa, yan yolda koridor veya lobide adamla karşılaşabilirdi.

Ayrıca, oda çok rahattı: 'İstanbul Four Seasons.' Bir parçası, Mavi Cami'nin gölgesine kurulmuş bir Osmanlı binasıydı. Mümkün olan her açık alana, sütunlu vazolar konmuş, duvarlarında da bu zevkin izleri görülüyordu. Odanın yerleri saf açık gri bir halıyla döşenmişti, her şey doğu tarzındaydı. Temiz, sessiz ve başına gelenlerden sonra lüks bile sayılabilecek bir odaydı.

Hannah odadan ayrılmak yerine, mini bara doğru gitti. Kendine votka tonik hazırladı ve yataklardan birine götürdü. Yatağa uzandı, gözlerini kapadı. Yeni kesilmiş çiçeklerin kokusunu duyuyordu ve klimanın çıkardığı sesi dinlemeye başladı. Hapishaneden daha iyi, diye düşündü.

Ama bu çılgınlıktı.

Adam tehlikeliydi. Ve o şeyle birlikte kaçamaz...o şey her ne idiyse. Kim olduğunu bilmediği halde, adamın düşündüğü kişi gibi yapacaktı.

Birazdan cesaretini toplayıp ayağa kalkacaktı. Sonra şansını deneyecekti. Birazdan...

Kapı açıldı.

Adam içeri girdi. Ellerindeki paketleri yere koydu, hiçbir şey söylemeden kaşlarını kaldırarak ona baktı. Omuzundaki deri çantasıyla birlikte, banyoya girdi -Hannah kendi çantasının onun içinde olduğunu düşünüyordu- ve kapıyı kapadı.

Birkaç saniye sonra duş sesini duydu.

Paketlere baktı. Sonra odanın kapısına baktı. Onun için bir şanstı bu.

Tekrar paketlere baktı. Ağzını tekrar komik bir şekle soktu ve torbalara uzandı.

2.

"Çok naziksiniz," dedi kadın.

Sipariş vermekteki becerisine bakıldığında, adamın, dünyanın bu tarafında daha önce bulunduğu anlaşıyordu. Pişmeden önce, balığı görmek istediğini söyledi, bu normal bir istektir herhalde, otel restoranının kaliteli bir yer olması-na karşın garsonun tepkisi olumluydu.

"Geçen hafta başladı yasak," dedi adam, garson gittikten sonra, "Pek şanslı değiliz. Balık avlama yasağı döneminde, balık tutmak yasal değildir. Umarım tazedir. Eğer tazeyse, kendimize güzel bir ziyafet çekmiş olacağız."

Adam, sanki kalkan balığı taze olduktan sonra, dünyada hiçbir derdi kalmayacakmış gibi görünüyordu. Garson balığı tabağın içinde getirdiğinde, balığın gözlerini ve derisini kontrol edip kabul edilirliğine onay verdi. Bir şişe şarap ve Hannah'a da votka tonik istedi. Sonra arkasına yaslandı ve ikram edilen çaydan yudumlamaya başladı. Bir eli, ikisinin arasındaki boş sandalyede duran deri çantanın üstünde yapışmış gibi duruyordu.

"Kıyafetler üzerine tam oldu," diye işaret etti.

Hannah, annesinin ona öğrettiği gibi, bir bayana iltifat edildiğinde yapması gereken şeyi yaptı, sevimli bir şekilde gamzelerini çıkararak güldü.

Adam havadan sudan konuşmaya devam etti. Beyefendi casus, diye düşündü Hannah; gerçekten böyle bir şeyin var

İHANET

olduğuna inanamıyordu. Adam şarabın kokusundan bahsetti, ardından tatlı m n s nden baklava istedi. Onu rahatlatmak için yapılan taktik diye düşündü Hannah. Ve bir yere kadar başarılı da olmuştu.

Bu adamın çok hünerleri var gibi görünüyordu. Aynı incelikle ve ustalıkla, hem İstanbul'da balık ısmarlayabilir, hem de çaresiz bir kadına saldırabilirdi. Saldırımı unutmamıştı Hannah. Asla unutamazdı. Ve zamanı gelince...

Ama o zaman şimdi değildi.

Adamın ismini merak etmeye başladı.

Eğer yalan söylediğini anlarsa ne yapacağını merak etmeye başladı.

Hannah kendisinin ne yaptığını merak ediyordu.

"Türkiye'de Türk lokumu yemediğin sürece, gerçekten lokum yemiş sayılmazsın. Buna rahat lokum, rahat lokma diyorlar," dedi adam.

Belli ki, Ortadoğu hakkında tecrübesi vardı. Bu Hannah'ın aklına CIA'yi getirdi. Yine de bu varsayımı, diğer bir çok varsayımı gibi, Hollywood ve Tom Clancy romanlarından kaynaklanıyordu. Dünyanın bu yarıküresinde, bildiğini sandığı şeylere g venemezdi.

Bir ses, Hannah, burada tam olarak neyi başarmayı umut ediyoruz? dedi.

Artık onların adımları yaklaştı; derine indikçe kafasındaki soruyu evirip çeviriyordu.

Zengin olmayı  mit etmiyordu. Adamın söylediği rakama a  gözlü bir tepki vermesine rağmen -beş milyon dolar- gerçek daha farklıydı. Kitaptaki karalama hakkında inandırıcı blöf yapsa bile, asla sonuna kadar bu rolü devam ettiremezdi.

Buna rağmen adam belki de ona yardım edecekti. Onu Amerika'ya g nderebilirse, elçilik ve resmi kanallar olmadan bunu yapabilirse, sonunda babasına ulaşabilirdi. Hala yeni bir yaşam için pazarlık yapabilirdi.

Bu yüzden, önceden görülebilen bir gelecek için, sonuna kadar sürdürebileceği yeterince iyi bir bl fe ihtiyacı vardı.

Adam onu ne **Saniyordu** acaba? Merak etti. Bir casus galiba lipsteinler de casus muydu? Diğer şeyler gibi bu da mantıklı görünüyordu. Bir şeyin içine girmişti, ama kimse bütün cevapları biliyor gibi görünmüyordu.

Adam bomba olduğunu sanmıştı. Okuduğu Bilimsel Amerika adlı makaleyi hatırlamaya çalıştı. 60 Dakika isminde uzun bir makalede okumuştı, inandırıcı bir yalan için her şey mümkündü. Bunlara çok miktarda terör içerikli şeyler de eklenebilirdi. Bombalar, atom bombaları, lise laboratuvarında düzenlenmiş genetik çiçek hastalığı gibi. Ama bu teknolojileri, rahatsız edici şekilde, halk da kullanıyordu zaten. Ama onların kullandığı teknolojinin değeri düşündüğü kadar değildi. Bu kitaptaki formül daha değerliydi ve kadının yetersiz açıklamalarından daha fazla teknolojik şeyler olmalıydı.

Frank'la beraber ziyaret ettiği doktorun ofisinde makalenin sayfalarını karıştırmasını hatırlıyordu. Makalenin konusu Hypersonic Scramjet adlı bir şeydi; bazı sözcükler hala aklındaydı. Hidrojen yağını tutuşturmak için hava kullanılan bu yeni tip motoru, Avustralyalılar yeni test etmişti. Makaleye göre, testin bir bölümü başarılı olmuştu. Ama bu teknoloji tamamen başarılırsa, yankıları çok büyük olacaktı -Hypersonic Scramjet- Mach sekizdeki uçaklar ve roketleri sesten sekiz kat daha hızlı yapacaktı. Makale, teknolojinin tarihiyle ilgili bilgilerle devam ediyordu. Bir Amerikan programı, 'NASA's Hyper-X Project' 1986'daki Challenger faciasından çok kısa süre sonra, Başkan Reagan'la program başlatmıştı. Neredeyse yirmi yıldır NASA, teknolojiyi mükelleştirmek için uğraşıyordu. Makale, belki de Avusturalyalılar'ın Amerikalılar'ı geçtiği yönünde tahminlerde bulunuyordu. Bu çalışmanın Rusya, Japonya, Çin ve Hindistan'da daha önce yapıldığını ortaya koyuyordu. Hypersonic Scramjet sadece olağanüstü hızla sonuçlanmayacak; aynı zamanda, aynı hızla uzun süre giden füzeler ve vurulamayacak hızlı bombalar da üretecekti.

İHANET

Adama anlatacağı şeyler bunlardı işte. Adamın öğre meye çalıştığı gizli bilgiler bunlardı. Hypersonic Scramj

"Bu arada..." dedi adam.

Hannah tabağından başını kaldırıp adama baktı. Elini kaldırmış kendisine uzatıyordu.

"Benim ismim James," dedi.

O da elini uzatıp, tokalaştı. "Ben de Amy," dedi.

"Amy. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Mm."

"Konuşmaya hazır hissettiğinde bana..."

Peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Önce güzel bir uyku çekmek istiyorum."

"Anlaşılır bir istek."

Başını tekrar tabağına çevirdi.

"Yarın sabahтан önce ayrılmayı düşünmüyordum zaten. Haydarpaşa'da trene yetişiriz. Aynı yoldan geri dönmeden önce, biraz doğuya doğru ilerleriz, sonra yolumuza deva ederiz."

Söylediği isime karşı göstereceği tepkiyi görmek için gözleri kadının üzerindeydi. Kadın ne olumlu ne de olumsuz bir şey söylemedi.

"Eğer trende birinin bizi izleyeceğine dair inancın varsa, şimdi söyleyen iyi edersin."

Hannah yok, der gibi başını salladı.

Adam bir iki saniye daha izledi kadını, gri gözleri titri yordu.

Sonra, "Her ihtimale karşı, Türk lokumuyla ilgili bir hikaye anlatayım sana. On sekizinci yüzyılın sonlarında, Kastamonu'nun dağ köyünden İstanbul'a gelen Ali Muhiddin adında bir adam varmış..."

3.

İkisi de uyuyormuş gibi yapıyordu.

Ay ışığı vuran odada, Hannah ikiz yataklardan birisine uzanmış, oda arkadaşına bakmamaya çalışarak yatıyordu. Adamın kayıtsızlığını ve rahatlığını belli eden nefesini din-

liyordu. Adamın rol yaptığını düşünüyordu. Hannah'tan da ha çok uykusu yoktu, bunu biliyordu.

Adam yastık olarak deri çantasını kullanıyordu, içindeyse kitap vardı.

Dikkatle tavana baktı. Küçük çatlak sanki ağ örmüştü tavanda, yine de, bu halde bile otel çok güzeldi. Çatlağa baktıkça bulanıklaştı, şekiller Rorschach'ın resmine dönüşlü. Gözleri yorgundu. Bütün vücudu yorgundu. Buna rağmen uyuyamıyordu.

Çatlaklara baktı, aralarından yavaşça akan kanın içinde birbirlerine dokunan Epstein çiftini görüyordu. Buz gibi soğuk gözleriyle merdivene tırmanan, yüzünde çizgileri olmayan çocuk-adamı görüyordu.

Dışarıda rüzgar vardı. Uzaklardan egzotik bir müzik sesi duyuluyor, sonra yok oluyordu. Siren sesi duydu, o kadar zayıf bir sestir ki bu, hayal gücünden kaynaklanan bir ses olabiliirdi.

Çatlaklar yok oldu, değişti. Şimdi parmaklık gibi görünüyordu. Hapishanedeki parmaklıklar olmalı diye tahmin etti. Elçiliğe gittikten sonra gideceği yer. Gerçekle yüze geleceği zaman.

Hala niye yapmamıştı?

Doğru zamanı bekliyordu tabii ki. Çünkü yarın sabah, blöfünü yaptıktan sonra, adam ilgilenen partilerle bağlantıya geçecekti. Sonra bir görüşme ayarlayacaklardı. Şanslıysa, bu görüşme Amerika'da olurdu. Yani, adam onu evine ulaştıracaktı; o da kendi kendini azat edecek, Baltimore'a babasına gidecekti. Bütün hünerlerini gösterecekti babası. Çok iyi ceza avukatıydı. Frank'e dönecek; hapis-haneye gitmeyecekti. Hatta belki, ödül bile verirlerdi.

Ama bir şeyler uymuyordu.

Eğer görüşme Amerika'da olmazsa ne olurdu? O zaman başı büyük belaya girerdi, şimdikinden daha büyük bir belaya. Hem babasının her şeyi yoluna koyma şansı neydi? İşte bu bölümde bozuluyordu her şey, ki küçük kızlar, her zaman sevgili babalarının her şeyi yapabileceklerine

İHANET

inandıkları bölümdü bu. Ama gerçek şuydu, onun durumunda olan birine şu an babasının yapabileceği hiçbir şey yoktu.

En iyisi, adam hazır uyuyor gibi yaparken, odadan çıkıp dosdoğru elçiliğe gitmekti. En azından bağlılığını gösterirdi.

Ama yerinden kımıldamadı.

O kitabı sen kendin için istiyorsun, dedi kafasını kurcalayan ses.

Eline geçtikten sonra, bir dakika olsun bırakmadı o deri çantayı. O kahrolası çanta hep yanındaydı, o kahrolası çanta bazen kucağında, bazen omzunda veya elindeydi, bazen de, şu an olduğu gibi, başının altındaydı.

Şöyle miydi? Kitaba sahip olmak, anlaşma yapma zamanı geldiğinde bir şeyleri kolaylaştıracaktı, bu doğrudu. Ama sonra, olmayabilirdi.

İçindeki o kararsız ses, belki de kitabı başka bir sebeple istediğini söylüyordu.

Mutlaka değerli bir şeydi. Herkes sahip olmak istediğine göre değerli bir kitaptı. Öyle değerli ki, insanlar cinayet işleyebiliyordu.

O kitap için, İstanbul'un dışındaki banliyöde neler olmuştu. Bu gerçeği daha fazla yok saymaya çalışmanın hiç anlamı yoktu. 'James' tüm aileyi yok etmişti, öldükleri zaman, küçük kızların yüzünde Hannah'ın kendi makyaj malzemeleri vardı. Ve o pis ellerini Hannah'ın üzerine sürmüştü. Onun kibar tavrına, nezaketine, kendinden emin rahat hareketlerine, kaliteli şarap seçme yeteneğine rağmen, adam yine de bir caniydi. Ve böyle bir adam kitabın içindeki sırrı ele geçirdikten sonra ne yapabilirdi? İyi şeyler yapmayacağı kesindi.

Bu günlerde Amerika'nın çok düşmanı vardı. Bu yüzden, dünyanın güç dengelerini etkileyecek sırrı ele geçirmeye can atarlardı. Onun hala buradan ayrılmayışının nedeni bu mu diye düşünmek, çok mu aşırı olurdu? Ülkesi için iyi bir şey yapabilme şansını bekliyordu. Her şeye rağ-

men ülkesi ona kirşi hep iyi olmuştu. Ve o da bunların karşılığını, şımarıklık yaparak, bencilce davranarak vermişti. Suç işlemesi hariç tabii.

Vatansever Hannah Gray, diye aklından geçirdi.

Eğer uyuyor numarası yapmasaydı, kıkır kıkır gülebilirdi. Babası olsaydı şimdi, düpedüz saçmalık derdi ona. Eğer burada kalıp, kitabı ele geçirmeye çalışsa, bu başka bir amaç için olmaz, sadece kendini düşündüğü için ele geçirmiş olurdu. Paha biçilmez askeri sır, anlaşma görüşmelerinde çok kolaylık sağlayacaktı.

Farkında olmadan bileğindeki yarayı ovuşturdu. Evet, aynen öyleydi. Bencillik. Başka bir amaç içinmiş gibi davranmanın anlamı yoktu. Vatanseverlik, Samuel Johnson'un dediği gibi; hergelenin gideceği son sığınaktır.

Sebebi ne olursa olsun bencillik, vatanseverlik, aptallık hala buradaydı, yatağında uzanıyordu.

Blöfü işe yarayacak mıydı acaba?

Tavandaki örümcek ağına benzeyen çatlaklara dikkatle baktı ve yarın sabah yapacağı konuşmada kullanacağı sözcükleri düşünmeye başladı.

Formül, havayla bütünleşmiş Scramjetle güçlendirilmiş gemiyi tarif ediyor diyecekti. Motora giden hava akımı, ses üstü...

Bu ne anlama geliyor? diye sorabilirdi adam.

Tabii bunlar teknik şeylerdi ve ikisi de bilim adamı değildi. Ama anlamı şuydu, atmosferdeki oksijeni tutan jetlerdi, doktorun ofisinde gördüğü makaledeki resmi hatırlamaya çalışmıştı; nerdeyse, Frank'in içerden gelen konuşmalarını duyuyordu.

Hava akımını içine alarak hareket eden taşıt bir motordu ve aft bölümü bir hortumla...

...ah, ama bu kadar uzun anlatmak iyi olmayabilirdi. Eğer adam artık daha fazla ona ihtiyacı olmadığını hissederse, sadece Tanrı bilirdi neler olacağını.

Bir noktada da, bir anlık için bile olsa, dikkatini dağıtabilir, kitabı ele geçirme şansı olabilirdi.

İHANET

Vatansever Hannah Gray, diye tekrar aklından geçirdi,
ve bu fikir daha az komik göründü.

Kitabın içinde ne vardı? Bilmiyordu.

Ama içinde ne olursa olsun, kendisinin olacaktı.



ONYEDI

1.

"Oh," dedi Henri Jansen.

Madeleine öfkeyle, "Bebekleşme," dedi ve elini sırtında dolaştırdı.

Henri dişlerini sıktı. Masaj hem pasif hem de saldırgan şekildeydi; shiatsu ve şiş kebab karışımı bir şeydi. Görünecek biçimde tepki vermemeye çalışarak, otuz saniye daha dayanmaya çalıştı. Sonra Madeleine'i öpmek için kendine çekti.

Kadın kararlı tavırla dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sonra adamı itti ve banyoya gitti.

Bir sorun var diye düşündü adam. Nedense dünden beri kendisine kızgındı. Veya belki, kendiyle ilgili bir şey vardı ya da kocasına kızgındı. Böyle davranmasının nedeni ne olursa olsun, ona içermişti. Bir kadının böyle sert, saldırgan, hatalı tavırlarıyla kocası uğraşırdı ancak. Bunlar ona göre değildi. Eğer böyle şeyler isteseydi, çoktan evlenmiş olurdu.

Ayak başparmağındaki tırnak büyümüş, yatak çarşafına batıyordu. Yere şöyle bir iki sürttü, ardından birkaç saniye baktı, oturdu ve ayakkabı topuğuyla kırdı.

Madeleine odaya geri geldi, hala onun yüzüne bakmıyordu. Yüzü pencereye dönük halde, "Ben acıktım," dedi.

"O zaman hadi yemek yiyelim," dedi Henri.

"Burada yiyecek bir şey yok."

"Tabii ki var. Dün alışveriş için markete gitmiştim."

"Yüzmek istiyorum."

"Hadi yüzelim o zaman," dedi.

"İçmek istiyorum."

"O zaman..."

Madeleine döndü ve iğnelercesine baktı.

"Isabella DiMeglio ile yatıyorsun değil mi?" dedi. "Yatmıyor musun?"

İHANET

Bir dakika geçti. Henri gözlerini onunkilerden kaçırmamaya çalıştı.

"Madeleine," dedi sabırlı bir ses tonuyla.

"Evet."

"Cevaplarını bilmek istemeyeceğin sorular sorma." *

"Böyle söyleyince senden nefret ediyorum."

"Üzgünüm. Ama..."

"Ah, unut gitsin." Tekrar yüzünü pencereye doğru döndü. "Hadi bir şeyler içelim," dedi.

2.

Mahzende bitmek üzere olan Merlot marka şaraplardan bir tanesini alıp gümüş tirbuşonla açmış, iki kadehle birlikte Madeleine'in çıplak bir halde karşı tarlaları seyrettiği, havuz kenarına gitmişti.

Şarabı kadehlere doldururken, gücenme duygusunu hala hissediyordu. Şimdi konuşma başlar diye düşündü. Tıpkı, karı koca gibi. Tam o ruh halindeydi kadın; kıskanmıştı, şüphelerinin giderilmesini istiyordu. Diğer tarafta ise Henri bunların hiçbirini istemiyordu.

Kadehleri doldurdu ve yaylım ateşini beklemeye koyuldu.

"Kocam bugün senden bahsetti," dedi Madeleine rahat bir tavırla.

Sanki önündeki tarlalara konuşuyormuş gibi devam etti. Evin doğusunda vahşi bir görüntü vardı: eflatun rengine kocaman lavanta tarlaları, altın renkli çalılıklarla benek benek olmuş, uzak kayalık tepeler görünüyordu. Arkalarında, oturma odasının pencerelerinde yansıyan günbatımının kor gibi parlamasının geniş resmi vardı.

"Evet?" dedi Henri.

"Ona biraz kokain bulmanı istiyor. Artık bu işi yapmadığını söyledim. Ama ısrarla yine de sormamı istedi."

"Bu işi yapmıyorum artık."

"Ben de söyledim. Ama beni dinlemedi. Eve gelip görüşmenizi istiyor."

"Zaman kaybından başka bir şey olmaz."

"Yine de gelmelisin. Çok önemli insanlar tanıyor. **Gelmene** değer. Yeni insanlarla tanışırsın."

Şarabından bir yudum içip kendini sandalyeye bıraktı. "Sen nasıl istersen," dedi pes etmiş gibi.

Kadın yanına oturmaya geldi, bardağına uzandı ve sıcak bir gülümsemeyle baktı. Bir an için, Henri tamamen şaşır-mıştı bu gülümsemeye. Bir dakika önce çok öfkeliydi -ki başka bir kadınla görüşüyor diye öfkelenmeye ne hakkı vardı? Kendisi başka bir adamla evliydi- bir dakika sonra gayet tatlıydı. O an Henri Jansen, kadınları asla anlaya-mayacağını, nasıl düşündüklerini, nasıl hareket ettiklerini, yaşadığı sürece öğrenemeyeceğini hissetti. Birkaç saniye sonra, çok net olarak cevabı bulmuştu. Madeleine ona aşık olmuştu tabii ki. O yüzden bir dakika içinde hem öfkelen-miş hem de yumuşamıştı.

Düşünce tedirgin ediciydi. Madeleine'in kocası düşmanı olacak kadar iyi bir adam değildi. Adamın düşmanlarının kendi yok olma yöntemleri vardı.

Ama Akbaba, onun ve Madeleine'in beraber olduklarını bilmiyordu, Henri bundan emindi. Ve Madeleine aptalca bir şey yapmadığı sürece, öğrenmesi için de bir sebep yoktu. Şu ana kadar korkacağı herhangi bir şey olmamıştı. Madeleine aptalca bir şey yapmamıştı. Ama şimdi ona aşık olduysa...

Aniden, "Seni seviyorum," dedi kadın.

Henri'nin yüzü ifadesizdi; ama içinden kendini sıkıyor-du.

"Bunu biliyorsun, değil mi? Sana aşık oldum."

"Madeleine,"

"Evet."

"Lütfen saçmalamayalım."

"Hayır."

"Sen evli bir kadınsın. Ve ben..."

Sesi azaldı. Kadın taşkınlıkla kahkaha attı.

Bir dakika sonra, "Hadi gel sarhoş olalım," dedi.

İHANET

"Tamam."

"Bugün yaptığım yürüyüşü dinlemek ister inisin? Ünlü Amerikalı suçlu ve Suudi prensiyle yaptığım yürüyüş."

"Tamam."

"Önce bana içki ver. Yoksa senin ve benim günümüzün nasıl geçtiğini düşünecek olursam, öfkelenebilirim."

"Günü yürüyüş yaparak geçirdim."

"Ve Isabella DiMeglio'la yatarak?" dedi Madeleine.

"Sadece yürüyerek. Tek başıma."

"En son ne zaman gördün onu?"

"Unut gitsin," dedi Madeleine tekrar. Gözünün kenarındaki yaşı sildi ve bardağını kaldırdı. "Biliyorsun, gerçekten umurumda değil."

3.

Madeleine çok sarhoş olmuştu.

"Ve adamın burnunu görmeliydin," dedi kıkırdarak. Kocaman Yahudi burnunu. Bu Arap'ın kocaman Yahudi burnu var."

Henri de onunla beraber gülüyordu.

"Hepsi aynı, biliyor musun?" diye devam etti. "Araplar ve Yahudiler. Zaten komik olan da bu."

"Komik değil mi?"

"Bu prens..."

Sallanarak, ikinci şarap şişesini alıp bardağını doldurmak için durdu. Birincisi havuzun kenarında parlıyordu.

"Bu Suudi Prensi," dedi. "Bir şüpheli."

"Şüpheli mi?"

"Biliyorsun. Bin Laden."

"Ah."

"Kocam, onlar için para akliyormuş, diyor. Bana her şeyi anlattı. Ülke dışındaki paraları böyle yapıyorlarmış. O küçük Karayip Adaları, o kabuk soyan şirketler onlara böyle diyorlar, kabuk soyan şirketler..."

Henri şişeye uzandı.

"Nauru'da," dedi kadın. "Pasifik'te bir yer. On iki kişi

yaşıyormuş orada, ama dört yüz tane banka varmış."

"Bunları sana kocan mı anlattı?"

"Ama gerçek para büyük şehirlere gidiyormuş."

"Londra'ya, New York'a, Paris'e, Tokyo'ya ve İsviçre'ye. Tabii ki İsviçre'ye. Böyle şeylerin üstünü örtmek büyük şehirlerde daha kolay. Sonra elmasların, tanzanitlerin oluyor ve tatlım, parayı Al Qaeda'ya..."

Kendi düşüncelerini söyleme konusunda tereddüt etti.

Sonra, "Çok acıktım," dedi.

Henri şezlongdan kalkıp, dengesini sağlamaya çalıştı, sonra eve doğru yürüdü. Taş avludan geçerken sendeler gibi oldu, ama kendini düzeltti. Ön kapıyı itti ve karanlık mutfığa girdi. Mutfak havasında peynir ve meyve kokusu vardı. Tepsiyi ekmek, peynir ve meyveyle doldurup tekrar havuz kenarına döndü.

Fakat Madeleine gitmişti.

Henri yavaşladı. Havuza, üzüm bağlarına, lavanta tarlalarına, misafir evlerine ve batan güneşe, tüm manzaraya baktı. Madeleine hiçbir yerde görünmüyordu. Gözlerini tekrar havuza çevirdi, o an kalakaldı: Madeleine kendini suya atmıştı.

Birdenbire ciddileşti.

Bilerek yaptı, diye düşündü. Ona olan aşkını açıkladıktan sonra yan intihar, sarhoş olduğu için de yarı kazaydı. Havuzun kenarına yaklaştıktan sonra, suya gömülmüş tuhaf bir hazine gibi, kadının bedenini gördü suyun dibinde.

Peki şimdi ne olacaktı?

Tabii ki polise haber verecekti. Onlar da gelecekti. Madeleine'in kocası bu durumu öğrenirse, Henri bir daha hiçbir evde kalamayacaktı artık. Eğer kocası öğrenmezse, bu evin sahibi olan prenses hazretleri bu durumla ilgilenirdi, kendi itibarına leke sürülmemesi için yapardı bunu.

Veya bu olay toplum dışına itilmekle sonuçlanmayabilirdi. Vladimir Ismayalov, düşmanı olacak kadar iyi bir insan değildi. Belki de bir ya da iki yıl sonra, Henri'nin

İHANET

yüzü havuzun dibine dönük, başı ezilmiş, vücudu şişmiş bir halde olacaktı...

Kadın ağzındaki suyu püskürterek başını kaldırdı. "Ah," diye inledi ve beceriksizce kulaç atarak suda yüzmeğe başladı.

Henri ürpermişti, derin bir nefes aldı.

Havuzun kenarına gidip, elindeki tepsiyi yere bıraktı. Aniden kendini yetmiş yaşında hisseden otuz dört yaşında bir adam gibi gördü. Bayılıp bayılmayacağım merak etti. Bayılabilirdi.

"Hadi sen de gir," dedi kadın. "Su harika."

"Oradan çıkmalısın, yüzemeyecek kadar sarhoşsun."

Kadın sudan çıktı, çıplaktı, kendini Henri'nin kollarına bıraktı.

Öpüştüler. "Seni seviyorum," dedi boynuna yaklaşarak. "Seni seviyorum, Henri."

Bayılmayacaktı. Kendini kontrol edebiliyordu. Ama çok yakınlaşmıştı, öyle sanmıştı.

Kadın öpmek için uzanırken, düşündü, bu durumdan nasıl kurtulmak istediğini Tanrı biliyordu.

ONSEKİZ

1.

Dairenin girişine gelir gelmez, Keyes, çürük kokusunu hissetti.

Kelimesi kelimesine olmasa da, bu yer tertemizdi, sadece lavanta yağı kokusu duyuluyordu. Buna rağmen yine de bir şeyler tuhaftı.

İçini çekti. Uçak yolculuğu onu çok yormuştu. Bacağı zonkluyordu. Biraz dinlenmeye ve yiyecek bir şeylere ihtiyacı vardı. Ancak, şimdi buradaydı; elindeki çantayı yere koydu, bastonunu duvara yasladı ve kararlı bir şekilde araştırmasına başladı.

Daha önce birileri yaşıyormuş izlenimi vardı etrafta. Kedi için mama ve su konmuştu. Işıklar zamana ayarlanmıştı. Beş gün önceki gazeteler tomar halinde ön kapıdaydı. Gezideyken her şey kontrol altına alınmış, diye tahmin etti Keyes. Ancak mutfak tezgahının üstündeki güneş yağın, şapkayı ve tokyoyu gördü. Eğer burada yaşayan kadın Yunanistan'a tatile gittiyse, bunları arkasında niye bırakmıştı?

Dairedeki ön araştırma, bu yerin genç bir kadına değil, genç bir aileye ait olduğunu gösteriyordu. En büyük yatak odasındaki kral boyu yatağın çevresinde, ceviz ağacından antika mobilyalar vardı. Yanındaki oda, bebek karyolası, yığınla doldurulmuş hayvan, bir dolap dolusu oyuncak ve yapbozun olduğu çocuk odasıydı. Yemek odasında camdan bir masa ve dört sandalye bulunuyordu. Ek olarak pembe plastikten tabure vardı yanında. Son olarak, maun masanın üstünde duran bilgisayar ve duvarlardaki raflara dizilmiş kitaplarla çalışma odası bulunuyordu. Ve Michigan Gölü'nün harika manzarası görünüyordu.

Keyes, masanın en alt çekmecesinde yanmaz bir kutu buldu. İçinde üç tane doğum sertifikası gördü: Greg Gordon, Victoria Ludlovv, ve Margaret Ludlovv Gordon.

İHANET

Şüphelerini doğrularcasına, kutunun hiçbir yerinde pasa port filan yoktu, gerçekten bir yere gitmişlerdi.

Ama Yunan adalarına değil, diye düşündü. Çünkü güneş yağı, şapka ve tokyolar buradayken olamazdı.

Duvara yasladığı bastonuna uzandı, çalışma masasındaki sandalyeye oturup, bilgisayarını açtı. Greg Gordon'un çalıştığı, Chicago'daki avukatlık firmasına gönderdiği mailler vardı burada. Maillerin çoğu, yakında birleşecek olan iki İngiliz yayımcılık şirketiyle ilgiliydi. Aynı zamanda, büyük olasılıkla yemek şirketi sahibi olan bir kadından arkadaşına gönderilmiş mailler de bulunuyordu. Kadının bir sürü arkadaşı vardı. Listeye şöyle bir göz attı, ilgisini çekecek özel bir şey anyordu, hiçbir şey bulamadı.

Daha sonra, ilgisini bilgisayardaki randevu defterine yöneltti. Bebeği olmasına rağmen, geçen ay günlerinin çoğunu dışarıda öğle yemeğinde geçirmişti. Öğle yemekleri gününün tamamını almıştı nerdeyse. Saat birden dörde kadar. Bu kadınla kıyaslanacak olursa, Rachel bir azizdi. Jeremy doğunca hiç şikayet etmeden çalışmayı bırakmış, kariyerinden vazgeçmişti. Bütün bir yıl boyunca, bir kere bile olsun **Jermy**'i gözünün önünden **ayırmamıştı**.

Bu düşünceleri kafasından atıp randevu defterine odaklanmaya çalıştı.

Bazı günlerin üstü çizilmişti. Beş gün öncesinden başlamış, önümüzdeki haftaya kadar devam ediyordu. Gezi günleri, diye düşündü Keyes. Yani tatile çıkmak için plan yapmışlardı. Bu, biraz önce gördüğü, tatile giderken yanlarına alacakları, kişisel eşyalarından belliydi. Fakat sonra planları değişmişti. Tatile **gitmek** yerine nereye gitmişlerdi acaba? Ve gemideki kadın, eğer Victoria Ludlow değilse kimdi?

Bilgisayarda ya da randevu defterinin hiçbir yerinde, Steven Epstein, Francis Dietz, UBS veya bunlarla ilgisi olan en ufak bir şey, herhangi bir bilim adamı ya da yabancı finansla ilgili hiçbir şey bulamamıştı. İngiliz yayımcılık şirketi dışında.

yine de bilgisayarda gizli izleme yazılımını kurmuştu. Yazılımı, dakikada yüzlerce çekim yapacaktı. Bilgisayar her internete bağlandığında, bu gizlice UBS'ye ulaşacaktı. Keyes, bilgisayarda olan her şeyin kayıtlarına sahip olacaktı, buna klavyedeki her vuruş da dahildi.

Bilgisayar ekranını birkaç dakika seyrettikten sonra, bastonuna uzandı ve araştırmasına devam etti.

Uzun bir süre sonra, dairenin ön tarafta olmadığına karar verdi. Burada insanlar yaşıyordu, yanmayan kutuda bulunduğu doğum belgelerine göre burada karı kocanın yaşadığına inanıyordu. Kitapların olduğu rafta, düğün ve bebek resimleri vardı. Buzdolabında maden suyu, pirinç salatası, organik süt, organik yumurta, doğranmış meyve konservesi ve kedi maması görmüştü.

Keyes hafif dudaklarını kıvrarak baktı bu yiyeceklerle. Bu insanlar, engellerin anlamını bilmiyorlardı hayatta. Bu aile, her şeyi doğru yaptıkları sürece, kaderin onları ödüllendireceğini düşünüyordu. Evlerinin ne kadar kırılgan olduğunu bilmiyorlardı; karttan evdi onlarınki.

Buzdolabını kapadı.

Vermont'taki Daisy'e telefon açıp, ondan apartmanın telefon kayıtlarına ulaşmasını istedi. Daisy telefonda beklemesini istedi.

Kapının yanında duran çantasına doğru yürüdü, yanına oturdu ve parmak izi aletini çıkardı. Daire tertemizdi; gizli saklı bir şeyler bulmak istiyordu. Banyo küvetindeki muslukta, bozulmamış izler keşfetti. Onları ninhidrinle sildi ve üzerlerine bant yapıştırıp çekti.

Daisy, altı isim ve son günlerde daireden yapılan, on telefon görüşmesini bulmuştu. İki isimin Chicago'da, diğerlerinin San Francisco, Atlanta ve Londra'da adresleri vardı. Keyes adresleri, bayan Ludlow'un telefonunun yanındaki not defterine yazdı, sonra sayfaları dikkatle yazdığı kağıdın altına itti.

Yazılımın kurulması bitmişti. Taktığı diski çıkardı ve mail kutusuna dönüp, Bay ve Bayan Fielding ve Hannah

İHANET

Gray'in isimlerini araştırmaya başladı.

Hemen fark etmişti, Fieldingler'den biri, kadının kız kardeşi, diğeri ise eniştesiydi. Hannah Gray de arkadaşıydı. Bilgisayardaki mailler, Frank isminde bir adamla biten ilişkileri hakkındaydı. Victoria'nın yardım etmek isteyen cevaplarından yola çıkılırsa, Hannah Gray oldukça genç bir bayandı. Victoria, denizde bir sürü balık var ve onlarla oynamak için bir sürü zaman var, gibi şeyler yazmıştı.

Keyes, genç bir kadın, diye düşündü.

Genç, bekar bir bayan.

İlk seferinde, üstünkörü okuduğu maillere tekrar döndü. Adamın avukatlık firmasının yazdığı cevaptan şu anlaşılıyordu; Greg Gordon, iki yayımcılık şirketinin birleşmesine şahit olması için son dakikada Londra'ya gönderilmiş olabilirdi.

Diyeim ki böyle oldu, diye düşündü Keyes. Ve diyeim ki Greg Gordon, kendi kullanmadığı için, yolculuk biletini başkasına vermişti. Ve yine diyeim ki, Victoria Ludlow bu bileti Frank'le ayrılmalarından sonra bir tatilin iyi geleceğini söyleyerek, genç ve bekar arkadaşı, Hannah Gray'e vermişti.

Daisy'nin verdiği bilgilere göre, Hannah Gray'in apartmanı, bu daireye yarım milden daha yakın bir yerdeydi.

Keyes bilgisayarı kapadı, bu ziyaretinin arkasından hiçbir iz bırakmadığına emin olmak için etrafı kontrol etti ve evden ayrıldı.

2.

Hannah Gray'in apartmanına kısa bir yürüyüşten sonra gelmişti.

Bu öğleüstü göl kenarında, topallayarak baston yardımıyla yürüyen sadece kendisi değildi. Komşular, zengin yaşlılar ve genç çalışanlar diye ikiye ayrılmış gibi görünüyordu. Keyes, bu görüntüye çok iyi uymuştu.

Altı kişilik grup Hannah Gray'in apartmanına girip arkaandan kapıyı kapatana kadar, Keyes dışarıda bekle-

di, Kapıcı sarı düğmeli bir kaban giymişti; masası, ciltsiz kitaplarla dolu olduğu için görünmüyordu. Kapıcı geçen gruba başıyla selam verip, sonra kucağında duran bulmacayı çözmeye devam etti.

İlannah Gray'in dairesi beşinci kattaydı. Kimse buraya gelip gazete bırakmıyordu; bütün gazeteler, kapının dışında birikmişti. Keyes kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Dikkatle bastonunu duvara yasladı ve çantasına uzandı. Çantasından çıkardığı elektro-mekanik silahı, küçük bir matkaba benziyordu. Çantasındaki paslanmaz çelik iğnelerden birini seçip, silahın ön tarafına taktı ve kilidini kapadı. Ardından tetiği çekti. Aletin içindeki motor titreşmeye, silindir iğneler aynı hızda sıçramaya başladı; kilit incecik bir tık sesiyle açıldı.

İçeriye girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

Tatil için terk edilmiş, başka bir daire daha. İçerisi havasızdı, çiçekler de solmuştu. Gelişi güzel baktı etrafa.

Gömme dolap, Prada ve Hermes marka ayakkabı ve çantalarla doluydu. Banyoda Çin gül sabunları, bir kaseğin içinde çeşitli çiçeklerin güzel kokulu yaprakları ve baharatlardan oluşan bir karışım ve laden reçineli diş macunu vardı. O aynı güzel insanlardan burada da var, diye düşündü. Eğer doğru şeyler alırlarsa ve doğru şekilde yaşarlarsa, hayatın onları ödüllendireceğine inanan o insanlardan burada da vardı.

Etraftaki parmak izlerini aldı. Oturma odasına geri döndü ve etajerin üzerine özenle yerleştirilmiş resimlere göz attı. Çarşıda gördüğü kadın buradaydı: başka bir genç bayanla yan yana palyaçoğa benzemişti, babası olabilecek bir adamın koluna girmiş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle diplomasını alıyordu. Kadının yüzüne baktığında, UBS'deki asansörde karatahtaya baktığı zamanki ifadeyle aynı olduğunu düşündü.

Birkaç dakika sonra, uzanıp mezuniyet resmini aldı, çerçeveden çıkarıp odadan ayrıldı.

Yatak odasında, pembe yatak örtüsüyle örtülmüş yatağın

İHANET

yanında, bilgisayar vardı. Bilgisayarı açtı. Motordan ses geliyordu, sonra hata mesajı görüldü. Hard diskin tekrar formatlandığını fark etti. Birisi kadının bıraktığı izleri saklamak istiyordu.

Tüm bunları Vermont'a götürmeye değer mi değmez mi diye merak ederek, bilgisayarı kapattı; böylelikle UBS'deki teknisyenler bu işi devam ettirirlerdi.

Kendini telesekreter cihazının yanında dururken buldu. 'Digital 3' hafifçe ona göz kırpyordu. Mesajları karıştırdı. İlki, telefon planları satan otomatikleştirilmiş ve telefonla satış yapan bir şirkettendi. İkincisi, eski erkek arkadaş Frank'tendi. Bir süredir, Hannah'tan haber alamadığını, merak ettiğini bildiriyordu. Acaba, adamın ses tonunda şüpheli veya acil bir şey var mıydı? Ya da söylenmemiş bir şey? Var gibi görünüyordu. Ama son zamanlarda beraber değillerdi zaten. Aralarında bir sorun olmalıydı. Adamın ses tonundan bir şeyler çıkarmaya çalışmak anlamsızdı.

Üçüncü mesaj ise kelimenin tam anlamıyla onu heyecanlandırmıştı.

Merhaba, Hannah. Benim. Biz şu an Savoy'dayız. Burası inanılmaz güzel. Greg çok iyi; hepimiz onunla gurur duyuyoruz. Maggie de hayatının en güzel anlarını geçiriyor. Biliyorum, şu an gemidesin, ama ikinci defa aradığında dönmüş olmanı diliyorum; yeni haberleri sabırsızlıkla bekliyorum. Maggie ve ben ayın on beşinde evde olacağız. Yakında görüşürüz. Sevgiler.

Mesajı üst üste iki kere dinledi. Sonra makinenin içinden kaseti çıkardı, düşünceli halde elinde çevirdi ve cebine, resmin yanına koydu.

3.

Altı saat sonra tekrar ofisteydi, çalmasını çok isteyerek dikkatle telefona bakıyordu.

Bir an için bütün gücünü topladı. Kaşlarını kaldırmadan birçok şey isteyebileceğini hissetmişti. Dört SIA acentesi Dietz'in New York'taki bağlantılarını izliyorlardı. Casper,

Hannah Gray adlı kadını köşeye sıkıştırmak istiyordu, önemli olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey araştırıyordu. Leonard İstanbul'da hazır bekliyordu. Yani, şu an oturup beklemekten başka hiçbir şey yapılamazdı.

Kendini, Rachel'i aramak için telefona uzanırken buldu. Ne diyecekti ki? İkinci bir şans için mi yalvaracaktı? Saçmalık. Rachel'i aramak, uçan kuştan medet ummak gibi bir şeydi. Mahvolmuş bir adamın çaresizlikle yaptığı en son şey olurdu.

Hiç kuşku yok ki kesinlikle mahvolmuş bir adamdı. Bastonu duvara yaslanmış duruyordu.

Eğer sonuçlar gelmiş olsa, belki, kendini böyle hissetmemiş olurdu, diye düşündü.

Eğer sonuçlar gelmiş olsa, sakat olmasına rağmen belki, kendinde saklanmış bir güç bulabilirdi. Sakat haliyle bile güçlü olabilirdi. Demircilerin tanrısı 'Hephaestus' sakattı, Zeus tarafından kovuldu. Olympos'tan dünyaya düştü ve o düşmenin sonunda sonsuza kadar bacağı sakat kaldı. Ama yine de en güçlü tanrı oldu. Kocaman demirhanesinde öyle kilitler yaptı ki, ölümsüzler bile bu kilitleri açamadı; Zeus'un kendisinin kullanması için yıldırımlar yarattı. Yıkıcı ateş tanrısı haline geldi, ve yaptıklarının sonucunda, sakatlığına rağmen birçok yeri fethetti.

Keyes, 'Kral Fare' için de Hephaestus bir şeyler yapabilir miydi? diye merak etmeye başladı. Güçlü bir silah; dehşet verici bir çekiç. Bu karışıklığın içinde, böyle arkasına yaslanıp oturmayacaktı, yenilmiş ve umutsuz bir şekilde. Tek bir hareketle, korkunç Goridan düğümünü çözebilirdi...

Aklını kaçırıyordu.

Keşke şu telefon çalsaydı.

Telefona baktı; ama çalmıyordu.

Beklemek onu öldürüyordu.

Kaleme uzandı ve onunla oynamaya başladı. Tekrar, Rachel'i arama isteği duydu. Eğer şu sıralar, ona destek olacak birini bulamazsa, kendini kaybedebilirdi. Ve bir kez

İHANET

kendini kaybedecek olursa, bir daha geri dönüşü de olmazdı. Yalnız bir adam böyle sıkıntılarla uğraşmamalıydı. Bir adam tek başına böyle bir şeyle baş edemeyebilirdi.

Eğer bugün sonuçlar gelmezse vazgeçecekti. Testi iptal edecek, Dick Bierman'a her şeyi itiraf edecekti. •

Ve...

Telefon çaldı.

4.

Arayan David Brown'du.

Dietz'in New York'taki COURTSHIP günlerinden kalma bağlantılarını tamamlayan SİA takımının bir parçası.

Brown ve iş ortağı, Andrei Yurchenko adındaki adamı dinliyorlar, izliyorlardı.

Yurchenko'ya, ilginç sayılabilecek bir telefon gelmişti.

Keyes ileriye uzandı. "Efendim?"

Brown, "İşe başlıyoruz" dedi.

Keyes'in elindeki kalem ikiye bölünmüştü.

ON DOKUZ

1.

Leonard, Haydarpaşa Tren İstasyonu'nda, pek çok olayla yüz yüze geldiğini düşünmüştü.

Yolcular, pencereleri vitrayla kaplı istasyonda sendeliyor, telaş içinde oradan oraya koşuşturuyorlardı. Havada hissedilir derecede bir gerginlik vardı. Leonard, Ortadoğu'nun bu haline şükretti. Haydarpaşa, İstanbul'dan doğuya açılan ana kapıydı; bu yolculuklar, şehrin karşı yakasında olan Sirkeci İstasyonu'na veya batıdan bu istasyona ve buradan da doğuya doğru oluyordu. Yani, çevresini saran bu insanlar arı kovanından çıkmış gibiydi. Telaşlı olmaları çok normaldi.

Kalabalıkla birlikte, arkası dönük bir halde, duvarın birine doğru sürüklendi, kalabalığın arasından çıkmaya çalıştı.

Eğer Dietz ve kadın burada olmuş olsalardı, onları kesinlikle bulamazdı.

Ama buradaydılar. Beşiktaş'tan Haydarpaşa'ya giden vapura bindiklerini kendi gözleriyle görmüştü. Belki o zaman bir şeyler yapmalıydı. Vapura kadar onları izleyip, adamla orada karşılaşmalıydı. Ama insanların arasında ne yapabilirdi ki? Eğer şiddete başvurlarsa, bu sefer kaçacak yer de olmazdı. Dietz'le başa çıkmış olsa bile -ki bundan şüpheliydi- sonra elleri kan içinde, görevliler tarafından vapurda kısıtlanabilirdi. Şimdi, tutuklanmış bile olabilirdi.

Bunun yerine, ilkinden on beş dakika sonra kalkan öbür vapuru bekledi. Ama şu an doğru yapıp yapmadığından emin değildi. Keyes'ten gelen telefonla, -tam tıraş oluyordu o anda- komik bir uğursuzluk da oldu, -Leonard haftada sadece bir kez tıraş olurdu- telefon çaldığında elindeki tıraş bıçağı kaydı ve boğazında küçük bir sıyrığa neden oldu. Dietz'in izini bulmak için, bu en iyi ve en son şanslarıydı. Ve Leonard, bir sonraki vapuru bekleyerek, belki de onları göz göre göre elinden kaçırmıştı.

İHANE

Keyes'in sesi endişeli geliyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; üç telefon hattı açık bir halde, Vermont'taki ofisinde oturmuştu ve çok değerli zamanı akıp gidiyordu. Beklendiği gibi, telefon konuşması, Dietz'in New York'taki eski bağlantılarından biriyle yapılmıştı. New York'taki adam, adı Yurchenko'ydu, Dietz'in çaldığı bilgiyi satabileceği bir adamın ismini vermişti gerçekten. Ama bu isim kodlanmıştı 'Akbaba.' Yani böylece, adamlarının Yurchenko'nun telefonuna yerleştirdiği cihazdan başka, Keyes'in elinde somut hiçbir şey yoktu.

İzlerden Dietz'in telefon görüşmesini yaptığı otelin ismi çıkmıştı. Keyes derhal Leonard'la bağlantıya geçmiş, ona otele gidip Dietz'i izlemesini söylemişti.

Bu en iyi ve en son şanslarıydı. Eğer adam ortadan yok olursa, dünyanın savaş olan bölümüne gidecek ve izini sürmesi daha da zorlaşacaktı.

Ama Leonard ortadan kaybolmasına izin vermeyecekti.

Çok dikkatli bir şekilde, boğazındaki kesik yere dokundu.

Kalabalığı araştırmaya devam etti, beysbol şapkasının altındaki gözleri aç ve parlaktı.

2.

Her şey zamanlamayla ilgiliydi.

Dietz zaman konusunda dikkatliydi. Yurchenko'yla görüştüktan sonra, o ve kadın onları bekleyen taksiye binmişlerdi. Ama yine de Keyes daha yavaş gibi görünüyordu. 'Four Seasons' önünde bekleyen taksiyi izleyen hiç kimse yoktu. Dietz bir bahane bulmuş ve lobiye doğru koşarak gitmişti. Pencereden dışarı bakıyor, sadece doğru zamanı bekliyordu. Sonunda, Leonard'ı görmüştü. Dışarı fırladı ve taksiye bindi.

Şimdi, zamanlamanın daha çok önemi vardı. Eğer bir şeyler kötüye gidecek olursa ve Leonard'la ilgilendiği görülürse, bölge yetkilileriyle de problem çıkabilirdi. Bu da şu an en son ihtiyacı olan şeydi.

İstasyonun güney doğu kulesindeki yuvarlak odada bir kadınla duruyordu, gözleri kalabalığı araştırıyordu hala. Yalnız Amerikalı genç, modern giyimli kalabalığın dışında durmak istemiyor gibiydi. Aynı zamanda, Leonard da onları arıyordu. Hareket edecek olsa kendini gösterecekti.

Sabır. Zamanlama.

Dietz'in eli, çantasının içindeki silahtaydı.

Her şey zamanlamaydı.

3.

Tren anonsu yapılmıştı.

Kalabalık itiş kakış birbirinden ayrıldı. Leonard duvardan ayrılıp ileri doğru yürüdü, hala araştırıyordu. Dietz ve kadın bu kalabalığın içinde miydi? Tren güneye giderken, Dietz'in doğuya doğru hareket edeceğini umdu. Sırrını satın alacak adam, tabii ki, bir Arap olmalıydı. Ruslar bu günlerde hiçbir şey yapamayacak kadar çok zayıf, çok dağınıklardı, en yüksek fiyat teklif etmenin dışında bir şey yapmıyorlardı, ama son günlerde en yüksek teklifi verenler Araplardı.

Ancak Dietz hilekarların en büyüğüydü.  nce güneye gidiyor gibi yapar, izleyen varsa onu aldatır, sonra arkadan onu evrelerdi. Leonard'ı nasıl kolaylıkla kandırmıştı. Niye aralarında özel bir bağ varmış gibi hissetmesini sağlasındı?

Belki Leonard çok yakın hissetmişti. Eğer böyleyse, bunun için kendini affedebilirdi. Hatırlayabildiği kadarıyla, uzun zamandır ilk defa, belki de gerçekten ilk defa, kendine benzeyen birini bulduğunu düşünmüştü.

Sirk günlerindeki kişiler bile Leonard'ı hoş karşılamamışlardı. Timsah kız, kurbağa ocuk -bunlar Ichthyosis ve Ehlers Danlos sendromlu hasta insanlardı- birbirlerine kenetlenip, Leonard'ı dışlamışlardı. şimdi bunun farkındaydı, her günah keçisinin de bir günah keçisine ihtiyaı vardı. Değer verilmeyen, değersiz hissettirilen kişi, kendinden daha güçsüz birini bulup, o da ona değer vermiyor, değersiz hissettiriyordu.

İHANET

Dietz farklı diye düşünmüştü.

Ama yanılmıştı.

Trene doğru giden kalabalığa yetişti, belindeki Peskett'e dokundu. Eğer her şey yolunda giderse, kimselere görünmeden Dietz'i bulabilecekti. Nereye giderlerse gitsinler, Dietz ve kadını takip edecek, sonra da Keyes'e bildirecekti. Fakat Dietz onu görürse ve iş oraya varırsa, Leonard da kendini savunacaktı. Bir parçası bu işten zevk alıyordu. Bu, beklenmeyen ihanet için, güzel bir intikam alma zamanıydı.

Kalabalık dağılıyordu. Salonun tam ortasında durmuş, net bir şekilde görülüyordu. Hızla dönüp duvara doğru sivişti.

Parmağını boğazındaki kesiğe götürdü. Keyes'in telefonundan sonra, sürekli meşgul olmuştu, boğazındaki yaraya küçücük bir peçete bile koyacak zamanı olmamıştı.

Yarası kanıyordu.

4.

Dietz onu görmüştü, tam olarak şapkasındaki etiketi görmüştü.

Leonard tekrar ortalarından kaybolmuştu. Ama kendini göstermişti ve Dietz pozisyonunu almıştı. Şimdi sadece, infaz zamanıydı.

Fakat doğru zamanlama yapması gerekiyordu; burada bölge yetkilileriyle oyalanmaya niyeti yoktu.

Hannah'a döndü.

"İstasyonun tam ortasına yürü," dedi. "Herkesin seni görmesini sağla. Sonra geri gel. Ama yavaş hareket et. Acele etme."

Kadının yüzü değişmişti. Tabii ki, aptal değildi. Onu yem olarak kullanmak istediğini anlamıştı.

Fakat bu işin içinde birlikteydiler, kadın bunun farkında gibiydi. Birkaç dakika sonra, kadın başını salladı, döndü ve istasyonun ortasına doğru yavaşça yürüdü.

Dietz izliyordu. Sonra Leonard'ı gördüğü yerin arkasın-

dan dolanarak, tam nk

Sorun olmamalı diye düşündü. Yem olarak kadını kullanmakla, Leonard'ın dikkatini başka yöne çekecekti. Dietz'in şansı olabilirdi. Ama yıllar içinde öğrendiği bir şey vardı, o da asla düşmanı küçümsememektir. Ve Leonard, görüntüsünün tersine, saygı duyulacak bir düşmandı. Öfkeyle hareket eden bir düşman diye düşündü; öfkeyle hareket eden ve kararlı bir düşman. Bu koşullarda tanışmaları gerçekten şansızlıktı. Ortak bir çok yönleri vardı. Belki, bir şeyler farklı olsaydı...

Ama farklı olmamıştı işte. İkisi de ayrı yerlerdeydi şimdi. Şu an canlısı yerine Leonard'ın ölüsü, daha değerliydi. Ölmüş bedenini Keyes'e işaret vermek için arkada bırakacaktı. Yanlış işaret. Keyes Leonard'ın cesedinin Haydarpaşa'da ele geçtiğini duyunca, doğuya gittiklerini zannedecekti. Onlar da Akbaba'yla buluşmak için batıya gideceklerdi.

Duvara yaslanmış, gözleriyle kalabalığı izlerken, Leonard'ı tekrar gördü.

Küçümsenecek biri değildi. Sırtını duvara yaslamıştı, ona ulaşması zor olacaktı. Ama tabii ki, Dietz'in de kendine göre yöntemleri vardı. Sütunların arkasına saklanarak, Leonard'ın yirmi adım gerisinde pozisyonunu aldı ve beklemeye başladı.

Leonard her an kadını görebilirdi. Bir an için kararsız kaldı, sırtını duvardan çekmek istemedi. Ama sonunda, ileri atıldı. Seçeneği yoktu. İzlemeye devam etmeliydi. Yemin cazibesine kapıldığını görmek zevkli olacaktı.

Dietz'in çantasının içindeki başparmağı, silahın güvenliğini açmıştı.

Şimdi her an...

İleri doğru yürümeye başladı.

Bu üzücü bir durumdu aslında. Koşullar farklı olsaydı, o ve Leonard birlikte çalışabilirlerdi. Ama hayat böyleydi işte.

Trenin gelişi anons edildi. İstasyon, giden trenin ardın-

İHANET

dan henüz boşalmışken, aniden insan akınına uğradı.

Leonard, bir metrelik boyuyla kalabalıkta zar zor görünüyordu. Dietz sütunun arkasında gizlendiği yerden çıkıp yürümeye başladı.

5.

Leonard kadını gördü.

Onu daha önce iki kez görmüştü Sapienza Kulesi'nde ve Dietz'le Four Seasons'dan çıkarlarken görmüştü. Şimdi yanında kimse yokmuş gibi görünüyordu. Çevresine bakarak, istasyonun ortasına doğru yürüyordu. O ve Dietz ayrılmışlar mıydı? Yoksa bu tuzak mıydı?

Kesinlikle tuzaktı. Dietz aptal değildi.

Ama onu gözden kaybetmemeliydi. Başka şansı yoktu.

Bir dakika geçti. İçindeki ses onu uyarmasına rağmen, Leonard sırtını duvardan çekti.

Anons yapıldı. İnsanlar istasyona doğru yürümeye başladı. Leonard, sanki sulan geri çekilip ikiye ayrılan Kızıl Deniz'in ortasında kalmış izlenimine kapılmıştı. Acele eden yolcuların bakışları üstündeydi sanki. Kadını gözden kaçırmıştı.

Önündeki çift kucaklaşıyor, gülüyordu. Solundaki aile tartışıyor, anneleri çocukların ortada dolaşmasını engellemeye çalışıyordu. Leonard ileri atıldı. İşte kadın ordaydı, kalabalığın arasında boğulmuş gibi duruyordu. Tereddüt etti. Eğer biraz daha yaklaşırsa, kadın görebilirdi. Fakat burada durursa da, kadın ortadan yok olabilirdi.

Sonra, arkasından birinin geldiğini fark etti. Garip bir histi bu, arkası zaten insanlarla doluydu; ama o insanlardan biri değildi bu kişi. Bu başka biriydi.

Peskett'in kilidini aceleyle çekmeye çalıştı. Ama çok geç kalmıştı, bunu biliyordu. Boynunun altına soğuk bir şey değmişti. Hoş bir duygu, diye düşündü. Tıpkı, bunaltıcı yaz sıcağında içine buz konmuş bir bezin vücuda değmesi gibiydi. Çok kötü değil, diye düşündü Leonard. Kötü bir duygu değildi, hele lanetlenmiş yaşamından ayrılırken...

Sıcak yaz gününde, soğuk bir bezdi.

Yine de Peskett'ini çekmeye çalışıyordu. Ama şortundaki lastiğe takılmıştı. Neredeyse gülecekti. İşte şansı, diye düşündü.

İğrenç bir son.

İHANET

doğru olur. Birisi, kafasına kurşunu sıkmış."

Keyes dudaklarını sıktı.

"Şimdi soruşturma başlayacak. Amirlerime bu davanın zaten senin tarafından başlatılmış olduğunu söyleyip söylemeyeceğimi merak ediyorum..."

Keyes telefonu kapadı.

Sonra uzun uzun telefona baktı. İtalyanlar telefon konuşmasının izini bulamazlardı; UBS güvenlik sistemi bunu garanti etmişti. Bırak, Leonard'ın cesediyle ne yaparlarsa yapsınlardı. Bu ceset yüzünden başına bir şey gelmezdi.

Tekrar titremeye başladı. Adam, Haydarpaşa demişti. Demek, Dietz doğruya gidiyordu. Araplara.

Bu 'Kral Fare' idi. Korktuğundan daha kötüydü.

Yarım düzine adam kararlı bir şekilde, ellerinde Epstein'in sonuçlarıyla, partikül gaz pedalını başlatmaya, sayısız zararı düzeltmeye çalışıyordu. Her şeye rağmen, bu adamlar fanatikti. Tuhaflık yaratma konusunda asla durmazlardı. Diğer tarafta bekleyen, yakut gibi güzel, elmas ve inci gibi teni olan yetmiş bakireyi düşünüyorlardı...

Kusacaktı.

Masanın altındaki çöp kutusunu çekip içine baktı. Midesi bomboştı, ama yine de kusacaktı. Acıyla yutkundu. Birkaç dakika sonra, mide bulantısı geçmişti.

Çöp kutusunu itip, boş gözlerle telefona bakarak arkasına yaslandı. Şu ufacık alet sayesinde hayatına bir sürü kötü haber girmişti. Bu şeyi niçin yok etsindi ki? Duvardan çekip masanın arkasındaki pencereden fırlatsa sanki bir şeyler değişecekti.

Keyes, elinin telefona uzanışını izledi.

Numaralan döver gibi tuşlayan parmaklarını izledi. İzlemeye devam etti, alıcıyı kulağına götürürkenki elinin hareketine şaşırdı.

Telefon iki kere çalmıştı. "Alo?" dedi bir ses. Boğazını temizledi. "Alice?"

"Evet?"

"Mm, ben Jim. Jim Keyes. Rachel orada mı?"

Rachel'in annesinin nefes alışını duyabiliyordu.

Sonra, telefonu gürültüyle masaya koydu. Birkaç dakika geçti. Telefonu tekrar kaldırıldı. "Alo?" dedi Rachel.

"Merhaba, benim."

Sessizlik.

"Nasılsın?" diye sordu Keyes.

Sessizlik.

"Dinle," derken buldu kendini. "Ben, şey. Dinle. Şu an Boston'dayım. Acaba, sen..."

"Sen burada mısın?"

"Evet. Acaba, seninle görüşebi...bilirsin...şey, beraber yemek yiyebilir miyiz?"

Daha uzun bir sessizlik oldu.

"Rachel?"

"Evet."

"Ne diyorsun?"

"Şu an çok iyi bir zaman değil," dedi Rachel.

"Akşam yemeğine ne dersin?"

Kadın sustu.

"IHOP'a gidebiliriz. Biliyorsun, evliyken her zaman gittiğimiz..."

"Jim," dedi kadın. "Sen iyi misin?"

Keyes güldü. Gülmesine şaşırdı.

"Hayır," dedi. "Hayır, Rachel iyi değilim."

2.

Dört saat sonra Logan Havalimanı'ndaydı.

Şu an ofisinden ayrılması delilikti. Bu iş hiç bitmemişti. Ama Keyes'in kendisi bitmişti. Bunu daha fazla yapamayacaktı.

Eski günlerde, Rachel hala ailesiyle birlikte yaşarken ve birer yetişkin gibi davranmaya çalıştıkları o çocukluk günlerinde beraber gittikleri Uluslararası Krep Evi'ne gitmek için taksiye bindi. O günlerde, hafta sonunu Rachel'le geçirmek için gidiş dönüş toplam on iki saat araba kulla-

İHANET

nırdı ve kesinlikle beraber yatmazlardı.

Neredeyse yirmi yıl geçmişti, burayı en son ziyaret ettiği günün üzerinden, ama restoran hiç değişmemişti. Aynı koku, girişte hissediliyordu hala. Aynı bisiklet her zamanki yerindeydi. İçeri girdi. Kapıda asılı çanlar gürültülü sesler çıkardı. Klimanın esintisi yüzüne vurdu. Sakız çiğneyen bayan garson, mönüyle birlikte gelerek, "Mönü ister misiniz?" diye sordu.

"Birini bekliyorum," dedi Keyes ve gözleri her zaman oturdukları yere yöneldi.

Rachel oradaydı, durmuş onu izliyordu.

Bastonuyla aksayarak, onun yanına gitti. Garsondan mönüyü aldı, açtı ve içindekilere konsantre oldu. "Merhaba," dedi ortaparmağını krep listesinde gezdirirken.

"Merhaba,"

"Geldiğin için teşekkür ederim."

Rachel hiçbir şey demedi.

"Aynı eski mönü," dedi. Zoraki gülmeye çalıştı. "Yoksa bu yeni mi? Domuz etli yemekleri de kapsıyor. Bunlar her zaman burada mıydı?" Şöyle bir göz attı. "Hiç sanmıyorum..."

Rachel muhteşem görünüyordu.

Kızının düğününden beri sanki on yaş daha gençleşmişti; dinlenmiş, zayıf ve sağlıklıydı. Üzerinde beyaz bluz, türkuaz rengi bir kolye, küçük gümüşten kehribar küpeleri vardı. Saçları doğal rengine dönmüş, kumral gölgeler görünüyordu; cildi taze ve temizdi.

"..Aman Tanrım," dedi. "Harika görünüyorsun."

Rachel kabul etmiyormuş gibi başını çevirdi. Su bardağına uzanıp birkaç yudum aldı, sonra dikkatle dudaklarının kenarını kuruladı. İkisi de aynı anda konuşmaya başladı.

"Ne oldu..."

"Annen ..."

"Önce sen söyle."

"Hayır, sen devam et."

"Bacağına ne oldu?"

Keyes konuşacak gibi oldu ama hemen sustu. Bütün olanları anlatmalı mı onu düşünüyordu; projeyi, ihaneti, kazayı,

Bunun yerine, "Seni özledim." dedi. Rachel gülümsedi.

"Ben...tekrar denemeliyiz."

Rachel eline uzandı ve hafifçe sıktı.

"Jim," dedi.

"Bu hayatın bir parçası. Hepsi hayatın parçası Rachel. Biliyorum, bu üzücü bir durum, ama birbirimizin yardımına koşmayacağımız anlamına gelmiyor..."

"Jim."

"Benim suçum değildi demiyorum. Neden birinin suç olmak zorunda, onu da bilmiyorum. Ama şunu demek istiyorum, düşününce, bazı şeyleri göz önünde bulundurun-

Rachel başını yavaşça sallayıp, elini geri çekti.

Lafı ağzında kalmıştı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Yerinden kalktı, bastonuna uzandı.

Erkekler tuvaleti, ankesörlü telefonun yanındaydı. İçeri girdi ve boş olmasına çok sevindi. Soğuk suyu açıp, ellerini lavaboya uzattı. Gözünden yaşlar geliyordu. Aynaya baktı; yüzü, küçük bir çocuğun yapmaması gereken bir şeyi yaptıktan sonraki haline benziyordu. Dudakları titriyordu; hüngür hüngür ağlamak üzereydi. Yüzünü yıkadı. Daha iyiydi şimdi. Musluğu kapadı, makineden kağıt havlu koparttı, sert hareketlerle yanaklarını kuruladı.

Dışarı çıkmadan önce, tekrar aynada kendine baktı. Yüzü solgundu. Gözleri kanlanmıştı. Elmacık kemikleri parlıyordu. Cesede benziyordu veya açlık grevindeki bir adama. Farkında olmadan ne kadar çok kilo vermişti.

Birkaç dakika sonra, Rachel'in yanına döndü. "Özür dilerim," dedi, masaya ilk oturduğundaki hevesi kalmamıştı artık.

HANET

Rachel, ona üzümlere baktı.

"Evet," dedi, "Umarım düşünmüyorsunuzdur, mm..." dedi Keyes.

"Ben, her şeyin bir nedeni olduğunu düşünüyorum."

"Nedeni olduğunu mu?"

Bayan garson masaya yanaşmıştı. "Sipariş verecek misiniz?"

"Sadece kahve istiyorum. Teşekkürler," dedi Keyes.

"Kahve lütfen. Teşekkür ederim," dedi Rachel.

Garson, mönülerini aldı ve kahveleri getirmeye gitti.

"Her şeyin bir nedeni var ne demek?" diye sordu Keyes.

Rachel kağıt mendil çıkarıp, her ihtimale karşı masanın üzerine koydu.

"Tanrı'nın yaptığı her şeyin nedeni olduğunu düşünüyorum, Jim."

Keyes gözlerini kıpırttırdı.

"Jeremy'i bir nedeni olduğu için yanına aldı. Ama nedeninin ne olduğunu asla bilemeyiz. Ama Tanrı böyle işte. Eğer bizim birlikte olmamızı isteseydi, biz birlikte olurduk. Ama değiliz. Onun planları var, Jim. Buna güvenmeliyiz, Tanrı'ya güvenmeliyiz."

Bir an sessizlik oldu.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Keyes.

Garson kız sakızını çiğneye çiğneye kahveleri getirdi.

Garson gidince. "Rachel," diye konuşmaya başladı tekrar.

"Evet."

"Ben... Lütfen dinle."

"Dinliyorum."

"Sana ihtiyacım var. Konu buna gelirse eğer, bizim birbirimize ihtiyacımız var. Bunun içinde birlikteyiz biz, değil miyiz?"

Rachel'in kulağının arkasından bir tutam saç düşmüştü, saçını yumuşakça tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bunun içinde birlikteyiz biz," dedi tekrar. Sesinin tonunu duyuyordu; umutsuz ve titrekti ama değiştinmeye

hiç niyeti yoklu. "Demek istiyorum ki... Jeremy'nin raporunu hatırlıyor musun? Düşündüm ki, ne düşündüğümü bilmiyorum. Hiçbir şey düşünmedim. Ama şimdi anlıyorum. Anladığımı sanıyorum. Sadece...bizim anlayamayacağımız, bizden daha büyük şeyler var. Ve bütün kuyrukların birbirine bağlandığını yazdığında, o..."

"Kuyruklar mı?"

" 'Kral Fare.' Jeremy'nin ödevi."

Rachel kafası karışmış gibi bakıyordu. Hafifçe başını salladı.

"Sen kızmıştın," dedi Keyes."Neyse, önemli değil."

Gözlerinden yaşlar akıyordu tekrar; burnunu sildi.

"Benim suçum muydu?" diye sordu. "Arabayı kontrol ettirmeliydim. Böyle mi düşünüyorsun? Ama kontrol ettirmiştim. Her beş bin milde, arabaya baştan başa bakım yaptırıyorum, yağı değişiyor, gereken her şey yapılıyor. Düzenli şekilde. Kazadan iki hafta önce bakım yaptırmıştım. Bunu sana asla söylemedim. Ama o dönüş sinyali çalışıyor olmalıydı. Çalışıyordu da. Benim suçum değildi."

"Biliyorum."

"Değildi."

"Biliyorum."

Kahvesini aldı, üzerindeki yağlı tabakaya baktı ve tekrar yerine koydu. "Tatlım," dedi. "Eğer istemiyorsan...eğer geri dönmeyeceksen, o zaman ben...yapacaklarımdan korkuyorum."

"Ne yapacaksın?" diye tekrarladı Rachel.

Başını salladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben bile bilmiyorum."

Yan masadaki aile onları dinliyordu. Çünkü Keyes ağlıyordu. Gözyaşlarını tutmaya çalıştı. İleri uzanıp kısık sesle, "Korkuyorum," dedi inler gibi. "Hepsi bu."

"Gitmem gerekiyor. Bunu daha fazla sürdüremem. Üzgünüm."

"Dinle. Hadi buradan gidelim. Balayımızı hatırlıyor mu-

İHANET

sun? O küçük plajı hatırlıyor musun? Hadi oraya gidelim. Bu gece gidelim, hemen şimdi."

"Jim..."

"Lütfen. Rachel. Çok korkuyorum..."

"Benim erkek arkadaşım var."

3.

Yanağına öpücük kondurdu. "Üzgünüm," dedi, sonra hızla arabasına gitti ve motoru çalıştırdı.

Keyes arabanın park alanından çıkışını seyretti. Sonra, lokantanın girişindeki o kokuyu içine çekti.

Tekrar ağlamak hoşuna giderdi. Eğer ağlarsa, belki içindeki kötü duygulan atabilirdi. Ama ağlayamıyordu. Ağlama şansını kaçırmıştı. İçindeki duygular düzelecekti.

Restoranın amblemine bakarken buldu kendini: IHOP. Başka bir kısaltma daha. Kısaltmalardan nefret ediyordu. Hepsi anlamsızdı. IHOP. Bunu anlamı neydi acaba? Uluslararası Krep Evi, anlamına geliyordu. Ama bunun anlamı neydi? Sözcüklerin anlamı yoktu. Uluslararası Krep Evi. Gerçekten uluslararası mıydı? Gerçekten krepten yapılmış bir ev miydi? Hayır. Çok saçmaydı.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Rachel'in arabası park alanından çıkıyordu. Trafiğin en yoğun olduğu saatlerdi, sola dönmeye çalışıyordu. İyi şanslar, dedi içinden.

'Erkek arkadaşım var.'

Bastonunu bıraktı, arabaya doğru yürümeye başladı. Yan koltuğun camını tıklattı. Rachel şaşırmıştı. Keyes kapıyı açtı, içeri girdi. Arabanın içi çam kokuyordu.

"Jim," dedi kadın. Şimdi onun ağladığını fark etti. Çok iyi. Ağlaması gerek. İçindekileri boşaltması gerek. Keyes'in güçlü olması gerekirken, onun da zayıf olması gerekiyordu.

"Rachel," dedi Keyes.

"Çok üzgünüm."

Keyes bir eliyle sırtına masaj yapmaya başladı.

"Seni özledim. Oğlumuzu özledim. Ama bunu daha fazla sürdüremiyorum," dedi Rachel.

Trafik yanlarından hızla akıp gidiyordu. Rachel asla sola dönemeyecek, diye sakince düşündü.

"İlk zamanlar bir süre düşündüm... ah, tanrım."

Arabanın frenine bastı ve durdu, başka bir kağıt mendil için ceplerini karıştırmaya başladı. "Bir süre, beraber olmamız için bir şans daha var diye düşündüm. Ama şimdi sadece...Bunu daha fazla sürdüremem."

Çantasında hala mendil arıyordu. Keyes'in eli onun sırtında hafifçe masaj yapıyordu.

Rachel'in başını sertçe direksiyona doğru çarptığında, kornanın sesi ikisini de ürküttü.

Kadının kafasını geriye doğru çekip tekrar hızla ileri iteledi. Direksiyona yerleştirilmiş küçük bir pervaz süsü parçası gördü. Kahrolası bir tahta parçası olduğunu fark etti. Lanet olası araba! diye içinden geçirdi.

Sonra kadının başını cama vurdu. Camdan boğuk bir ses geldi. Tekrar aynı şeyi yaptı. Cam örümcek ağı gibi kırılmıştı. Ama çerçevesinden çıkmamıştı, hala yerinde duruyordu.

İki eliyle Rachel'in boğazını sıkmaya başladı.

Rachel'in yüzü morarıyordu. Yaşından on yaş daha genç görünmüyor artık, diye düşündü. Şimdi yaşını gösteriyordu hatta daha yaşlı. Kafasını öne ve arkaya doğru sallayarak, boğuyordu onu. Cama vuran şakağından kanlar akıyordu. Trafik yanlarından akıp gidiyordu, kimse farkında değildi.

Rachel'in nefesi kısıp kısıp çıkıyordu artık. Keyes'in yüzünü tırmalamaya çalışıyordu. Bütün gücünü toplayıp, kadının boğazını daha fazla sıktı.

Rachel tekmelemeye başladı. Ayakları iki üç kere torpidoya vurdu. Keyes torpidodan da bir şeylerin kırılıp döküleceğini düşündü.

Çabalaması daha da azalmıştı. Bir dakika sonra, Rachel hareket etmiyordu artık.

Keyes hızla nefes alıp veriyor, ciğerleri yanıyordu.

İHANET

Rachel oyuncak bez bebek gibi duruyordu,
"Erkek arkadaşım var," diye Rachel 'in taklidini yaptı.
Sesi yüksek ve çatlak çıkıyordu. "Erkek arkadaşım var."
"Erkek arkadaşım var."

Rachel cevap vermedi.

Trafik hızla akıyordu.

Keyes kımıldamadan oturdu. Arabanın kapısını açtı,
dışarı çıktı. Bastonuna yaslandı, nefesini kontrol etmeye
çalıştı.

Nefesini şimdi kontrol altına alacaktı. Şoför tarafına
doğru sendeledi, Rachel'i yandaki koltuğa itti. Direksi-
yonun başına kendi geçti, arabayı çalıştırdı.

Her akli başında insanın yapacağı gibi, sola dönmek
yerine sağa dönüp trafiğin arasına daldı.

YİRMİ BİR

1.

Çift ranzalı yataklı vagon, lavabosu ve gün içinde yer kaplamaması için katlanan yataklarıyla gayet temizdi ve yerler halı kaplıydı.

Hannah, İstanbul ve Bükreş arasındaki ilk geceyi hatırlamıyordu. Tren Sirkeci İstasyonundan kalkar kalkmaz, saat on biri birkaç dakika geçe, alt ranzada uykuya dalmıştı. Ertesi sabah uyandığında, Bosfor Ekspresi, Bulgaristan'ın güneşli nehir vadilerine gelmek üzereydi. Adam yemek salonuna gitmiş, ona ekmek, reçel ve sıcak çayın olduğu bir kahvaltı getirmişti. Sonra da, kucağında açılmamış gazetesıyla birlikte, yüzünü pencereden geçen yeşil manzaraya dönüp oturmuştu.

Hannah kahvaltısını yaparken, neden sonra rahatça uyuyabildiğim düşünüyordu. Aslında, bir bakıma, başka seçeneği olmadığını sanıyordu. Vücudu artık dinlenmek istemişti. Adamın yanında kendini tedirgin hissetseydi, kesinlikle bir yolunu bulup uyumayacaktı. Adamın geri verdiği çantasının içinde onu uyanık tutacak ilaçları vardı. Nedense, o an için, bu adamın kendisine zarar vermeyeceğini düşünmüştü. Adam ondan sadece, sakladığını sandığı teknik bilgileri istiyordu. Bağlantı kurduğu kişiyle görüşme olduğu zaman, eğer olursa ve rolünü sonuna kadar başarıyla sürdürürse -yapabilirse tabii- adamı kitaptaki sırların değerli olduğuna dair ikna edecekti. Sonra da kendine çok dikkat etmesi gerekecekti.

Ama bundan önce, her şey yolunda giderse, kitaba sahip olacaktı. Ve yoluna yalnız devam edecekti.

Kahvaltı boyunca, ekmeğine reçel sürdüğü, kesmeyen bıçağı seyretmiş durmuştu. Adamın dikkati pencerenin dışındaki manzaraya yönelmişken, bıçağı alıp, sonra...

...sonra ne?

Ona doğru hamle yapıp, bıçağı boğazına saplasa?

İHANET

Hiçbir şey yapmadı.

Bir iki kelimenin dışında, bütün günü kompartımanda konuşmadan geçirdiler. Adam yine çantasını başının altına koyup, yastık yaptıktan sonra* uykuya daldı. Hannah oturmuş adamı izlerken bir yandan bıçağı alarak, boğazına saplayıp saplayamayacağını merak ediyordu. Adam uyan-
dı, parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu, uyku sersemi gaze-
teye uzandığında bile, Hannah hala onu seyrediyordu.

Akşamüstü, adam tekrar yemek salonuna gidip, sandviç ve bir termos dolusu çayla döndü. Uzaktaki alçak tepelerin arkasındaki güneşin batışını izleyerek, sessizce yemekleri-
ni yediler.

O gece, bir önceki gibi iyi uyuyamamıştı. Vücudu trenin hareketlerine uyum sağlamıştı artık: tren kıvırıyor, fırlatı-
yor, aşağı yukarı çıkıyor, ileri geri sallıyordu. Tren, ben-
zetme yapılacak olursa, onu tavladaki zarlar gibi sallıyor-
du. Uyumayı başardığında sorun olmuyordu. Hannah,
devamlı hareket halinde olduğunu düşündü: ileriye doğru
hızla giden tren, başı dönmüş galaksinin merkezinde dönen
güneşin çevresinde dönüyordu, asla sonu olmayan bir devi-
nim vardı.

Gece yarısını biraz geç, tren durdu.

Hannah hemen uyandı. Adam ranzasından kalkmış,
camdan dışarı bakıyordu. Birkaç saniye sonra, kapı çaldı.
Hannah'ın yüreği ağzına gelmişti; gözleri ise adamın bo-
ğazındaydı. Adam bir kez kafasını sallamasına rağmen, o
bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı.

Diğer yolcularla beraber, tek sıra halinde trenden inmiş-
lerdi, sonra şafak öncesi ayazda bir hizada durup, silahlı
askerler tarafından pasaportları kontrol edildi. Bir kez da-
ha, kendisinin hazırladığı sahte pasaport kontrolden geç-
miş, herhangi bir sorun çıkmamıştı ve adamın kullandığı
pasaportta da bir sorun yoktu. Sabahın ilk saatlerinde kom-
partımanlarına döndüklerinde, tren hareket etmeye başladı.

Hannah yine yatmış, şekerleme yapıyordu.

2.

Üçüncü sabah, dışarıdaki manzaranın değiştiğini fark etti: yeşil görüntü, batı Avrupa'ya geldiklerini gösterir gibi, daha sıklaşmış ve koyulaşmıştı.

Yataklarını kaldırıp, kahvaltı yapmaya gittiler. Hannah, dışarıdaki manzaraya bakınca, gidecekleri yere çok yaklaştıklarını düşündü. Yani adam, çok yakında daha fazla bilgi için soru sormaya başlayacak, diye düşündü. Ona büyüyen yalanından sadece kaba taslak bahsetmişti. Adamın bağlantılarının ilgisini çekebileceği kadar çok, kendisinin işe yaramadığını düşündürmeyecek kadar az bilgi vermişti.

Umduğu gibi, yemeğin sonlarına doğru: "Bir şeyi çok merak ediyorum," dedi adam.

Hannah başını kaldırdı. Elindeki ekmek parçasını ağzına atıp, çiğnemeye başladı.

"Formül, motorun kendisini mi anlatıyor yoksa motor tarafından kullanılan itici güç yöntemini mi?"

Zaman kazanmak için, ağzındaki lokmayı uzun süre çiğnedi, yutkundu ve ardından peçeteye dudaklarını temizledi. Nabızı hızla atmaya başlamış, heyecanlanmıştı.

"Aslında çok büyük fark yok."

"Üretilen şey bir motor değil mi?"

"Evet, doğru."

"Anladığımdan emin değilim."

Daha ayrıntılı anlatmaya karar verdi: jetin oksijeni aşağıya çektiğini, bunu yakıtı döndürdüğünü, yakıtın da hıza dönüştüğünü, hiç sonu olmayan, sürekli halkaları artan bir şekilde anlatmalıydı.

Bunu yapmak yerine, tüm cesaretini topladı. Dudaklarını sildiği peçeteyi masaya koydu ve: "Bu konuda emin değilim, bununla ilgili sorunum var," dedi.

Adam yüzünü buruşturdu.

Direkt, "Bana ihtiyacın olması hoşuma gidiyor," dedi. "Çünkü benim de sana ihtiyacım var. Yani, eşitiz."

Bir an için yanlış yaptığını düşündü. Hemen, İstanbul'

İHANET

da olan olaylar aklına geldi. Eğer onu öldürmeye kalkarsa, kendini nasıl savunacaktı? Parmaklarını, kesmeyen bıçağa doğru tıkırdatmaya başladı. Eğer yapması gerekirse, yapabilirdi. Eğer yapması gerekirse, kendinden 35 - 40 kilo daha ağır olmasına rağmen...

Adam gevşemeye başladı, bir kez daha arkasına yaslandı, orta yaşlarına yaklaşan, zararsız bir adam oturuyordu karşısında. Gözlerini kırıştırdı, birden neşelenmişti.

"Sanırım, biraz daha güvenmesini öğrenmen gerekiyor," dedi kibarca.

"Biliyor musun? Sana her şeyi anlatmadım. Diğer bilgiler olmadan, projenin yüzde onu eksik kalır."

Birkaç dakika hiç konuşmadılar. Sonra adam sigara paketine uzandı. Bir tane yaktı ve külünü tabağına silkeledi. Tabağın içindeki kül, trenin hareketleriyle birlikte sallanıyordu.

"Güvenmeye ihtiyacı olan tek insan sen değilsin," dedi adam. "Tek bildiğim, Keyes'le birliktesin."

"Hayır, değilim."

"Ama bundan emin olamam."

"Hayır ben yalnızım."

"Ve Frank'le birlikte," dedi adam. Tekrar, gözleri parladı. "O her kimse."

Derin bir nefes aldı, sabırsızlığını göstermemeyi umuyordu kadın.

"Frank, benim eski eşim. Pegasus füze ek motor yapımında, NASA için çalışıyor. X-43'leri fırlatmak için kullanılırdı.

"Neleri fırlatmak için?"

"Size söyledim. Her şeyi bilmiyorsunuz," dedi Hannah.

Adam düşündü. "Ve NASA, UBS için mi çalışıyor?"

Hannah, UBS'nin ne olduğunu bilmemesine rağmen, başını salladı. Sonra, adamın onu test ettiğini düşündü. Ve bu testi geçemeyebilirdi. Eve gitme isteği yüzünden, bu adama hala ihtiyacı vardı.

Onu sınyıp sınamadığını merak ederek, yüzüne bakı-

yordu. Adam **hala** düşünüyordu.

Hannah'ın gözleri, bıçağa yöneldi tekrar. Eğer olacaksa, çabuk olacaktı.

Yarım dakika geçti. Tren öne ve arkaya doğru sarsıldı, çatal, bıçak ve kaşıklar porselen Çin demliğine çarpıyor, tabaktaki sigara külleri savruluyordu.

"Güvenmek," dedi adam bir kere daha. "Birbirimizden şüphelenmemize gerek yok. Tabii birimizden biri aç gözlü davranmadığı sürece."

Adam, tokalaşmak için elini uzattı.

Birkaç saniye geçti; Rachel de uzattı. Tokalaştılar.

Sonra tekrar pencereden baktı Rachel. Adam sigarasını içiyordu. Tren gürültü çıkararak gidiyor, güneşle yarışıyor-du.

YİRMİİKİ

1.

Jeremy formdaydı bugün.

Jeremy'nin başarısı için, bazı sorumluluklarla canını sıkmak Keyes'in hoşuna gidiyordu: burada üçüncü vuruş sırasında, iki koşu daha fazlası olacaktı, söz vermişti. Sonunda, nefesini nasıl tutacağını ona öğretmişti. Bugün, Jeremy'nin iyi olmasının asıl nedeni de, nefesini iyi tutmasıydı.

Sopanın tatlı eşini, yani topu buluyor, soldaki tarlaya fırlatıyordu.

Nefesini tutmak. Nefesini tutmak.

Telefon çalıyordu.

Arayan kişi direkt onun hattını aramıştı. Ama daha fazla kötü haber duymak istemiyordu. Yıkılacak...çözülecek...çökecekti. Yine de telefona cevap verdi. "Evet," dedi donuk bir şekilde. Arayan **Brown**'dı, SİA'dan. "Onu yakaladık," dedi Brown.

Nefes nefese kalmıştı. Keyes arkadaki trafiğin sesini duyabiliyordu. Adam dışarıdan arıyordu, bir otobandan.

"Jersey'deki kız kardeşinin eski kocasının evine gitti. Beş dakika önce tutukladık."

"Onu buraya getirin," dedi Keyes.

"Tamam. Ama neyle suçlandığını merak ediyor. Bir de avukat istiyor."

"Gözlerini ve ağzını bağlayıp buraya getirin."

Rahatsız edici bir sessizlik olmuştu.

"Söylediklerimi yap," dedi Keyes.

"Tamam," dedi **Brown** kararsız bir şekilde. "Fakat..."

Keyes telefonu kapattı.

2.

"Bu arada," dedi adam tam dönerken.

Hannah, şöyle bir baktı. Adam küçük kiralık arabanın

şoför **koltuğunda**, her iki **dizi** de direksiyona yapışmış şekilde otururken çok komik görünüyordu.

"Benim anladığım şu, Ismayalov zor bir müşteri. Eğer bizi bu işin dışında bırakmak ve kitabı kendi almak isterse, bunu yapar, hiç tereddüt etmez **yani**."

Bu, birbirlerinden ayrılmamaları için, formül hakkında ona yeterince bilgi vermediği anlamına geliyor, diye düşündü Hannah. Kara kara, hadi bakalım, yalana devam, diye içinden geçirdi.

"Çok fazla konuşmanı istemiyorum, ama söylenmedik hiçbir şey kalsın da istemiyorum. Anlaşmamızı netleştirelim ya da hiç yapmayalım. Kesin pazarlık yapma zamanı geldiğinde, her şeyi bana bırakmanı istiyorum."

"Anlaştık," dedi Hannah ve camdan dışarı baktı tekrar.

Gitmek üzere oldukları malikane; koloni zamanından kalma yolun epey uzağında yapılmış ve okaliptüs ağaçlarının gölgesinde kalmıştı. Üzerinde benek benek beyaz bulutlarıyla, masmavi bir gökyüzü vardı. Malikaneye doğru yaklaştıkça, Hannah, ön bahçede çalışan bir kadın gördü. Kadın durup eldivenlerini çıkarmış, onları karşılamaya geliyordu. Otuzlarında, esmer, güneşten yanmış yüzünde sempatik gülümsemesi olan, oldukça güzel bir kadındı.

Malikanenin kapısında bir adam belirdi. Kadının iki katı yaşı olan, sivri burunlu, biçimsiz ağzı olan bir adamdı. "Madeleine, bize içecek bir şeyler getir," dedi.

Adam dışarı doğru gelince, kadın başını eğerek selam verdi ve hemen ortadan yok oldu. Adam gelen ziyaretçilerin kıyafetlerinden pek hoşlanmamıştı.

"Tam zamanında geldiniz," dedi.

"Aradığım zaman henüz yoldaydık."

"İçeri gelin. Andrei hakkındaki haberleri merak ediyorum."

İçtenlikle içeriyi işaret etti elleriyle; Hannah önde, içeri girdiler.

3.

Asansör bodrum katında durdu. Keyes dışarı çıktı, bir şey düşürmemek için dikkatli hareket ediyordu. Bir elinde baston, diğerinde evrak çantası; kolunda altında kıvrılmış kalın dosya vardı. Beton zemin üzerinde boyanmış sarı çizgileri izleyerek, yavaşça koridorun sonuna doğru yürüdü. Kafasının üstündeki floresan yanıp sönüyor ve cızırtı yapıyordu.

David Brovvn, dışarıda B-14 bölümünde ayakta duruyordu: güçlü kuvvetli, geniş omuzları olan bir adamdı. Keyes'i görür görmez, koşarak elindeki dosyaları aldı. Keyes kolunun altındaki dosyaları düzeltti, Brown'a bakıp başını salladı. Brovvn kapının tokmağını tuttu, çevirip açtı.

Andrei Yurchenko, gözleri hala bağlı halde, hiçbir özelliği olmayan masanın arkasında oturuyordu.

Yumuşacık ketenden takım elbise giymişti ve elleri masanın üstünde görülecek şekilde duruyordu. Uzun boylu, fazla traş olmaktan boynu grileşmiş, ellili yaşların ortasında sıska bir adamdı. Hareketleri, fazlasıyla hevesli bir eyalet polisi gibiydi adamın, masum ama görevinin gerektirdiğini yapmayı çok isteyen ve sonunda her şeyi açığa çıkaracağından emin bir hali vardı.

Keyes ve Brovvn birbirlerine baktılar. Yurchenko'nun olduğu yerdeki masanın çaprazında duran iki sandalyeye geçtiler. Keyes elindeki dosyayı masaya koyup, adamın gözlerini açmaya gitti; Brovvn evrak çantasını masaya koyup oturdu.

Çantanın içinde 'Psikolojik Stres Değerlendirmesi' (PSD) vardı, bir polygraph; bunlar verdiği tepkileri gösteren monitöre bağlı, hastanın kolunun kan basıncını ölçmekte kullanılan pneumoraph tüpleri idi. Tepkiler, bir iğne sayesinde hareket eden kareli kağıda kaydediliyordu. Aslında PSD, UBS'deki en etkili polygraph değildi. Hastanın konuşmasındaki en küçük titreşimleri bile ölçen 'Ses Stresi Analizcisi' daha iyi bir yalan tarayıcısıydı. Fakat

LED ışıklarında kullanılan VSA, sonuçları gösteriyordu. Keyes'e göre, eski moda hareket eden kareli kağıt, gözle görülür biçimde daha fazla etkiye sahipti. Bütün ilgilendiği gözle görülür etkiydi zaten. Oyunlar için ya da tam doğru olmayan şeyler için zaman yoktu. Yurchenko umudunu yitirmiş olabilirdi, ama şimdi ya tam anlamıyla iş birliği yapacaktı ya da yapmayacaktı.

Aynı şekilde, kalın dosyanın isim yazılan etiketinde, büyük harflerle Yurchenko yazıyordu ve neredeyse tüm sayfaları boştu. Yurchenko'nun FBI dosyası sekiz sayfa uzunluğundaydı. Keyes düzgün bir işaret göndermeyi umut ederek, bir düzine kağıt daha eklemişti: Yurchenko hakkında bilmeleri gereken her şeyi; hatta daha fazlasını biliyorlardı; direnmek boşuna olurdu.

Keyes gözbağını abartılı bir biçimde çıkardı.

Sonra masanın öbür tarafına geçip oturdu. Yurchenko gözlerini ovuşturdu. Yavaş yavaş odayı görmeye başladı: cüruf briketi duvarlar, çimento yerler, plastik bir masa ve camsız bir kapı. Dosyaya ve evrak çantasına, daha sonra Keyes ve Brow'nun yüzüne, sonra tekrar dosyaya ve evrak çantasına baktı.

Brown cebinden portatif bir ses kayıt cihazı çıkardı, düğmesine basıp masanın üstüne yerleştirdi.

"Dört Ağustos, konu, Yurchenko, Andrei. Burada bulunanlar, David Brown ve James..."

Keyes uzanıp ses kayıt cihazını kapadı.

İki çift göz ona döndü.

"Kayıt yapılmayacak," dedi sessizce.

Yurchenko sevimsiz bir kahkaha attı. Keyes'e baktı. Özür diler gibi kollarını uzatıp, "Üzgünüm," dedi.

"Komik bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece..."

Keyes ne söyleyeceğini merakla bekledi.

"İyi polis, kötü polis," dedi Yurchenko. "Biliyorsun, o kaydetmek istedi, sen istemiyorsun..."

"Ah."

İHANET

"Benim haklarımı koruyor, sen çiğniyorsun..."

"Anlıyorum."

Yurchenko gülerek, "Bizim konuşturacak yöntemlerimiz var," dedi.

Rus aksanıyla konuşuyordu sesinde hafif bir ima vardı. Brown'a döndü. "Konuşturulacak adam diyor ki, biraz bekleyin. Yavaş olun. Sonra sen de adama diyorsun ki..."

"Her şeyi anlamışsın," dedi Keyes.

Yurchenko omuz silkti, daha ılımlıydı şimdi ve keyifsiz halde gülmeye devam etti.

Birkaç saniye geçti. Brown ses kayıt cihazını alıp cebine koydu. Keyes dosyaya uzandı, açtı, birkaç sayfasını çevirdi. Dosyanın üstünden Yurchenko'ya dikkatle baktı. Sonra, birkaç sayfa daha çevirdi, dosyayı kapadı ve masanın üstüne koydu.

"Peki, nereden başlamak isterdin?" dedi.

4.

Hüzünlü bakışlı güzel kadın, üstünde limonata olan tepsiyi masaya koydu. Hannah hatırlamıştı kadını, bu Madeleine'di. Sonra, kadın kocasının söylemesini beklemekten ortadan kayboldu.

Ismayalaov bir bardak aldı ve içine bir dilim limon sıktı. "Evet," dedi.

Hannah başını salladı. Kanepede ileri doğru uzandı tekrar. Oda soğuktu, taş ve antika mobilyayla döşenmişti. Aralarında duran kahve sehpasında açılmamış kitaplar vardı.

"Mach 8," diye yineledi kadın. "Yirmi dört saat süren uçuş, ikiye ayrılacak. Ama tabii ki, gerçek başvurular askeri olanlar. Hipersonik bombardıman uçakları, aynı hızla uzun süre giden füzeler..."

"Ve bu NASA'nın projesi mi?"

"NASA, bu işe katılanlardan sadece biri."

"Yani şimdi, elimizde ne var," diyerek kitabı işaret etti. "Sadece bir proje."

"Tam olarak proje değil. Motorun nasıl çalıştığını anlatan bir formül."

Adam kitaba uzandı ve arka kapağını açtı, karalanmış yazılara baktı ve kapadı. "Hmm."

"Andrei, sizin bu formülü satın alacak kişileri tanıdığınızı düşünüyor," dedi pencerenin yanındaki adam.

"Olabilirim," dedi Ismayalov düşünceli. "Biliyor olabiliyim."

"Tabii, uğraşlarının karşılığını alacaksın. Diyelim ki, karar verilen rakamın yüzde beşi?"

Ismayalov kaşlarını çatı.

Hannah adamlara baktı. Şimdilik, bu işteki rolü bitmiş gibi görünüyordu.

Ismayalov, "Alışılmış rakam, böyle bir tanıtımla, on beştir," dedi.

Pencerenin oradaki adam döndü. "On beş mi?"

"Görüşmelerin ilk başında tabii. Ama evet. Sanırım, on beş normal."

"Bununla ilgili sorunumu anlıyor musun?" Andrei beni sana tanıştırıyor; sen beni satıcıyla tanıştırıyorsun ve eğer herkes yüzde on beş alırsa, bana ve arkadaşlarıma çok az kalıyor."

Ismayalov sadece, "Hımm," dedi.

"Bu uzlaşmaya açık olmadığım anlamına..."

5.

Telefon çalışıyordu.

Birbirlerine baktılar. "Bana değil," dedi Brown.

Keyes cep telefonuna uzandı. Gerçekten onaydı. Dengesini sağlamak için bastonuna uzandı, koridora çıktı ve telefonu kulağına götürüp, "Alo" dedi.

Arayan Daisy'di; sesi titriyordu. "Jim. Buraya gelsen çok iyi olacak."

"Niye?"

"Seni şimdi Massachusetts, Belmont'tan bir polis aradı."

Floresanlara baktı. Gerçekten çok ses mi çıkarıyordu bu

tloresanlar?

"...seninle konuşmak istiyor. Sanırım sana vereceği haberler var."

"Ne tür haberler?" Keyes sakince sordu.

"Sanırım, mm...sanırım buraya gelsen iyi olacak ve..."

Keyes, Daisy'nin ağlamak üzere olduğunu fark etti. Monoton bir tonla, "Daisy, ne oldu?" dedi.

"Sadece buraya gelseniz iyi olacak. Sanırım bu en iyisi."

"Şu an gelemem," dedi Keyes.

"Rachel'le ilgili..."

"Rachel'e sonra arayacağımı söyle."

"Hayır anlamıyorsunuz. Bu..."

"Tam bir işin ortasındaım," dedi ve telefonu kapattı.

Kapıyı açmadan önce bir dakika durdu. Nefes alması düzenliydi. Elleri titremiyordu. Ama bu uzun sürmeyecekti. Zaman akıp gidiyordu. Ve Rachel bulunmuştu; polis de onu ofisinden arıyordu. Zaman, diye düşündü. Her şey gelip zamana dayanıyordu. Hep yeterli zaman olmamıştı.

Kapıyı açtı ve başıyla işaret ederek, Brown'u hole çağırdı.

"Ne var?" diye sordu Brovvn, kapıyı arkasından kapatırken.

"Sana telefon var. Benim ofisimde."

"Telefon mu?"

"Karın. Acil bir durum var sanırım. Hemen gitsen iyi olacak."

Brovvn kaşlarını çattı. Sonra döndü, sarı çizgileri takip ederek asansöre gitti.

Keyes telefonunu cebine koydu. Yurchenko hala boş gözlerle ona bakıyordu. Brovvn odadan ayrıldığı zaman, adamın yüzündeki bir ifade Keyes'in şüphelenmesine neden oldu. Brovvn odadan çıktığında Yurchenko'nun kendi dosyasına baktığını, ama boş sayfaları gördüğünü düşündürdü Keyes'e. Neredeyse, adamın ağzının kenarından sarkan bir kanarya tüyü göreceğini hissetti.

Keyes Yurchenko'nun önünde ayakta duruyordu.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu.
"Hatırlamıyorum."
"Francis Dietz. Ona bir isim söylemiştin."
"Ah...evet. Sen öyle diyorsan."
"İsim, Akbaba'ydı."
"Sana söyledim zaten. Yanlış yaptın. Beni bir başkasıyla karıştırdın," dedi Yurchenko.
Keyes buz gibi bir bakış fırlattı.
"Ve sana söyledim," dedi Yurchenko, "Avukatım olmadan tek bir söz daha söylemeyeceğim."
"Bunun için zamanımız yok."
"Hangi ülkedeyiz biz? Son kontrol ettiğimde..."
"Benim," dedi Keyes kararlı bir şekilde. "Bunun için zamanım yok."

6.

Ismayalov "Madeleine," diye seslendi.

Bir dakika sonra, kadın oturma odasının karanlık kapı ağzında görüldü. Madeleine tekrar bahçeye dönmüştü; bahçe eldivenleri elindeydi ve kıyafetlerine bir de yumuşak, kenarları sarkmış bir şapka eklemişti.

"Hayatım, bize bir iyilik yapar mısın?" dedi Ismayalov.

Hannah kanepeden izliyordu. Pencerenin yanındaki adam, sanki odanın içinde olanlarla ilgilenmiyonnuş gibi, elindeki su dolu bardağa bakıyordu.

"Arkadaşlarım prens hazretleriyle tanışacaklar. İlgisini çekeceğini umduğum bir iş teklifinde bulunacaklar. Ama bunun benim evimde olmasını istemiyorum. Yerin gözü kulağı vardır," dedi Ismayalov.

Madeleine anladığını belirtmek ister gibi başını salladı.

"Düşünüyordum da, senin Amerikalıların evinde oturan arkadaşın vardı, değil mi?"

Madeleine göz kırptı. "Evet, Henri Jansen," dedi.

"Ağzını sıkı tutabilir mi?"

"Sanırım evet."

"Sence arkadaşlarımı evinde konuk eder mi?"

İHANE

Omuz silkerek, "Sorarım," dedi.

"Sor lütfen."

Madeleine başını salladı, arkasını döndü ve odadan çıkarken, "Madeleine," diye seslendi adam tekrar.

Madeleine döndü.

"İkna etmeye çalış. Hatta, çevredeki kocalar evde değilken, eşleriyle arkadaşlık yaptığından da bahsedebilirsin." dedi İsmayalov.

Hannah kadının yüzünün kızardığını gördü ama yanıltıyor da olabilirdi.

"Tamam, Vladimir."

"Bu gece arkadaşlarım burada kalacaklar. Misafir odasını hazırlayabilir misin?"

Kadın eğilip selam verdi ve gözden kayboldu.

İsmayalov kadının gidişini izledi. Sonra, Hannah'a bakarak, uzanıp kitabı aldı. Arka kapağını açıp, sanki anlıyormuş gibi denklemlere baktı. Pencerenin önündeki adam elindeki bardağı kaldırıp son damlasına kadar suyunu içti.

7.

Keyes, işte tekrar başlıyor, diye düşündü.

Tüm ilgisini Yurchenko'ya yaptığı şeye yöneltmeye çalıştı ama aklı, küçük takım oyunundaydı tekrar. Gruplara ayrılmış açık tribünler, yakıcı güneş. Jeremy kupaya doğru yürüyordu. İnsanlar alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu. Jeremy babasına dönüp baktı ve gülümsedi. Keyes'de ona gülümsedi. Keyes ayağa kalkmış, herkesten daha çok bağıırıyordu.

Yurchenko'nun yüzü kandan görünmüyordu. Konuşmaya çalışıyordu.

Jeremy'nin elini arı sokmuştu. Ama bu bile onu yavaşlatmıyordu. Duruşunu alıyor, Keyes'in ona öğrettiği gibi nefes nefese topa vuruyordu. Rüzgar gibi bir çocuk, diye düşündü. Bu çocuk için her şeyi yapardı. Bu çocuk için her şeyini verirdi.

"İsmayalov," diyordu Yurchenko.

Nefes almaya çalışıyordu. Ağzından köpükler çıkıyordu. "Vladimir Ismayalov. Tanrı aşkına, lütfen..."

Keyes ayağa kalktı. Gömleğini düzeltti. Sonra, Yurchenko'ya baktı, elindeki tahta parçasını yere attı. Bu tahta parçası nereden gelmişti? Hatırlamıyordu. Bastonuna bakındı. Yurchenko'ya vurduğunda baston kırılmıştı; işte tahta parçası buradan kopmuştu.

Kapıya doğru topallayarak yürüdü. Hole gelir gelmez, David Brown ona doğru koştu. Brown bir şeyler söylüyor, arkasından bağııyordu. Ama Keyes onu görmezlikten geldi, topallayarak koridorda hızla yürümeye devam etti.

İsmi öğrenmişti. Ismayalov. Ofisine döner dönmez, bu isimde bir dosya arayacaktı.

Brown hala bağııyordu. Sesi koridor boşluğunda yankı yapıyordu. Keyes asansöre uzandı, düğmesine bastı ve beklemeye başladı.

Ismayalov; Akbaba.

Asansörün kapısı açıldı ve içeri girdi.

YİRMİÜÇ

1.

Fırtına çıkıyordu yine.

Henri Jansen ön taraftaki çimenlerin orada sallanan ağaçlara kamerasıyla baktı. Ağaçlar güneye doğru dönüyordu. Yılın bu zamanı fırtına için çok erken, diye düşündü. Bu, hiç şüphe yok ki, yanlış bir işaretti.

Objektifi lastikle kaplamıştı. Lanet olası şeyin hala çalıştığından emin olmak için, birkaç tane resim çekti. Güvende olmak için, içeriye, pencerelerin panjurlarını kapamaya gitti.

Oturma odasında, şöminenin kenarında yürüyen bir çift akrep buldu. Kaşlarını çatarak akreplere baktı. Her şeye rağmen, erken de olsa belki bu gerçek fırtınaydı. Hayvanlar, insanlardan daha çok hava durumunu biliyor, bir şeyler yuvalarını rahatsız ediyordu.

Bir an akreplere baktıktan sonra, odayı boydan boya yürüdü ve masanın altındaki çöp kutusunu aldı, şöminenin yanına taşıdı ve bir dergiyle akrepleri içine süpürdü, sonra, çöpü dışarıya boşalttı.

Madeleine, Ismayalov'un arabasıyla tozu dumana katacak eve doğru geliyordu.

Kaşları hala çatık bir halde, arabanın gelişini izledi. Madeleine niye ziyaret ediyordu şimdi? Kocasının söylediği gibi, bu akşam toplantının evinde yapılmasını kabul etmişti. Adamla tanışmak için çok iyi bir fırsattı; Akbaba'yla düşman olmak yerine arkadaş olmak istiyordu ama saat daha çok erkendi.

Araba birdenbire ve şiddetle durdu. Kapı açıldı, Madeleine dışarı çıktı. "Henri, kocamla birlikte odadayken, telefonda söyleyemedim..."

Gözleri büyümüş, sinirli bakıyordu. Elleri titriyor, korktuğunu belli eden hareketler yapıyordu. Henri bir an kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Fazla zamanım yok. Markete gittiğimi söyledim. Konuşmamız gerekiyor..."

"Sakin ol," dedi Henri.

"Sanırım biliyor."

Henri buz kesmiş, kalbi sıkışmıştı.

Tekrar, "Sakin ol," dedi. Sesi durgun ve güçsüz çıkmıştı.

"İçeri gel."

Henri'yi takip ederek, verandadan ön kapıya doğru yürüdüler. "Belki yanılıyorum. Ama çevredeki evli kadınlar ve seninle ilgili bazı yorumlar..."

"Ne yaptı dedin?"

"Beni ima edip etmediğini bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama emin değilim."

"Ne söyledi?"

"Sadece bunu. Senin çevredeki evli kadınlarla görüştüğünü. Ah, sanırım biliyor. Biliyor Henri."

Madeleine'i mutfığa yönlendirdi. Tezgahın yanındaki yüksek tabureye oturdu kadın. Şişenin tıpasını açtı, bardağı doldurdu ve kadına verdi. Kendisi de şişeyi başına dikti.

Madeleine histeri krizine tutulmuş gibiydi. Buna şaşırmadı. Kendisi de aynı durumdaydı. Ismayalov biliyordu. O biliyordu ve birinden biri belki ikisi de bunun cezasını ödeyecekti.

"Henri," diye inler gibi sesi çıktı kadının.

"Hemen bir sonuca varmayalım," dedi Henri. "Tam olarak ne söyledi?"

"Çevredeki bazı evli kadınlarla arkadaşlık yaptığını bildiğimi söyle dedi."

Henri tekrar şişeyi başına dikti.

"Buradan gidebiliriz, param var, biriktiriyordum. Hemen şimdi, arabaya atlayıp havaalanına, oradan da herhangi bir yere gidebiliriz. Dünyanın herhangi bir yerine..."

"Peki ya bu akşam ne olacak?"

"Önemli değil. Nereye gitmek istersin Henri? Nereye istiyorsan gidebiliriz. Hepsini ben karşılayacağım. En azından, bizi birkaç yıl idare edecek kadar param var..."

"Tatlım, gel buraya," dedi Henri.

Hemen elindeki bardağı bıraktı, oturduğu tabureden inip, kendini Henri'nin kollarına bıraktı. Henri sıkıca sarıldı ama yapabileceğinden daha az bir samimiyetle sarılmıştı. Hemen bu işe bir son vermek istiyordu. Daha geç olmadan...

"Madeleine."

"Efendim," dedi kadın.

"Hiçbir yere gidemeyiz."

"Evet gidebiliriz."

"Hayır. Nereye gidebiliriz? Bizi her yerde bulur."

"Neresi olursa gideriz..."

"Saçma sapan konuşuyorsun."

Başını Henri'nin omuzlarına yasladı. "Biliyorum," dedi.

Birkaç dakika geçti. Kadının vücudu titriyordu. Henri, Madeleine geri çekildiğinde, kadının gözlerinin hala kuru olmasına şaşırılmıştı.

Sarılmayı bırakıp geriye doğru çekildi. Birkaç dakika aptallaşmış gibi birbirlerine baktılar. Madeleine, umutsuzca sıcak bir hareket için yalvaran gözlerle baktı.

Henri döndü, panjurları kapamaya başladı.

Döndüğünde Madeleine çoktan gitmişti.

Bardağı tezgahın üstünde duruyordu; bardaktaki parmak izlerini görebiliyordu. Bardağı lavabonun içine koydu ve arabaya binmesini görmek için dışarıya çıktı. İşte şimdi ağlıyordu kadın, arabanın camından ağlamaktan ıslanmış yüzü parlıyordu. Kadın kontağı çevirdi, vitesi taktı ve arabayı döndürerek gitti.

Henri durdurmak için hiçbir şey yapmadan öylece izledi. Durdurmanın ne anlamı vardı ki? Er ya da geç gerçeklerle yüz yüze gelecekti kadın. İlişkileri bitmişti. Eğer bu akşam bu toplantıdan sağ salim çıkabilirse, bir daha Madeleine'i görmek için kendini tehlikeye atmayacaktı.

Belki Ismayalov bilmiyor bile, diye düşündü.

Bir dakika sonra araba, rüzgarın dağıttığı kocaman bir toz bulutunun içinde, gürültülerle gözden kayboldu.

2.

Brovvn, tek bir söz bile etmeden, fotoğrafı Keyes'e geri verdi. Keyes, resmi çantasına koymadan önce, uzunca süre resimdeki kadının yüzüne baktı. Sadece kötü şans yüzünden bu işin içine girmiş olan bu kadın gerçekten masum olabilir miydi? İnsanı hayrete düşürüyordu, ama yine de doğru olabilirdi.

Sonra, fotoğrafı çantasına geri koydu, çantayı önündeki koltuğun altına doğru itti.

Uçuş görevlisi, mönüleri dağıtmak için koridorda yürüyordu. Brown bir tane aldı. Keyes omuz silkti. Bütün sinir sistemi alt üst olmuştu. Eğer bir şeyler yiyecek olsa, hemen çıkaracağını biliyordu. Brown da çok iştahlı görünmüyordu. Uçuş görevlisi geri geldiği zaman, sadece diyet koladan başka bir şey istemedi.

Mönüyü ona geri verirken Keyes'le göz göze gelmemeye çalıştı. Zaten bütün yolculuk boyunca Keyes'le göz göze gelmemeye çalışmıştı.

Keyes için bu sorun değildi. Yanına bir insan gücü daha eklenmişken, hiçbir şey sorun değildi, o mutluydu. Akbaba için isimleri vardı; ellerinde, Güney Fransa'daki bir adres bulunuyordu. Büyük olasılıkla Dietz, tam şu dakika o adreste, formülü satmaya çalışıyordu.

Önündeki koltukta oturan adamın arkasına baktı ve aklını tamamıyla şu an elinde olan işe vermeye çalıştı.

3.

Dietz son kez silahını kontrol etti, sonra çantasına, kitabın yanına geri koydu.

Aniden arkasını döndü. Kadın yatak odasına gelmiş, tam arkasında duruyordu.

Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Umarım, onlardan biri benim için değildir," dedi kadın.

Şimdi gülümseme sırası Dietz'deydi.

"Üzülme, sen yanımdasın."

İHANET

Rüzgar hala tozu dumana katıyor, vadi boyunca esiyordu. Dışarıda rüzgardan sallanan ağaçlara bakmak için kalktı, dalgın dalgın parmağıyla birini işaret etti.

"Güven," dedi Dietz. "Hatırlıyor musun?"

Kadın cevap vermedi. Omuzlan dimdik, hiç hareket etmeden arkasını dönmüş duruyordu.

Dietz çantayı alıp kadının yanına geçti.

Yumuşak ses tonuyla, "Hadi," dedi.

Bir an geçti. Sonra kadın dönüp, arkasından onu takip etti.

YİRMİ DÖRT

1.

İlk araba, yediyi beş geçe geldi.

Henri Jansen, motorun sesini duyduğu zaman, ordövr tepsisinin yanında oturuyordu. Kalktı, kendini düzeltti, oturma odasına şöyle bir baktı, yalnızlığının son dakikasını her şeyin düzenli olup olmadığını kontrol etmekle geçirdi. Böyle bir durumda ne ikram edilirdi acaba? Sadeliği tercih etti; ekmek ve peynir, kereviz sapları ve mantar. Kahve sehпасının üstünde dört şişe şarap, yanında sekiz tane bardak ve gümüş tirbuşon duracaktı ve şöminenin yanındaki bar açık olacaktı.

Etrafı kontrol ederken, çok kısa bir an, **Madeleine'nin** kocası hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını, adamın kendisine bir şeyler söyleyip söylemeyeceğini merak etti, konuşmak yerine başka şeyler de yapabiliirdi kocası.

Arabanın motor sesi duyulmuyordu artık, merak ederek geçirilecek fazla vakit kalmamıştı. Ceketini düzeltti ve kendini yürüyebileceğine dair ikna etmeye çalışarak, ilk misafirini karşılamaya gitti. Her şey güzel olacaktı. Madeleine **yanılıyordu**; Ismayalov hiçbir şey bilmiyordu. Düşünecek hiçbir şey yoktu.

Kapıdaki **Rolls Royce** son modeldi: Gümüş Seraph. Şöför, esmer **tenli**, siyah şöför üniforması giymiş, bir buçuk metre bile olmayan bir boydaydı. Henri kapı aralığında, şöförün koltuğundan kalkıp, arabanın arka kapısını açmaya gittiğini izledi. Dışarı çıkan adam, kısa boylu, mavi takım elbise giymiş, bıyıklı, keçi sakallıydı ve seffaf gözlükleri vardı. Siması tanıdık geldi. Sonra Henri hatırladı. Adamı Bedouin marka kıyafetler içinde düşününce, gazetelerde gördüğünü hemen hatırladı: muhteşem yatlarda, süslü mankenlerle su gibi para harcayan, Kentucky Melon şapkası kazanan, Amerika'nın ileri teknoloji firmalarında göze

İHANET

çarpan derecede yatırımlar yapan bir **adam**. Buna rağmen, sanki diğer iş adamları gibi giyinmişti şimdi ve çok rahat görünüyordu.

"Hoş geldiniz," dedi Henri, adama doğru mu yoksa şoförüne doğru mu söylemesi gerektiğini bilmediği için bunu tam ortaya söylemişti. Mavi takım elbiseli adam belli belirsiz, ama içten bir selam verdi.

Şoför en önde yürüyerek, görevini eve kadar devam ettirdi. Kapıdan içeri girer girmez, önce sola, sonra mutfığa doğru, sonra sağa ve oturma odasına dikkatle baktı. Henri bir tarafta durmuş bekliyordu. Şoför, herhangi bir tehlike olmadığını anladığı zaman, yüzünde hafif gülümsemesi olan ve ileride duran prene başını salladı.

"Çok güzel bir eviniz var," dedi adam. Yumuşak bir sesi olan, neredeyse utangaç ve şaşırtıcı derecede genç bir adamdı. Sesi titremesine rağmen İngilizcesi mükemmeldi.

"Ne kadar zamandır burada oturuyorsunuz?" diye sordu prens.

"Sadece, bu mevsimin başından beri. Bir arkadaşım için eve göz kulak oluyorum," dedi Henri.

Adam gülümsemeye devam etmiş ama duyduğu cevaba şaşırmıştı.

Oturma odasına geçtiler. Şoför, bir koruma gibi eğilip bükülmüş, girişte yerini almıştı. Henri de onlara eşlik ediyordu. Prens yürürken çevreyi zevkle izliyor, duvarlardaki tabloları, heykellere bakıyordu. Şöminenin yanındaki metalden yapılmış, antika ocak süngüsünü inceliyordu.

"Şarap içer misiniz?" dedi Henri masaya doğru yürürken.

"Absinthe martini, lütfen. Teşekkür ederim."

Henri bara gitti. Bardağa votka doldururken, başka bir motor sesi daha duyuldu. Hızla vermouthe ve absinthe ekledi bardağa ve verandaya çıkmadan önce içkiyi prene verdi.

Bu araba siyah bir mersedesti: cilalanmış pırıl pırıldı, motoru uğulduyordu. Vladimir Ismayalov'un arabasıydı.

Mercedes, Rolls-Royce'un yanına doğru yavaşladı, sonra motoru durdu.

Henri kapının açılmasını beklerken sağ gözünün seğirdiğini fark etti. Ya Madeleine haklıysa? Ya Ismayalov bu geceyi öç almak için düzenlediyse?

Hayır. Ismayalov bilmiyordu.

Öyle olmasını umut etti.

Adamı, Madeleine'nin fotoğrafından hatırlamıştı: kambur, kara, kınkanat, böcek gibi alnı vardı. Arabayı kendi sürmüştü. Arabadan çıktı ve Henri'ye baktı. "Evde kalan kişi sesin, değil mi?" dedi.

Henri kendini biraz daha doğrulttu ve başını salladı. "Ben Henri Jansen," dedi.

"Vladimir Ismayalov. Madeleine'nin kocası."

Güçlü bir şekilde tokalaştılar; Ismayalov, belli belirsiz Henri'nin elini kavramış, kuvvetle kemiklerini sıkıyordu.

Henri, her şeyi biliyor, diye düşündü.

Ismayalov birkaç saniye sürdürdü tokalaşmayı, sonra elini geri çekti.

"Bir kaç dakika sonra arkadaşlarım gelecek," dedi.

Henri, Ismayalov'u içeri götürdü. Koruma-şoför hala oturma odasının girişinde, kollarını bağlamış, kendinden emin halde ayakta duruyordu. Prens alçak kanepede oturuyordu. Ismayalov içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"Vladimir!"

Ismayalov sırtıttı. "İşte buradasın! İyileştin mi artık?"

"Sayılır," dedi genç prens. Henri'ye döndü. "Birçok insan yürüyüşe çıkar. Vladimir maraton yapar."

"Şikayet eder ama çok da sever. Egzersize ihtiyacı var."

"O saçmalıyor. Sen bize bak. Hangimizin egzersize ihtiyacı var?"

Henri güldü. Sağ gözü hala seğiriyordu. "Ne içersiniz?" diye Ismayalov'a sordu.

"Prens ne içiyorsa, ondan alayım."

Henri içkiyi hazırlamaya gitti. Bir kez daha motor sesi duyuldu. Bu en son gelecek kişiler olmalıydı.

İHANET

İçkiyi İsmayalov'a verdikten sonra gelenleri karşılamaya gitti.

Son gelen araba bir Mini'ydi, küçük, ucuz ve hurda. Kiralık araba diye düşündü Henri. Adam direksiyonda, kadın da yolcu koltuğunda oturuyordu. Arabayı park ederlerken, aniden ve sert bir rüzgar esti. Henri'nin elleri saçlarına gitti, düzeltip eski haline sokmaya çalışıyordu.

Adam, geniş yapılı, uzun boylu, iri yarı, tipik bir Amerikalı'ydı. Kadın güzel, iyi giyinmiş, Henri'den birkaç yaş daha genç ve sakinceydi. Henri, elinde olmadan kadının vücudunu baştan ayağa süzdü.

"Hoş geldiniz," dedi.

İkisi de cevap vermedi. Henri mimikleriyle, içeriye davet etti.

Arkalarından gitmeden önce, durup gökyüzüne baktı.

Güneş, olgunlaşmış bir erik gibi sallanıyordu gökyüzünde. Gökyüzü açıktı, bu gece yağmur yağmayacaktı. Ancak, rüzgar her zamankinden daha sert esiyordu.

Birkaç saniye daha baktı, sonra misafirlerinin arkasından gitti.

2.

"Hiç silah kullandın mı?"

Kendi camından çayırları seyreden Keyes'in rengi değişmişti, bakışlarını başka yöne çevirdi.. "Hayır," dedi. "Yani bir kez, yaz kampında kullanmıştım. Gençken. Yirmi iki yaşındaydım."

"Oradan çantama uzan," dedi Brown.

Keyes, 4x4'ün arka koltuğuna döndü. Brown'un çantasını buldu ve kucığına doğru çekti. Çantayı açtı, karmakarışık kayışlar gördü. Kayışların yanında tabanca kılıfı vardı. Tabanca, siyah, çirkin ve sevimsiz tabanca kılıfında duruyordu.

"Senin, Glock" dedi Brown, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Ateş etmesi kolay. İç güvenliği var, yani endişe etmeye

gerek yok. Yuvarlak on yedilik şarjör."

Keyes ağırlığına şaşırarak silahı elinde çevirdi. "Hedef al ve ateş et. Ama geri tepmesine hazır olmalısın; iki elini de kullan. İnsanın elleri titriyor zaten. Ve çıkan sese hazırlıklı ol, çok yüksek ses çıkıyor."

Keyes parmağını kaydırıp tetiği çekti, yolda bir çalılığın üstünde alıştırma yaptı.

"Gövdeyi hedef al," dedi Brovvn. "Bir seferde iki ateş. Yere düşseye kadar ateş etmeye devam et."

Keyes homurdanarak kabul etti.

Silahı tekrar kucağına koydu, dikkatini dışarıdaki manzaraya verdi. Üzüm bağlarını ve tarlaları, sık, başıboş akan dereleri geçtiler, kayalıklara tırmandılar. Her çeyrek mil veya daha fazlasında, daha küçük yollar onları vahşi hayata götürüyordu.

Beş dakika geçti. "Sence gireceğimiz yolu kaçırdık mı?" diye sordu Brovvn.

Ismayalov'un evinin olduğu yolu kastetmişti. Keyes geçtiklerini sanmıyordu. Fakat Brovvn 4x4'ü yavaşça yolun kenarına çekerken, Keyes de torpidoyu açıp içinden haritayı çıkardı.

Her ikisi de hışırdıyan kağıdın üstüne eğilip, azalan ışıktaki yollarını bulmaya çalıştılar. Parmağıyla işaret ederek, "Biz buradayız," dedi Brovvn.

"Ve buraya gitmek istiyoy..."

"Burada, yukarıda."

Eğer doğru anladiysa, çeyrek milden daha az vardı. Aniden, sıcak bastı, içi boşalmış gibi hissetti, acıyla göğsü sıkışmıştı.

Brovvn kendini düzeltti ve arabayı sürmeye devam etti.

Yola çıktıktan sonra, Brovvn tekrar arabayı kenara çekti. Arabadan inip silahlarını kontrol ettiler. Tekrar koloni tarzı malikaneye doğru yola çıktılar. Baston olmadan Keyes topalallıyordu. Yerler çamurluydu, ayakkabısına yapışıyor-
du çamur. Gecenin rüzgarında okalıptus ve leylak kokusu vardı.

Gövdeyi hedef al, diye düşündü Keyes. Gövdeyi hedef al. Bir kerede iki ateş.

Malikanenin dışında, sadece tek bir araba park etmişti. İki adam susup dinlediler. Sarmaşıklar arasındaki evin ön kapısı sonuna kadar açıldı. Radyoda tanıdık bir şarkı çalıyordu; Billy Joel.

Brown kapıya baktı sonra Keyes'e, sonra tekrar yürümeye başladı. Açık kapının yanında durdu ve dikkatle evin içine baktı. Birkaç santim daha kapıyı açtı. Sonra, Keyes'i verandada yalnız bırakarak içeri girdi.

Keyes tüm cesaretini topladı. İki eliyle Glock'u sıkıca tutup, onu takip etti.

Loş ve rutubetli bir lobiydi. Duvarlarda Van Gogh'un ve Chagall'ın orjinal tabloları asılıydı. Keyes orjinal sanmıştı. Bu ön holde ayrı ayrı kemerli girişler vardı. Soldaki en son giriş hariç, hepsi karanlıktı. İşte, o girişten müzik sesi geliyordu.

Brovvn dikkatli bir şekilde o tarafa doğru yürüdü. İki el ateş, diye düşündü Keyes. Gövdeyi hedef al.

Mutfaktaydılar.

Kadın alçak bir masaya oturmuş ağlıyordu. Kadının önünde, yarısı boş bir şarap şişesi ve ağzına kadar dolu bir kül tablası vardı. Tezgahın üstünde, meyve kasesi ve radyo duruyordu. Tavandan ağır tavalalar ve tencereler sallanıyordu. Buzdolabının yanında, çok yorgun ve bıkkın halde Keyes'e bakan kedinin yuvası vardı.

İki silahlı adam mutfığa girdiklerinde kadın başını kaldırıp onlara baktı. Eliyle burnunu sildi. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

"Vladimir'i mi arıyorsunuz?" diye sordu kadın.

3.

Bir kez daha, Brovvn arabayı kenara çekti.

Etraf alacakaranlıktı. Güçlü rüzgar, tarlaları birbirine karıştırmıştı. Brovvn çantasından bir çift dürbün çıkardı; şimdi, doğuya doğru gitmeleri gerektiğini anlatıyordu.

Keyes kadının tarif ettiği evi dürbünsüz görebiliyordu. Evin çevresinde daha küçük yapılar vardı; tek katlı kır evleri, veya binalar. Evin ilerisinde de, üzüm bağlarıyla ef-latun lavantalar vardı.

Brovvn, "Üç araba," dedi. "Sanırım birisi Rolls-Royce."
"Dur bakayım."

Brovvn dürbünü tekrar aldı. Arabalan bulması ve onları görmesi, Keyes'in bir dakikasını aldı. Biri, evin neredeyse arkasına park etmiş, kullanılmıyormuş gibi duran bir steysin. Diğerisi ise siyah bir Mercedes'ti. **Brown'un** söylediğine göre, siyah Mercedes'in yanında, gümüş rengi bir Rolls-Royce duruyordu.

Brovvn, alçak sesle, "Şimdi bakma," dedi. "Birileri daha geliyor."

Keyes dürbünü sağa çevirdi. Tozu dumana katarak, başka bir arabanın daha geldiğini gördü. Bir an için, o arabanın kadının arabası olduğunu düşündü; kadın iplerini koparıp kaçmayı becermiş, kocasını uyarmaya gelmişti. Ama o değildi. Miniydi. Keyes izledi, başparmağıyla merceği ayarlıyordu. Araba park eder etmez, gelenleri karşılamak için evden bir adam çıktı. Keyes adamı tanımamıştı: otuzlu yaşların ortalarında, yakışıklı ve kendinden emin tavırlı ve tertemiz giyimliydi.

Ama, Mini'den çıkan ve onları karşılamaya gelen adama doğru yürüyen insanları tanımıştı. Biri kadındı. Diğerisi Dietz'di.

Dürbünü indirip Brown'a baktı.

4.

Güneş battıktan sonra, pencereler ayna gibi oluyordu.

Henri, camdan yüzme havuzunu seyretmek yerine, oturma odasının görüntüsünün cama yansımasını izledi. Bu olay yirmi dakika sürdü ve gerçekten hiç de ilginç bir şey değildi. Ama yine de buna odaklanmıştı çünkü çevresindeki insanların neler konuştuğunu duymak istememişti. Onları dinlemek kötü bir fikir gibi görünmüştü.

İHANET

Bu akşam bu toplantının burada yapılmasını kabul etmek kötü bir fikir gibi görünmeye başlamıştı zaten.

Ama çok geçti, yapılacak bir şey yoktu. Şimdi birdenbire ne misafirperverliğini bırakabilirdi ne de kül tablalarını boşaltmak ve içkileri tazelemek istemişken bu odayı terk edebilirdi. Bütün yapabileceği, durup camdan dışarı bakmak ve duymuyormuş gibi yapmaktı.

"Çeşitli öneriler," diyordu Amerikalı. "Ben pragmatistim. Bu iş nerede son bulursa bulsun, benim için fark etmez. Ama işlerimi güvenilir insanlarla birlikte yürütmeyi tercih ederim ve Vladimir, bu konuda sizinle ilgili bana güvence verdi. Yani, size bu şansı verme fırsatım olduğu için çok mutluyum..."

Ellerini arkada kavuşturmuş şekilde, şöminenin önünde duruyor, önceden hazırladığı konuşmasını yapıyordu. Sesi kendinden emin, yavaş ve ahenk içinde çıkıyordu. Vladimir, kadın ve Suudi prens alçak koltuğa oturmuş dikkatli izleyiciler gibiydiler. Koruma-şoför hareketsizce hala kapı ağzında duruyordu.

"Tabii, tedbirli davranma isteğinizi anlıyorum. Ama zaman bizim için çok önemli. Kırk sekiz saat sonra, isimsiz bazı partililerle başka bir toplantımız daha var. Şimdi, rakamları yazmanızı..."

Küçük bir kağıt parçası bulmak için çevresine bakındı. Henri, piyanoya doğru yürüdü, raftaki şarkı kitabının arkasına uzandı ve bir bloknot çıkarıp Amerikalıya verdi. Aynı anda Ismayalov ceplerini karıştırıp kalem buldu.

"...evet, buradan başlayabiliriz."

Amerikalı bloknotu ve kalemi aldı, istediği rakamı yazdı. İki adım atıp, bloknotu ters çevirip masaya koydu. Prens uzanıp bloknotu aldı, okuduktan sonra yüzü ifadesizdi.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha geçti.

Tam konuşmaya başlayacakken, aniden, evin çok yakınından köpek havlaması duyuldu.

Prens önce korumasına, sonra Henri'ye baktı.

"Komşunun köpeği," dedi Henri "Önemli değil."
Herkesin yüzünden huzursuz olduğu belliydi.
"Ben ilgilenirim," dedi Henri ve şoförün yanından geçerek, ön kapıya doğru ilerledi.

5.

Dışarı çıkarken rüzgar, diye düşündü; başka bir şey değil.

Ancak, küçük Terrier'in zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Salondaki gerginlik çok artmıştı. Akşam güzel başlamış, öyle de devam ediyordu. Ve şimdi, Sylvie'nin tek bir havlamasıyla, herkesin sinirleri gerilmişti.

Herhangi bir nedenle, havlaması durmuştu. Çünkü rüzgar azalıyor, diye tahmin etti Henri. Ama yine de onu bulacak, kendi bahçesine kovalayacaktı. Rüzgar yine artabilirdi ve köpek rüzgar her çoğaldığında havlamaya başlarsa, bu lanet olası toplantı asla bitmezdi...

Evin çevresinde dolaşp havuzun yanına geldi. Onlar içerden burayı göremeseler de, buradan oturma odasının pırıl pırıl ışığını görebiliyordu. Oturma odası akvaryum gibi görünüyordu; beş çift göz, ne gördüklerini bilmeden dışarı bakıyorlardı.

"Sylvie," diye bağırdı. Pannağını şaklatıyor, akşam karanlığında dikkatle köpeği arıyordu.

"Buraya gel kızım."

Havuzun epey uzağında bir kımıldama oldu, kısa bir hışırtıydı. O tarafa doğru yürüdü.

"O tarafa değil," dedi. "Benim, Henri."

İşte ordaydı, uzun çimenlerin arasında kuyruğunu sallayarak duruyordu.

Onun arkasında ise biri duruyordu. Bir değil, iki kişi.

Onlara bakar bakmaz ağzı kurumuştı.

Biri silah tutuyordu.

Ondan sonra, her şey hızla olmuştu.

Y İ R M İ B E Ş

1.

Keyes titreyen elleriyle silahı kaldırmıştı.

Eğer ateş ederse, kendilerini ele vermiş olacaktı. Ama zaten ortaya çıkacaklardı; çünkü adam karşılarındaydı şu an.

Brovvn, adamın yanındaydı, yürümeye başladı. Onun arkasından dolaşıp yuvarlak çizmişti. Belki Brovvn, ses çıkarmadan, köpekle ilgilenebilirdi. İşte, ne de kolay susturmuştu köpeği .

Ama Brovvn, çok geç kalmıştı. Şu an, adam arkasını dönmüş koşuyordu. Keyes'in parlak ışık sayesinde görebildiği beş kişinin adeta müzede sergilenen heykeller gibi yerlerine çakılmış halde durdukları eve doğru koşmaya başlamıştı.

Gövdeyi hedef al, diye düşündü.

Ateş etti.

İlk önce, silah elinde patladı sandı. Bileği müthiş bir acıyla arkaya dönmüştü; ses inanılmaz derecede yüksekti. Sonra, silahın patlamadığını fark etti. Silah geri tepmişti, ses konusunda, Brovvn onu uyarmıştı. Bir atışta bile bu kadar gürültü çıktıktan sonra, yeryüzündeki hangi varlık, bir seferde iki kere ateş etmeye cesaret edebilirdi?

Adam koşmayı bıraktı.

Durdu, dizlerinin üzerine çöktü.

Keyes, dikkatle izliyordu. Adam havuza düşmüştü, su yüzeyden yukarı havalanmıştı.

Evdeki beş kişi panik içinde etrafa dağıldı.

2.

Silah sesini duyunca, Hannah korkuya kapılmıştı.

Kendini camdaki yansımasını seyrederken buldu, nefes almakta güçlük çekiyordu. Çevresindeki insanlar buz kesmişti: Suudi Prens kanepede oturuyor, Rus ayakta duruyor,

dünyanın yansımasını beraber dolaştığı kişi ise ayağa kalkmaktaydı, hepsi camdan bakıyordu, boşuna çabalıyorlardı gecenin karanlığında, camda sadece kendilerini görüyorlardı.

Birkaç saniye sonra her biri, bir yere dağıldı.

İlk hareket eden kapı ağzındaki koruma oldu. Kanepeye doğru gelip görevini yapmaya hazırlanıyordu. Sanki, bazı güçler onları bir araya getiriyormuş gibi, Suudi prens de yerinden kalkıp korumaya doğru yürümeye başlamıştı. Daha uzun boylu olan adam, kendi vücudunu, daha kısa boylu olan adama sarmış, yapıştırmış, ön kapıya doğru sürüklüyordu.

Rus ise ne yaptığını bilmiyordu. Sanki kaybolmuştu, amaçsızca hareket ediyor, piyanoya doğru bir iki adım atıyor, sonra duruyordu.

Kadının gözü Amerikalıya, yol arkadaşına takılmıştı. Adam çökmüştü. Havası kaçan bir balon gibi, adam gözünün önünde küçülüyordu. Ne olduğunu anlamak bir dakikasını almıştı: o eğitilmiş adam, kurşunlardan kurtulmak için yere yatmıştı.

• Hannah da aynısını yapmaya çalıştı. Korkudan felç olmuş gibiydi, kımıldayamıyordu.

Bir kez daha, havuza düşme sesi geldi.

Kitap neredeydi?

Tabii ki, adamın çantasındaydı. Ve çanta da adamın oturduğu yerde, kanepenin üstündeydi. İlk defa adam ve kitap birbirlerinden ayrılmışlardı.

Hareket et, diye düşündü.

Şimdi, Amerikalı yerde sürünüyordu. Işığı söndürmeye gittiğini fark etti Hannah. Rus hala ne yaptığını bilmeden ortalıkta dolaşıyordu. Koruma ve Suudi Prens çoktan gitmişlerdi.

Hannah, sırasıyla önce çantaya, sonra Rus adama ve en son da ışığı söndürmeye çalışan adama baktı. Gözleri sürekli etrafı araştırıyordu, şömineye dayanan demirden yapılmış ocak süngüsüne takıldı birden. Hannah hareket edebiliyordu; şöminenin önündeki demir süngüyü almaya gitti.

3.

Brovvn evin önünde koşuyordu. Keyes olduğu yerde durmuş, silahıyla havuzun üstünden oturma odasına hedef almıştı. Kadın dışında, içerdeki insanların tümü etrafa dağılmıştı. Kadın donup kalmış, gözleri fal taşı gibi açılıp, farkında olmadan Keyes'e bakıyordu. Kadını hedef aldı, elleri hala titriyordu. Hedefine ulaşmaya çalıştı. Gövdeyi hedef al. Solunda, köpek boğuk boğuk havlamasını bırakmış, panik halinde havlıyordu. Görmemezlikten geldi.

Tetiği sıkıca kavradı.

Aniden ışıklar kesildi.

Silahı aşağı indirdi. Gözlerini kırptırdı.

Gözleri yıldızların ışığına hemen uyum sağladı. Ama bütün görebildiği, evin içinde kalan ışıkla hareket eden hayali şekillerdi. Havuzun çıkardığı hoş, bir o kadar da heyecan uyandıran su sesini duyuyordu.

Havuzla düşmemek için yeterince uzağa, sağına doğru adım atmaya başladı. Köpekten uzaklaşmıştı. Sonra, Brown'un ayak izlerini takip edip sendeleyerek yürüdü.

4.

Dietz'e doğru bir şey geliyordu.

Hafif ışıktaki, bir şeyin kendi tarafına doğru aceleyle geldiğini fark etti. İçgüdüsel olarak savunma pozisyonuna geçti. Ama, karanlıkta hantalca hareket eden o şey, ön kapıya doğru gidiyordu. O şey Rus, Ismayalov'du.

Bir şeye çarparak, Dietz'in yanından geçti. Gürültüyle tuzla buz olmuştu o şey. Adam yürümeye devam etti.

Çok yakın, diye düşündü Dietz.

Birkaç dakika önce anlaşma yapıyorlardı. Birkaç dakika önce, geleceğini garanti altına alıyordu, her şeyi arkasında bırakarak Elizabeth Webster'la birlikte, herhangi bir yere kaçacaklardı. Ama şimdi her şey mahvolmuştu: Suudi Prens çoktan gitmişti, Rus adam gitmek üzereydi; davetsiz misafirler dışarıdaydılar. Silahlıydılar. Kimdi bu insanlar?

Keyes mi? **Ford** mu?

Fakat hala çok geç değildi. Kitabı eline geçirebilirse, yine her şeyi yoluna koyabilirdi. Ancak, odanın içi zifiri karanlıktı. Birkaç saniye içinde gözleri bu karanlığa alışacaktı. Ama şimdi, şekillerden başka hiçbir şey göremiyordu. Aslında bu, ışıktaki birine hedef olmaktan daha iyiydi. Buna rağmen, bu karanlık sinir bozucuydu. Kitabı bırakmak zorunda kalabilirdi. Ve kadın...

...kadın neredeydi acaba?

Kadının daha önce durduğu yerde duran şeklin farkındaydı. Hareket ediyordu. Ağır bir kütle, rahatsız edici bir ses çıkararak yerde sürünüyordu. Tabancasına uzandı. Ama tabancası çantadaydı; çanta da kanepenin üstündeydi.

İleri atıldı. Büyük bir acıyla kaval kemiğini kahve sehпасına vurmuştu.

5.

Hannah kahve sehпасına doğru birinin geldiğini duydu.

Demir ocak süngüsünü aldı, başının üstüne kaldırdı. İstanbul'daki o olay geldi aklına. Adam nasıl pis elleriyle ona dokunmuştu.

Bütün gücünü toplayıp demir süngüyü salladı.

İlk düşüncesi, ıskaladım herhalde oldu, çünkü hiç ses çıkmıyordu; böyle demir bir süngüyle vurunca mutlaka ses çıkmalıydı. Demir süngüyle kafatasına vurunca, hiç ses çıkmaması imkansızdı. Bunun yerine, sanki bir karpuza vurulmuş gibi bir ses çıktı.

Bir daha vurmak için, tekrar süngüyü kaldırmayı denedi, ama süngüyü kaldıramadı, şaşırdı.

Bir şeye takılmıştı. Sonra takıldığı şey, katlanıyordu, çöküyordu, ve ocak süngüsü elinden kayıp gitti. Sendelemiş, sonra şöminenin soğuk taşına çarpmıştı. Durdu, kendi nefesini dinlemeye başladı. Kendi nefesinden başka odada hiç ses yoktu.

Yavaş yavaş karanlıkta şekilleri algılamaya başlamıştı.

İlk gördüğü şey piyanoydu. Kahve sehпасı daha yakı-

İHANET

nındaydı. Sehpanın üstünde bir öbek vardı. () öbeğin süngüyle vurduğu adamın kafasının olduğunu fark etti hareketsiz duruyordu.

Kitap, adamın arkasında kanepenin üzerindeydi. Ama o sehpaye değmeden, kitaba ulaşamazdı. Bunun yerine, parmak uçlarının üstünde yürüyerek, diğer yönden, hol tarafından geçmek istedi. Önüne bir şey çıkmadan, rahatça yürüyordu. Sonra, hala karanlığın içinde görmeye çalışarak, topuklarına basarak ilerlemeye başladı.

Dışardan bir motor sesi geldi.

Şimdi holdeydi. Ön kapı açıktı; ışık içeri sızıyordu. Tam oraya yönelecekken, dışardan silah sesi duyuldu.

Çığlık atıp gerisin geri döndü.

Yukarda bir kat daha mı vardı? Ama oraya gitse, yakalanması daha kolay olurdu. Ya evin diğer tarafı nasıl olurdu? Ya da tekrar oturma odasına mı gitmeliydi?

Tekrar oturma odasına döndü, attığı çığlığın sesi hala kulaklarında yankılanıyordu. Şimdi daha iyi görebiliyordu. Adam hala hareketsiz halde, sehpanın üstüne yığılmış duruyordu. Süngü kafasındaydı.

Adamın çevresinden dolaşıp, kanepeye yürüdü. Ayağı ıslak bir yere basmıştı.

Dengesini kaybetti, sonra ayarladı. İşte çanta ordaydı, tam önünde duruyordu. Çabucak aldı ve göğsüne yaklaştırtıp, sıkıca sarıldı.

Araba uzaklaşıyordu. Motorun sesinin yavaş yavaş azalmasını dinledi.

Eve sessizlik çökmüştü. Köpek de geri çekilmişti, havlamıyordu; arabanın motorunun sesi azalıyordu.

Hannah çantanın içini karıştırdı, kitabı buldu. hemen yanındaki silahı parmakları sıkıca kavramıştı. Silahı çıkardı, çantayı diğer eline aldı.

Sessizlik vardı.

Bir süre karanlıkta durdu, kalbi ağzında atıyordu.

6.

Keyes evin önünden dolaşarak geldi, tereddüt etmişti.

Brovvn da oradaydı; dolaşıyordu, elindeki silahla yaklaştırmakta olan Mercedes'in ön camına nişan almıştı. Arkasında, başka bir araba karayoluna doğru gözden kayboluyordu. Keyes, evdekilerin hepsi arabalarına bindiler, diye düşündü. Birazdan görünmeyecek olan Rolls-Royce, korumasıyla birlikte ilk hareketi yapan ufak ve ince yapılı adama aitti. Mercedes de şu kütüğe benzeyen Rus'a ait olmalıydı.

Keyes arkalarından bakarken, Brovvn ateş etmeye başladı. Tetiği iki kere çekti. Her nasılsa, silahı düzgün tuttuğu için, ikisinde de silahın geri tepmesinden etkilenmemişti. Temkinli ateş etmişti, sanki, Mercedes'in gitmesini engelleyecek gibi dikkatli ateş etmişti; her bir vuruşta bilekleri rahatsız olmamıştı. Bir-iki; üç-dört; beş-altı.

Ama araba yavaşlamamıştı.

Brovvn ateş etmeye devam etti.

Keyes, Brown'nun vücudunun havaya fırladığını, sonra ön cama, arabanın kaputuna yuvarlandığını gördü. Tekrar yere düşmeden önce, oldukça uzun bir süre geçti. Tok bir ses çıktı.

Araba kulak tırmalayıcı şekilde uzaklaştı.

Keyes ileri atıldı. Ama Brovvn'nun yanına çömelmeden önce, ölmüş olduğunu biliyordu zaten. Nabzını dinlemek istedi, sonra boynuna uzandı.

Motorun sesinden arabanın hızının arttığını anlayabiliyordu sonra ses azaldı. Artık rüzgarın garip sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Keyes ayağa kalktı. Bütün bu seslerden sonra, bu sessizlik boğucuydu. Evin kapısına baktı. Kapı aralıktı.

Dudaklarını ısırды.

Kapıya doğru yürümeye başladı.

Hol, sessiz, soğuk ve bomboştu. Yürümeye devam etti. Önünde merdivenler vardı. Sağında, toplantının yapıldığı I

İHANET

oda **bulunuyordu**. İşte burada olacaktı, diye düşündü; her nasılsa, bir çoğu hala buradaydı.

Geri dönmeyi, bu evden ayrılmayı, topallayarak, yolda duran 4x4'e gitmeyi düşündü. Ama şimdi vazgeçemeyecek kadar fazla ileri gitmişti. Bunun yerine, dikkatlice oturma odasına ilerledi. Etraf çok soğuktu. Bir an kalbinin donmuş olduğunu hissetti; beceriksizce çarpıyordu.

Önündeki odaya uzun uzun baktı ve bazı ayrıntılar dikkatini çekti.

Solunda, bir vücut alçak bir sehpanın üstüne yığılmıştı. Sağında, loş ışıktaki iri yarı ve hantal bir piyano vardı. Ve tam önünde ise, üzerinde rakamlar yazılı olan bir kağıt.

Bu rakam bir şeyler ifade ediyordu.

Keyes silahı kaldırıp, iki eliyle sıkıca kavradı. Tıpkı Brown'un yaptığı gibi silahın geri **tepmesine**, bileklerinin kıvrılmasına hazırlıktı.

Sonra bir fısıltı duydu.

7.

Hannah tetiği çekti.

Çok az ve incecik bir ses çıkmıştı. Hemen, güvenliği kapalı herhalde, diye düşündü. Belki bu yüzden silah ateş almamıştı. Yine de bileklerinde bir acı hissetmişti. Bileklerindeki acının fakına varmadan önce, silahı elinden bıraktı.

Adam kadının önündeydi, nefesini duyuyordu.

Arkaya doğru sendeledi. Elinden ağır bir şey yere düştü, yerdeki su birikintisine çarpınca, ıslak bir ses çıktı.

Dengesini sağlamak için, titreyerek duvara yaslandı.

Hannah sağ bileğini göğsüne yapıştırmıştı. Bileği zonk-luyordu. Kemiği kırıldı, diye düşündü. Her şeye rağmen, silah ateş almıştı.

Adam hala duvara yaslanmaya devam ediyordu. Büyük bir dikkatle yere doğru eğilmeye başladı. Hannah adamın nefesini duyuyordu. Adam ana rahmindeki cenin gibi kıvrılmış yerde yatıyordu.

Bir dakika **geçti**. **Nefes** alıp vermesi kulak tırmalayıcıydı, yavaşladı.

Kadın bekledi.

Nefes alış verişi arasındaki zaman uzamıştı. Sonunda, ıstırap çekerek uzun bir nefes aldı. Beş saniye geçti. Nefes alıp vermiyordu. On saniye; yirmi.

Rüzgardan başka ses çıkmıyordu.

Hannah elini kaldırdı, titriyordu, gözlerini kapadı.

YİRMİALTI

1.

Göl, Maine'in doğusundaydı ve kulübeler gölün kıyısında, ağaçların arasındaydı, pelesenk ve çam manzaralıydı.

Roger Ford kulübelere ulaştığında manzarayı beğenmişti. Ağaçlar yapay çam kokusunun asla olamayacağı kadar sert, keskin ve temiz kokuyordu. Artık, şehir dışında fazla zaman geçirmiyor gibi hissetti bir an. Her hafta sonu şehir dışına çıkabilecek zamanı olduğunu hatırladı. Eski arkadaşlarıyla uzun yürüyüşler yapabilir, kamp kurabilir, balık tutabilirdi. Şimdi, bütün hafta sonunu ofisinde geçiriyordu, eski arkadaşları şehir dışına gidiyorlardı, doğayla buluşuyorlardı ya da öyle sanıyordu.

Başını salladı, saatine baktı. Bir saat içinde, gölün uzağında, parktaki arabasına dönmeleri gerekiyordu. Ondan yarım saat sonra da Langlely'e döneceklerdi, körfeze gitmeleri gerekiyordu. O yüzden şimdi, hayale dalmanın zamanı değildi.

Ormanın içinde ilerliyor, adımlarını dikkatle atıyordu. Sonbahardı, ayağının altındaki yapraklar hışırdıyordu. Ford, İtalyan mokasen ayakkabıları ve terziye diktirilmiş takım elbisesiyle bu ortama pek uyum sağlamıyordu. Onbeş kilo kadar fazlası vardı ve olgunluk dönemini de on yıl geçmişti; yürüdükçe nefesi daha da zor çıkıyordu. Belki bu yüzden buralara gelecek zaman bulamıyorum, diye düşündü. Kızlar, onu sadece fiziksel olarak zorluyordu. Kadın, kulübenin verandasında sallanan sandalyede kucağında bir kitapla oturmuştu.

Ford yaklaştıkça, kadını daha net görüyordu. Saçları kısa kesilmiş, teni daha bir güzelleşmişti. Onu ilk gördüğü zaman, ömür boyu süren diyet yaptığı ve düzenli jimnastik salonuna gittiği için, vücudu kaba, kemikleri belirgindi. Şimdi, göl kenarındaki bir aydan sonra, vücudu daha doğal bir hale gelmişti. Nasıl hissettiğini tamamen bilmesi

mümkün olmadığı halde, şimdi daha rahat görünüyor, diye düşündü. Bilemezdi, ama umut edebilirdi. Her şeye rağmen, eğer şu anki durumundan memnunsaydı, gelecekleri birlikte daha kolay olacaktı.

Kadının seçimleri, Paris'teki Amerikan Elçiliği'ne gitmesiyle olmuştu. O zaman bunun farkında olmayabilirdi. Kitabı ve kendini elçiliğe teslim etmesiyle, ülkesine karşı sorumluluğunu yerine getirdiğini düşünmüş olabilir. Kendini, onların merhametine bırakmış ve karşılığında taşıdığı gizli bilgileri sormamalarını istemişti. Ama aslında işlediği suçlardan dolayı affedilmesini umut etmişti. Hatta, ödüllendirilebileceğini bile beklemişti.

Amerika'ya geri dönünceye kadar, bütün yol boyunca Maine giderken ve bu kulübeye gelene kadar kafasında hep bu düşünce vardı. Büyük olasılıkla, Ford onu bu düşüncesinden vazgeçirdiği ana kadar bu hep kafasındaydı. Ülkesine hizmet etmek yerine tam tersini yaptığını ona açıkladığı ana kadar. Ford'un büyük bir özenle hazırladığı bu operasyonu, kadın mahvetmişti ve şimdi tekrar yoluna koyma sırası ondaydı.

Her şeyi anlatmamıştı ona; tüm ayrıntıları bilmesi için hiçbir neden yoktu. Kadının içine sürüklendiği bu durumun aslında öyle görüldüğü kadar basit bir şey olmadığını kısaca anlatmıştı. Dietz ve Leonard'ın, Keyes için çalışmadan önce, Ford için çalıştıklarını açıklamıştı. Kitabın asla düşmanların eline geçmesine izin vermediğinden bahsetti. Onu düşündüren asıl soru, düşmanların kim olduğuydu, kitaptaki gizli bilgiye sahip olmayı kim isteyebilirdi? Bununla kim ilgilenebilirdi? Oyunu neden bu şekilde oynamak istediğinin sebeplerini, küçük ipuçları vererek anlatmıştı kadına. Onun işinde gerçeklik, en büyük öncelikti. Dietz'in COURTSHIP günlerinden kalan pürüzleri yoluna sokmak için mi Ford'un kendisi bu sırrı uydurmuştu, sonra düşmanlar bunun yalan olduğunu hissetmişti. Böylece, Keyes o zaman farkına varmamış olsa da, mükemmel bir fırsat yaratmıştı. Öyle mi?.

İHANET

Gizli bilgi gerçektir ve Dietz ileri gidip, gerçekten en yüksek fiyatı verene satmak girişiminde bulunmuştu. Aslında, Ford'un belirlediği ve birlikte uygulayacakları planları yerine, Dietz kendi gösterisiyle daha da ileri gitmeyi düşünmüştü. Söz verdiği gibi, Keyes'i bilgilendirmemişti; olaylarla kendisi ilgileniyordu. Belki, işin sonuna gelince, Dietz kendi ödülünü satacak ve sonsuza kadar ortadan yok olacaktı. Ford da hayal kırıklığıyla kalacaktı.

Veya belki de, adamın niyeti bu değildi. Dietz öldüğü için, Ford'un bunu bilmesine imkan yoktu artık.

Ama şimdi bu çok önemli değildi. Kadının konsolosluğa gitmesiyle, Ford'u tekrar zincirin halkalarından biri yapmıştı. Ve Suudi Prens, yemi yemişti. Yine de Prens zincirdeki son halka değildi. Onun üstünde birisi daha vardı ve işte bu kişinin kim olduğunu bilmek istiyordu Ford.

Roger Ford'un yaklaşmasıyla, kadın başını kaldırmıştı. Yanındaki sallanan sandalyeye otururken, kadın hafifçe güldü.

Bir dakika geçti. Gölün karşısındaki dans eden ağaçlara baktılar.

Sonra, "Seni geri götürmek için geldim," dedi Ford.

"Geri götürmek mi?"

"Langley'e. Devam edeceğiz...yakında, şimdi."

Kadın düşündü. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Sen hazırlanır hazırlanmaz."

"Kendime sandviç yapacaktım. Zamanımız var mı?"

Omuz silkti ve onu takip ederek içeri girdi.

Kulübenin içi orman kadar güzel kokuyordu: hoş bir acılığı olan odun ve sona ermekte olan yaz kokusu vardı odanın içinde. Kadın odayı temiz ve düzenli tutmuştu. Oturma odasını geçerken, Ford birkaç tane kitap ve zamanını orada geçirdiğini sandığı bir yazı masası gördü. Mutfığa girdiler ve kadın, alçak tahta masanın yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

Buzdolabını açarken, "Bana katılmak ister misin?" dedi.

"Hayır, teşekkür ederim."

"İçecek bir şeyler ister misin?"

Başını salladı adam.

"Çay yapıyorum," dedi kadın.

Sandviğin içine koyacağı malzemeleri tezgahın üstüne yaydı, çaydanlığı sobanın üstüne koydu ve öğle yemeğini hazırlamaya başladı.

Ford izlerken, durumun bir kara mizah olduğunu düşündü. Kadın kolay lokma değildi. Kadın, hiç kuşkusuz, niye şimdi götürdüklerini merak ediyordu. Ama yine de bunu sorarak Ford'u mutlu etmek istemiyordu. Bunun yerine, sonuna kadar oynayacak, bekleyecek, gösteriyi en son terk edecekti.

Adam sandalyede kendini düzeltti ve boğazını temizledi.

"Bu hafta ülkeye geliyor. Bütün bir ay boyunca burada olacak, arkadaşlarını ziyaret edecek, iş görüşmeleri yapacak. Ne zaman bağlantıya geçme şansı yakalarsak görüşeceğiz, hazır bekliyor olacaksın."

Hannah cevap vermedi, sandviğin arasına malzemeleri koyduktan sonra, bıçağı alıp ortadan ikiye kesti.

"Eğer, başka bir fikrin yoksa."

Döndü ve Ford'a baktı.

"Seçme şansım var mı?"

Ford cevap vermedi.

Bir dakika sonra, yandaki odaya geçmişti kadın. Ford masada kalmış, dinliyordu. Kadın bir şeyleri inceliyordu. Mutfağa geri döndüğünde elinde iki tane zarf vardı. Zarfları masaya, Ford'un önüne koydu. Zarfları eline almadan, adreslerine baktı. Birisi, Baltimore'daki babasının adresiydi; diğeri, Chicago'daki Victoria Ludlow'un adresiydi. "Bunları benim için postalar mısın?"

Ford homurdandı. Sobanın üstündeki çaydanlıkta, su kaynamıştı. Arkası Ford'a dönük halde çayı koydu. Sonra masaya gitti, çay kupalarını yerleştirdi, sandviğini aldı ve Ford'un yanına oturdu. Ford zarflara bakıyor, kadının ne yazdığını merak ediyordu. Postaya vermeden önce, tabii ki,

öğrenecekti.

"Farz edelim ki bu işler," dedi Hannah, "ben bağlantı kuruyorum ve anlaşma devam ediyor..."

Ford çayına uzandı, bir yudum aldı.

"O zaman bana ne olacak?"

"Bu birçok şeye bağlı, sanıyorum."

"Ne gibi?"

"Örneğin, başlangıç olarak ne istiyorsun? Aynı zamanda güvenlik için, düşündüğümüz şeyler senin bildiklerini göz önüne alınca."

Kadın dudaklarını sıktı.

Hemen, "Ama bu konuda üzülme," dedi. "Sana güveniyoruz."

Bu neredeyse doğrudu.

Onu zorlayan bir şey olmadığı halde, kendini ele vermişti kadın. Belki, nazik davranılmasını ummuştu veya ona yaptıkları muamele yüzünden, belki daha fazla gözü açılmıştı. Bu yüzden, Ford izlemeye almıştı onu. Hannah'ın kulübesi, Ford'un maaşıyla, ajans tarafından tutulmuştu.

Kadın buradan kaçacak olsa, gidecek yeri yoktu. Parası da yoktu. Hoşlansın ya da hoşlanmasın onlarla birlikteydi işte; diğer tüm yollar ölüme gidiyordu.

Sandviçinden bir parça aldı, biraz daha çayından içti.

"Güzel bir saat," dedi işaret ederek.

"Teşekkür ederim."

"Rolex mi?"

"Evet. Karım hediye etmişti."

"Benim de Rolex'im vardı eskiden."

Ford öne doğru uzandı.

"Tekrar olabilir," dedi. "Eğer bu iş yolunda giderse, sana devamlı kalacağın bir yer bulabiliriz. Eğer, dediğim gibi, ilgileniyorsan."

Kadın hiçbir şey demedi.

"Bu arada..."

Ceketine uzandı, cebinden bir zarf çıkarıp masadaki diğer iki zarfın yanına koydu.

"Önümüzdeki günlerde bunu okumanı istiyorum. Prensle tekrar karşılaşmadan önce, ezberlemek isteyeceğin geçmişinle ilgili bazı bilgiler var. Senin için bir senaryo yazdık. Kocan NASA'da Screamjet füzeleri üzerinde çalışıyor; sadakatsizliğini öğrenince, bilgisayarını karıştırmaya başladın. Bilgisayarda Dietz'in ismine rastladın ve yaklaşık bir yıl önce, Washington'da Dietz'le tanıştın ve seni bugünkü işe soktu."

Kadın lokmasını çiğnerken zarfa baktı.

"Buluşma zamanı geldiğinde fazla hatırlatmayacağız. Hazır olmak zorundasın."

Hannah ifadesiz bir şekilde, "Tamam," dedi.

Ford bardağı aldı ve hepsini bir dikişte içti. Çay onu rahatlatmıştı. Bir çeşit bitki çayı, diye düşündü; bir tür doğal sakinleştirici.

Birkaç dakika sessizce oturdular. Kadın sandviçini bitirmişti. Rüzgar ağaçların arasından uğulduyordu.

"Tamam," dedi Ford sonra. Kendini rahatlamış hissediyordu. Çünkü, şehir dışına yeteri sıklıkta çıkmıyor, diye düşündü. Doğa büyüleyiciydi. Ama şimdi tatilde değildi ve bunu unutmamalıydı. "Gitmeliyiz," dedi.

Kadın başını salladı ve boş tabakları alıp lavaboya koydu.

2.

Kulübeden çıktılar. Ajanlardan biri yan tarafta odunlan üst üste yığıyordu. Adam onlara doğru baktı, Ford'la birlikte Hannah'ı da gördü, sonra odunlan yığmaya devam etti.

Gölün çevresinde yürüdüler. Havada, Ford'un daha da sıcak hissetmesine neden olan soğuk kırağı vardı. Düzenli olarak şehir dışına çıkması için ciddi girişimlerde bulunması gerektiğini düşündü. Bak, kendini nasıl da iyi hissetmişti; çevreye karşı vücudu fiziksel tepkiler veriyordu.

Veya belki bu tepkileri rahatlamasından ileri geliyordu. El yordamıyla yapılan operasyona rağmen, her şey iyiye

İHANET

gitmişti. Prens'i tanımakla epey yol kat etmişler, ve şimdi kadının yardımıyla soruşturmaya daha sıkı biçimde devam edeceklerdi.

Bir bakıma, karmakarışık durum ilahi bir şekilde yoluna girmişti. Eğer böyle sonuçlanmasaydı, Keyes'in UBS'deki kötü yönetimi asla düzelmeyecekti. Keyes projeyle ilgili çok fazla risk almıştı. Saçma sapan üzücü kararlar vermişti. Chen'i öldürme emri vermişti. Kendi karısı gizemli bir biçimde ölmüştü. Şu yeni yaşadıkları problem olmasaydı, Keyes dikkatleri çekmeden, hala UBS'yi yönetiyor olabilirdi. Eğer yönetmeye devam ediyorsa, sonuçlar felaket olabilirdi.

Şu an tabii ki, Ford girmişti bu işe. UBS'nin başına Dick Bierman getirilmişti. Bazı şeyleri daha yavaşlatabilir, dikkatle ilerleyebilirdi. Ed Greenvich eleştirilmiş ve bu eleştiriler büyük olasılıkla olumsuzluğa dönüşmüştü. Ford'un ilk başta planladığı gibi olmasa da, bazı şeyler yeterince iyi gitmişti.

Göl yüzeyinin altında bir şey parlamıştı. Pickerel veya alabalıktı. Ensesinde sıcak güneş, elinde oltası varmış gibi hissetti.

"İddiaya girerim, burada çok güzel balık avlanır," dedi.

Sesi umduğundan da yumuşak çıkmıştı. Yanında dolaşan kadın cevap vermedi.

Yürümeye devam ettiler. Üzerlerindeki güneş, salkım saçak bir bulutla kapanmıştı. Aniden, Ford daha fazla yürümek istemediğini fark etti. Kadının çantası, bir dakika öncesinden daha ağırdı, içindekilerin kimyası değişmişti sanki. Burada gölün kıyısında oturmak, öğle saatlerinin sıcak ilerleyişini hissetmek istedi. Tam duracakken, kadın dirseğinden tuttu.

"Ne oldu, iyi misin?"

Başını salladı. "Hadi...birkaç saniye oturalım."

"Hayır, arabayı görüyorum. Çok yaklaştık."

Kadın elindeki çantayı aldı ve yürümesi için zorladı.

Şimdi o da arabayı görmüştü, öğle güneşinin altında

parlıyordu. Ama oraya kadar gidecek gücü kalmamıştı. Bacakları titriyordu. Kadın ona destek verince, sonraki birkaç adımı ona dayanarak attı.

"Ben...lütfen duralım," dedi

"Hayır, geldik sayılır."

Yürümeye devam ettiler.

Kadın yandaki odaya gittiği zaman, mektupları almaya gittiğini düşünmüştü. Sonra, arkası dönük bir halde, Ford'a çay koymuştu...

Arabaya gelmişlerdi.

Hannah adamı arabaya yasladı ve elini adamın cebine soktu. Anahtarları oradaydı. Anahtarlarını aldı ve Ford'u parkın kenarındaki asfalta oturttu. Arabalar ajanlara ait olduğu için, park bomboştu; onlardan başka kimse yoktu.

Ford direnmeye çalıştı, ama çok uykusu gelmişti. Gözleri kapanıyordu.

"Gevşe biraz, iyi olacaksın. Uyumaya çalış," dedi Hannah.

Ford kafasını salladı. Gözlerini açık tutmaya çalıştı. Ne yapmaya çalışıyorsun? diye sormak istedi.

Ama ne yapmaya çalıştığını biliyordu aslında. Hannah şimdi cüzdanını alıyordu. Sonra da saatini aldı.

Kulağına, "Kişisel bir şey değil," diye fısıldadı.

Başı çatlayacak gibiydi. Gözlerini kapadı.

Asfalta uzandı. Arabanın kapısının açılıp kapandığını duydu ve motor çalışmaya başladı.

Dur, demek istedi Ford.

Ama dudakları kımıldamıyordu.

Araba hızını değiştirmişti, uzaklaşıyordu. Güneş tepesindeydi. Gözleri kapalıydı.

Sırtüstü uzandı, öğle saatleri yavaş yavaş ilerliyordu.

SONSÖZ

1.

Otobüs hızla ilerleyerek Hannah'ı batıya doğru götürüyordu.

Hannah otoyol manzarasındaki yansımasına boş gözlerle baktı: birbiriyle değiştirilebilir moteller, büfeler, benzin-ciler. Buffalo'yu geçeli fazla olmamıştı ama gökyüzü iç kapayıcı şekilde grileşmişti. Birkaç dakika sonra da kar yağmaya başladı. Kar taneleri cama vuruyordu. Hannah bu kar tanelerine uzun uzun baktı.

Yanındaki adam horluyordu. Her geçen dakika adamın kafası Hannah'ın omzuna yaklaşıyordu. Hannah adamın kendisine değmemesi için, iyice cama doğru çekilmişti.

Açlıktan ölüyordu.

Çantasına uzandı. Tarağıyla birlikte, bir makbuz çıkmıştı. Portland'daki otobüs istasyonunda, Ford'un arabasında bırakmayı düşünmüştü makbuzu ama sonra ona bu iyiliği yapmamaya karar verdi ve bir paket Pretzels buldu. Paketi açtı ve hiç bakmadan ağzına attı.

Makbuzun altında, içinde saat için aldığı altı yüz dolar ve Ford'dan aldığı üç yüz yirmi dolar olan para çantası vardı. Onun altında ise, küçük değerli şeyler vardı: tükenmez kalem, defter, ruj, pudralık, iki paket Pretzels ve Ford'un verdiği zarf bulunuyordu. Çantasının üst bölümünde mütevazı eşyaları saklıydı. Hayatta sahip olduğu her şey bu iki çantanın içindeydi.

Bir dakika sonra zarfı aldı, açtı ve okudu. Bahsettiği gibi, kağıtta Prens'e söyleyeceği ayrıntılarla ilgili bilgiler yazıyordu. Dünyanın bir ucunda, trende giderken kendisinin başlattığı ve Washington'da bodrum katındaki bir ofiste CIA analizcilerinin tamamladığı bir hikaye.

Okumayı bitirdikten sonra, kağıdı katladı, tekrar zarfın içine yerleştirdi ve çantasına geri koydu.

Düşünceli düşünceli, camdan dışarı baktı. On bir saat

sonra bile, Chicago'ya ulaşamayacaklardı. Yani, gelecekle ilgili bazı planlar yapmak için zamanı vardı.

Her şeyi planlamak isteseydi, bu yeterli bir zaman değildi; ama hiç değilse bazı planlar yapabilirdi.

2.

"Frank," dedi kadın.

Döndü ve onu gördü, göz kırptı.

Her zamanki gibi görünüyordu; bir elinde evrak çantası, takım elbise giymiş, saçları jöleliydi. Tekrar göz kırptı ve kadına doğru adım attı. Binanın lobisindeki öğle yemeği telaşı çevrelerini sarmıştı.

"Hannah," dedi adam.

Ona sarılmak istemişti; kadın geri çekildi.

"Hadi konuşalım," dedi kadın.

3.

O eski, her zamanki TGIF de oturdular, önlerindeki salataya dokunmamışlardı.

Frank konuşmasını bitirdikten sonra, birkaç dakika sessizce oturdular.

Hannah'ın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Kadın bunun için onu suçlayamazdı. Ona sırtını döndüğünü kendisi söylemişti. Kadının tutuklanması için haklı nedenlerin dışındaydı ve Frank'in kendi cezası affedilmişti. İlişkileri biraz gerilemişti galiba, o da Frank'in gözlerine bakacak cesareti bulamıyordu.

Sonunda, Frank güvenini topladı. "Dinle," dedi. "Bu konuda kendimi berbat hissediyorum."

Hannah başını salladı.

"İster misin bilmiyorum...yani demek istediğim, eğer teslim olmayı düşünmüyorsan...eğer paraya ihtiyacın varsa..."

Bir an için, Frank'in teklifiyle şaşırılmıştı. Tanıdığına göre, Frank Anderson, cömert bir adam değildi. Birkaç dakika sonra şaşkınlığı geçmişti. Tabii ki, Frank teslim

İHANET

olmasını istemiyordu. Eğer teslim olursa, I [arman doğrulan söylemek zorundaydı; dava tekrar açılabilirdi ve suçu ikisi aralarında eşit olarak paylaşmak zorunda kalırlardı.

Teklifi konusunda düşündü. "Ne kadar?"

"Ne kadar ihtiyacın var?"

"Beş yüz?"

Kadın gülümsedi."

"Bin?" dedi.

Hannah birkaç saniye geçmesini bekledi.

"On bin," dedi sonra. "Bankadan çekerken kimsenin dikkatini çekmeyecek bir miktar. Kendini şanslı say. Zorlanmayacaksın."

Frank'in benzi attı.

"Zavallı ayıcık..."

"Bana öyle söyleme."

"Hannah...o kadar veremem."

Uzandı ve elini onun elinin üstüne koydu.

Sevimli bir ifadeyle, "Bulabileceğinden eminim."

4.

Vezneden parayı alırken, Hannah adamın yanında duruyordu. Dışarı çıktılar, kahverengi zarfın içindeki parayı Hannah'a verdi.

"Hannah," diye söze başladı. "Kendimi şey gibi hissediyο..."

"Şşş," dedi kadın.

Parmağıyla ağzını kapadı, döndü ve yürümeye başladı. Birkaç apartman sonra bir taksi gördü, elini kaldırıp işaret etti, taksiye bindi ve kendi apartmanının adresini verdi.

Kapıcı onu gördüğüne şaşırmış gibiydi. Masasından hızla kalkarak, "Bayan, Gray," dedi. Ceketindeki altın renkli düğmeler parıldıyordu; masasının üstünde açılmamış kitapları duruyordu.

"Craig? Hayat nasıl gidiyor?"

"Şikayet edemem. Sizi gönneyi hiç ummuyordum. O olaydan sonra..."

Kapıcı **bir şeyler** söylüyordu. Hükümet ajanlarının dairesini araştırmaya geldiklerinden bahsediyordu. Tüm şüpheler ortadan kalkmadan, kadının geri dönmeyeceğini söylemişlerdi ve eğer bir gün ortaya çıkarsa, polise bildirilmesi gerekiyordu.

Onun yerine, lafı değiştirdi ve "Çok uzun zaman oldu görmeyeli," dedi.

Belli belirsiz, "Geçerken uğradım," dedi. "Sana gönderdiğim hediye alıp almadığını merak ediyorum."

Yüzü aydınlanmıştı kapıcının. "Bir kitap!" dedi. "Şimdi burada yanımda. Teşekkür ederim Bayan Gray. Çok naziksiniz. Bazı özel günler dışında, apartman sakinlerinden pek hediye almam. Hatırlanmak çok güzel..."

"Kitabı görebilir miyim?"

Masasına uzandı ve yığınla duran kitapların arasında Hannah'ın istediği kitabı bulmaya çalıştı. Kadının göndermiş olduğu kitabı buldu, 'Haçlı Seferlerinin Tarihi.' Kadına verdi.

Ciddileşti, "Güzel bir kitap," dedi. "Tekrar teşekkür ederim. En kısa sürede okuyacağım."

Hannah gülümsedi, kitabın son sayfasına baktı. Kapıcı kitabı açmamıştı bile ve aylarca da açmayacaktı. Bunun için iddiaya girebilirdi. Bu binada oturduğu süre içerisinde, masasının üstünü dolduran onca kitap arasından, bugüne kadar hiçbirini okuduğunu görmemişti, sadece gösteriş için duruyordu kitaplar.

"Sadece bir şey yazacağım," dedi kadın ve çantasını açıp kalem ve kağıt çıkardı.

Formül, metnin ve denklemlerin yazılı olduğu birkaç kısa paragraftan oluşuyordu. Hepsini yazdı ve sonra dikkatle kitaptaki bazı yerleri çizdi. Dikkatle bazı yerleri çizdikten sonra, üstünden tekrar çizdi, ta ki yazılar kaybolasıya kadar. Sonra, kitabın orta sayfalarını, işaret koyduğu yüzüncü sayfayı açtı, o sayfayı kopardı ve kitabı kapıcıya geri verdi. Kapıcı merakla bakıyordu.

"Teşekkür ederim, Craig," dedi ve arkasını dönüp gitti.

5.

O neydi?

Kadın bilmiyordu. Ama her neyse, tek kopyası sadece ondaydı. Elçilikte aldığı Isabel Allende'nin yazdığı 'Paula' adlı kitap, Provence'deki evinin kitaplığında duruyordu.

Arkasına yazdığı formül yanlıştı. Bir satırı tamamen atlamıştı ve diğerini de yanlış yazmıştı x çarpı c , 1.4 çarpı 14 , kare çarpı küp.

Bununla ne yapmalıydı?

İşte şimdi soru buydu.

Gece olmuştu. Soru kafasını kurcalıyordu, camdaki yansımasına baktı.

Bazı cevaplar bulmuştu ama çoğunu beğenmemişti. Kitaba sahip olduğu için bundan faydalanmaya çalışmayacaktı. Eline geçer geçmez bu ikinci şansını da mahvetmeyecekti. Tam olarak ne olduğunu öğrenmeden formülü de yok etmeyecekti. Ya kanser hastalığına çare olan bir formüle sahipse ne olacaktı?

Ama Ford'a da vermeyecekti. Ford oyun oynadığını göstermişti. Ve o da onun oyunlarına vardı işte.

Yanındaki yolcu arkadaşlarına baktı. Onunla ilgilenmiyorlar, uyukluyorlardı.

Tek bir şeyden çok emindi. Yardıma ihtiyacı olduğunda kimseye güvenemeyeceği. Frank, Dietz, Ford, babası; o ya da bu şekilde ondan hep faydalanmışlardı. Bundan böyle yalnız kendine güvenecekti. Hannah Gray'e.

Hayır. Hannah Gray değil.

Çantasına uzandı ve tarihlerin kopyasından aldığı ayıracı buldu ve açıp karanlık ışıktaki düşünmeye başladı.

Pasaport Maya Willis adınaydı. Fotoğraftaki kadının kim olduğunu bilmiyordu, benzer kemik yapısı ve sarı saçlarıyla, belki Hannah'tan on yaş daha büyüktü. Ama bu kadın her kimse başka bir şekilde anılıyordu. Dietz, değişik değişik isimlerle bir sürü sahte pasaport taşıyordu çantasında, ona buna benzeyen.

Ama Maya Willis uygundu,

Hayatın neler getireceği belli olmuyor, diye dűşündü. Bir yıl önce, burada olacağını asla tahmin edemezdi. Ama işte buradaydı. Büyükannesinin her zaman söylediği gibiydi: Hayatın bize getirdikleri şeyleri yaşıyoruz.

Ama yine de bu sözü körü körüne kabul etmek istemiyordu. Bizim de yapabileceğimiz şeyler vardı.

Kulađa güzel geliyor, diye dűşündü, camdan güneşin doğuşunu izlerken.

Güzelden öte, harikaydı.